4 820006 471071 >

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

К_!_Л_!_С_!®

Музичні посиденьки

Про що шепочуть нам дерева

Морські коники поряд з нами

Hi-Files

ЕШЛІ ДЖАДД

Герої підводного царства легенди спорту

Страшилки

ВИГРАЙ ПРИЗ

№6 ЧЕРВЕНЬ 2006

МЕНЮ ДЛЯ ТУЗИКА? БУДЬ ЛАСКА!

Нарешті збулася мрія не одного шанувальника домашніх тварин. У Шанхаї відкрився ресторан, де можна насолодитися трапезою в компанії свого чотирилапого друга. Та й не тільки чотирилапого. Адже спершу «Райський клуб для домашніх тварин» планувався виключно для собак. Але коли відвідувачі повели своїх кицьок, кроликів, хом'ячків, папужок та іншу живність, ресторан змушений був розширювати спеціалізацію.

У меню незвичайного закладу є всіляка смакота для тварин, а також страви і напої для їхніх господарів. Таке місце, за словами відвідувачів, дозволяє поєднати корисне з приємним, бо чотирилапі улюбленці можуть і попоїсти, і друзів знайти. Аби підтримувати добру славу клубу, його власники ревно дбають про гігієну і здоров'я своїх клієнтів, зокрема тричі на день дезінфікують посуд, а на вході вимагають від відвідувачів відповідний сертифікат на свого вихованця.

ЧЕРВЕНЬ ЗЕМЛЮ ЗАРУМ'ЯНИВ

На червень припадають Зелені свята (Трійця), якими здавна віншували буйне пробудження природи. Своє обійстя люди прикрашали живими квітами, пахучими травами та гілками клена. Напередодні Зелених свят наші пращури відзначали так званий «клечаний тиждень». У цей час селяни ходили по лісу, щоб «заклечати», тобто «прорубати» місце для майбутнього поля. Вибрана в такий спосіб ділянка мала давати щедрий і багатий урожай.

Потім наступав «русальний», або «мавський», тиждень. Під кінець місяця наступає Петрівський піст. Традиційно в Україні з Петрівки жінки брались за рукодільництво. А для дівчат наступав період вибілювання полотна і тіпання конопель. Жінки смикали вовну, робили куделі й пряли. Перший день Петрівки вважався початком косовиці сіна.

І в наш час із червнем пов'язані цікаві обряди. Лісівники щороку оголошують його місяцем тиші, адже птахи і звірі виводять своє потомство. Не випадково, що на цей період припадають Всесвітні дні захисту дітей та охорони довкілля.

ОКУЛЯРИ ДЛЯ ПЕСИКА

Та що там якесь меню! Кого цим здивуєш? А от нещодавно на виставці в Італії була представлена новітня модель сонячних окулярів. Що тут дивного, запитаєш ти? Майже нічого, якщо не зважати, що це — спеціальні окуляри для собак. Втім, не все так просто. Ідея їхнього створення належить австрійським рятувальникам, що працюють у горах. Адже вони регулярно використовують собак для пошуків людей, закутих у снігові лавини. Рятувальникам зовсім не подобається, що їхні очі надійно захищені від яскравого сонця, в той час коли оченята їхніх чотирилапих друзів-помічників страждають від ультрафіолету!

МІНЯТИСЯ? А ЩО У ВАС Є?..

Ця новина дуже швидко облетіла всі газети та журнали, не кажучи вже про телебачення та Інтернет. Канадський юнак Кайлі Макдональд умудрився виміняти за червону пластикову канцелярську скріпку... безоплатне річне проживання в котеджі у Колорадо! Скажеш, це неможливо! Тоді слухай і вчися!

Геніальна ідея осінила Кайлі, коли він згадав, як у дитинстві грався, міняючи непотріб на щось більш путнє і щораз дорожче. Аби втілити задумане в життя, він створив сайт, де оголосив свої плани: виміняти за скріпку будинок або навіть острів. Перше, що йому запропонували, була ручка у вигляді рибки. Її він обміняв на сувенір, «який приносить щастя», — ручку до дверей оригінальної форми. Сувенір вдалося проміняти на мангал для барбекю. Далі ланцюг виміняних речей продовжили генератор, бочка пива, снігокат. Про задум Кайлі дізнавалося все більше людей. Зрештою його запросили на ток-шоу місцеві телевізійники. До слова, наслідком участі у ньому стала пропозиція мандрівки, яку Кайлі, природно, виміняв. Що дали за мандрівку? Вантажівку! Потім за неї спритний канадець отримав можливість 30 годин попрацювати у звукозаписувальній студії в Торонто. Якась співачка-початківка зацікавилася пропозицією і виміняла її в Кайлі за рік безоплатного проживання у її будинку в Колорадо. Але Кайлі не збирається зупинятися на досягнутому. Недавно йому зателефонували з Голлівуду і запропонували «купити його історію». Тільки ж Кайлі не продає, а міняється. Переговори тривають.

СВЯТА У ЧЕРВНІ

3 червня — Олени і Костянтина. Висаджували пізні овочі. Вважалося, що після цього вже не буде приморозків.

11 червня — Феодосії. Починають колоситися зернові.

14 червня — Харитона.

16 червня — Луки. Якщо йтиме дощ, то вродять гриби.

22 червня — Кирила. Зацвіла липа — на тепле й сонячне літо.

24 червня — Варфоломія. З цього часу починає коротшати день.

25 червня — Онопрія. День літнього сонцестояння. Це останній термін посівів гречки.

29 червня — Тихона. Перестає кувати зозуля.

30 червня — Мануїла. Якщо погода дощова, то зима буде сніжною.

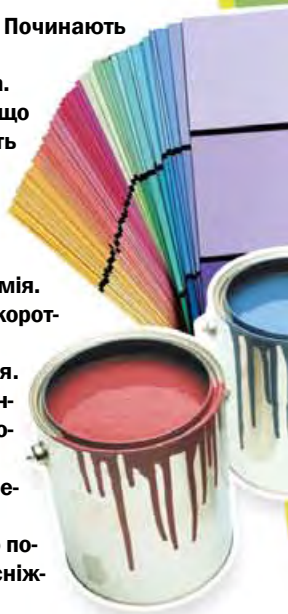

А ЛІКАРІ ПРОТИ!

У США вперше презентували телевізійний канал, орієнтований на дітей від шести місяців до трьох років. І попри те, що він щойно розпочав свою роботу, у нього вже з'явилися критики — американська асоціація педіатрів. Лікарі стверджують, що до трьох років дітям взагалі не слід дивитися телевізор. Але власники телеканалу такі закиди не сприймають і аргументують це тим, що телебачення занадто глибоко проникло у наше життя, тому навіть у такому віці діти не позбудуться телевізора. А всі передачі дитячого каналу створюють лише разом із дитячими психологами та експертами. Саме тому вони не тільки не шкодять дитині, а навпаки — допомагають їй швидше пізнати світ.

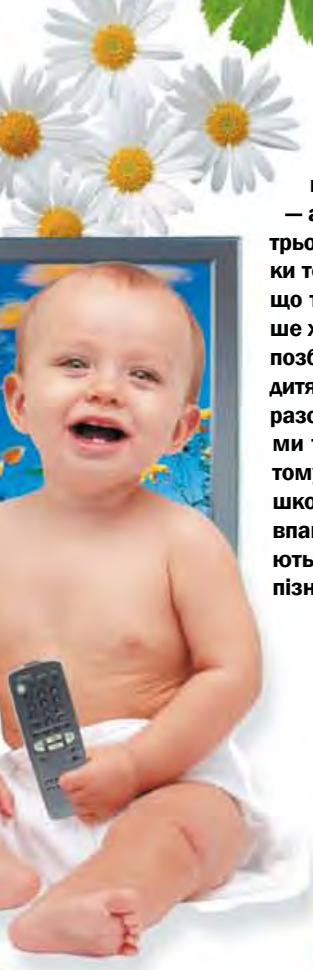

ПАПУЖКА ЗА ҐРАТАМИ

В аргентинському містечку Рафаела папуга Пепо, мабуть, відчув наближення зими (у Південній півкулі зараз осінь) і вирішив полетіти у теплі краї. Зникнення домашнього улюбленця стало ударом для господарів. Та за кілька днів вони з'ясували, що Пепо спокійно живе в сусідньому будинку. Але сусіди розлучатися з папужкою з власної волі не захотіли. Тоді всі вирішили звернутися до суду. І суддя постановив, що ім'я справжнього господаря має назвати птах. Та через свої пригоди птах втратив дар мови і змушений був знаходитися під наглядом у поліцейському відділку доти, аж поки не заговорив і не назвав імені свого власника. Пам'ять повернулась до Пепо за п'ять днів.

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, ЩО...

- Зображені теплими кольорами предмети здаються розташованими ближче за ті, що намальовані холодними кольорами.
- При денному освітленні натреноване око розрізняє 180 кольорів та 2880 відтінків.
- Їжак під час сплячки може не їсти 236 діб.
- З однієї квітки кульбаби розлітається 200 насінинок.
- Удень на Місяці 150° тепла, а вночі — до 160° морозу.
- За 15 хвилин полювання кажан знищує 175 комарів.
- Пацюк може прожити без води довше, ніж верблюд.
- Нижня щелепа кота може рухатися лише вгору і вниз.
- Бабка може розвивати швидкість до 100 кілометрів за годину.
- Папуга ара може жити до 40 років.
- Акули — єдині тварини, які ніколи не хворіють.

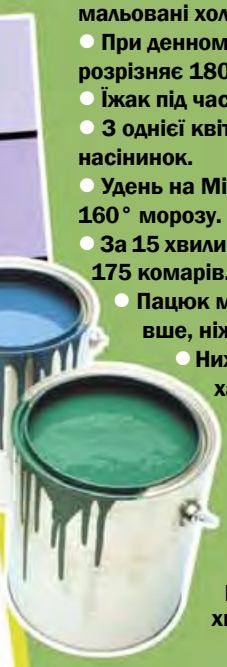

SPA-САЛОН ДЛЯ АВТО

Здається, для того, щоб задовольнити забаганки багатіїв, сфера послуг готова перевершити навіть найсміливіші очікування. Тюнінг автомобілів чи татуювання салону... Це пісня давно минулого. Модна родзинка цього сезону для автолюбителів VIP-класу — перший у світі «косметичний» салон для автомашин. Відкрив його у передмісті британської столиці Пол Делтон. Мийка, сушіння і наступне полірування автомобіля коштує його власникові 8700 доларів. Роботи ведуться протягом 64 годин. Після ретельного обслуговування, що включає мийку екологічно чистою водою, протирання корпуса і двигуна спеціально імпортованими з Австралії (!) м'якими рушниками, полірування найрідкіснішими бразильськими пастами з натуральних речовин, автомобіль блищить, як дзеркало. І при всьому цьому салон дає річну гарантію якості робіт! Оце так сервіс!

Літературно-художній,
пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №6 (114) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8-15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: Во Вік
duklas@schoolboy.com.ua ДуКлас
Тетяна Грисюк
Художники: Сергій Шемета, Андрій Урбан, Світлана Словотенко, Ліля Рейко, Наталя Гайда, Ольга Кулик, Надія Шеремет
Набір та коректура Олександра Вовк
Технічний супровід Андрій Зеленський
Верстка Олена Березовська
Директор Ольга Косович
Шеф-редактор Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Анатолій Саган, Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич, Галина Коверко, Тетяна Лопушняк, Наталія Шостак

Підписано до друку 26.05.2006
Формат паперу 60×84 1/8
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Люби і знай свій рідний край:
Тараканівський форт — військове диво!
Книжка для Киці: Пора сонця і краси
Поряд з нами: Той, що гарцює на хвилях
Who is хто? Ешлі Джадд — дитя Голлівуду
Страшилки від Класного: Ідеш у гори? Memento more!
Слово про слово: Джанні Родарі. Гвідоберто та етруски
Літо-літечко… Таємниці цілющих трав
Неймовірне-очевидне: Про що шепочуть нам дерева!?
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Terra inkognita:
Загадкова Селена все така ж незбагненна!
Зустрічаймо наше свято:
Як birthday відсвяткувати, щоби довго пам'ятати
Кухня, сповнена див: Кулінарне диво
Цікавенькі були!
Джентльменклуб:
Канікули, канікули — відпочивати ніколи!
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Дайвінг — морська казка
Легенди спорту: Герої підводного царства
Класний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки:
Епатажне шоу для музичних гурманів
+ Попелюшка з околиць
Класний гіпертест + Klacword
Фокус-покус
Ігротека
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди
Головоломки

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік

© W ltd, «КЛАС!» 2006

Тараканівський форт — військове диво!

Щось ми з хлопцями розговорилися у минулі вихідні, згадували, чого такого вражаючого ще не бачили? Усі замки на Тернопіллі вже об'їхали, всі водоспади побачили. А здивувати себе чимось таким... величним, неймовірним і страшним ой як хочеться! Щоб там і підземні ходи були, і бастіони, і входи-виходи! І драйв, звісно ж...

— А знаєш, що? — радісно вигукнув Джексон. На Рівненщині, недалеко від Дубна, є один форт. В селі Тараканів. Він так і називається: Тараканівський форт!

— То чого ж ми чекаємо? Гайда! — вигукнув Пундик і пішов складати наплічник.

І вже наступного ранку ми були на місці наших пригод та розпитували дорогу в місцевих жителів.

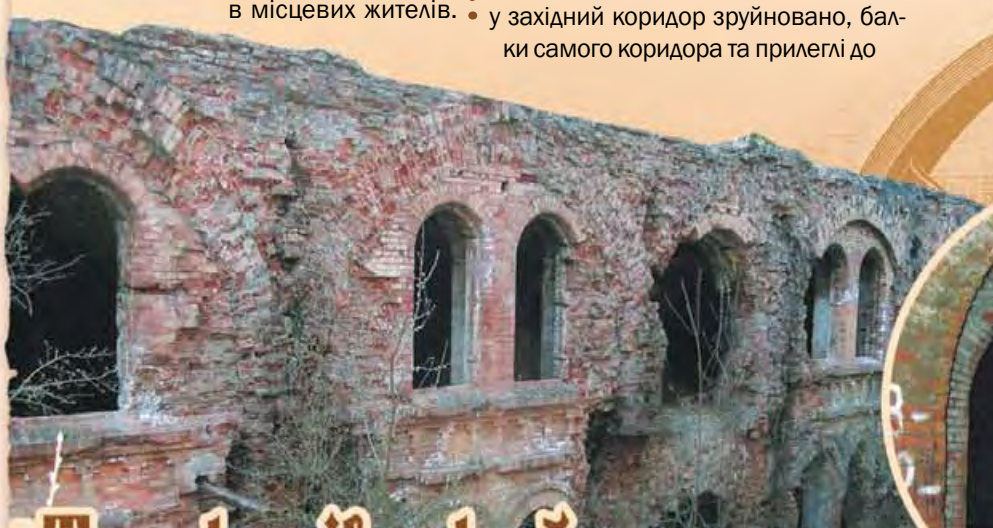

А вони в свою чергу радо розповідали нам, що у форті буває гарно протягом усього року: навесні, коли тане сніг, у великих порожніх кімнатах форту капотить вода, і здається, що там звучить якась дивна весняна симфонія; влітку, коли дерева буяють пишною зеленню, форт наче ховається від людського ока і визирає тільки фраґментами стін і порожніх ніш; восени кольори листя зливаються із кольорами стін, і блукати проходами дуже романтично. А взимку білий-білий сніг, який заносить сюди попутний вітер, ніби підсвічує похмурі стіни, контрастує із темрявою тунелів та порожніх залів.

Детальний опис

Аж ось і форт. Те, що ми побачили перед собою, нагадувало велетенського монстра. Ще у недалекому 1983-му тут побували спеціалісти із «Укрзахідпроектреставрації». Ось як вони оцінили стан і призначення Тараканівського дива.

«Форт має у плані форму ромба зі сторонами до 240 метрів. Ззовні він оточений ровом та земляними валами, котрі укріплені кам'яними триметровими стінами. Загальний стан споруди можна вважати задовільним, необхідно тільки провести незначні консерваційні роботи. До центрального ярду від земляних валів із чотирьох сторін ведуть широкі пандусні коридори. Вхід у західний коридор зруйновано, балки самого коридора та прилеглі до нього приміщення також в аварійному стані. Трапляються глибокі тріщини, зсуви породи, пошкоджено гідроізоляцію. Враховуючи те, що форт відвідують численні неорганізовані групи туристів, з метою запобігання нещасних випадків необхідно терміново закрити цю частину споруди і в міру можливості ліквідувати аварійний стан перекриття. Стіни та бокові перекриття коридорів викладено із цегли. Підлоги бетонні, частково зруйновані. Входи та виходи в коридори частково зберегли металеві коробки та гаки для кріплення воріт.

Центральний корпус становить кам'яну 2-поверхову споруду у формі трапеції. Західна частина цього корпусу на 2 м вища за східну. Масивні кам'яні стіни у 2 м завтовшки викладено високоякісною цеглою та декоровано карнизами, пілястрами, арками. Кладка внаслідок постійного розмокання дуже пошкоджена. Вікна та двері відсутні. Під корпусом знаходяться три криниці діаметром до 2 м, дві з них засипані цеглою. Єдина вціліла криниця має глибину до 20 м, з'єднана підземною галереєю із західними казематами. Стіни у незадовільному стані. Карнизи густо обросли кущами та деревами.

Для того, аби потрапити у каземати, треба пройти через подвійну лінію оборонних рубежів, стіни та перекриття яких споруджено з бетону до 2,5 м завширшки. У зв'язку з тим, що у західній частині казематів були спроби організувати склади, ці приміщення збереглись у задовільному стані».

Зведення військової твердині

А починалось усе в середині XIX століття, коли Рівненщина і славне, оспіване Миколою Гоголем Дубно належали до Російської імперії. Тараканів знаходився саме на межі цієї імперії, і для кращої оборони тут вирішили спорудити форт. Головне інженерне управління при міністерстві оборони під керівництвом Е. Тотлебена запропонувало план будівництва.

У 60-х роках почали насипати пагорб для форту. Невдовзі тут постав форт — починаючи із 1885 і закінчуючи 1890 роком. В той час (а це якихось 5 років) жителям 10 довколишніх сіл суворо заборонили зводити будь-які кам'яні споруди, адже весь камінь пішов на потре-

би форту. Окрім каменю та цегли, було використано тонни бетону і чимало чавунних металевих дверей.

Мав форт власну лазню, пральню, хлібопекарню, приймальний покій на 28 ліжок. Через 11 років тут ще й звели гарнізонну церкву у візантійському стилі. У центральній споруді містились житлові, складські та господарські приміщення для артилерійської роти та штабу коменданта форту. Периметр форту складено із безпечних казематів, які слугували для підтримки головного фортечного валу. Саме на валу знаходилась вогнева позиція (бруствери для гармат, танкетки для стрільців, тильні траверзи). Між ними був і дотепер є вал ганг, по якому переміщали гармати. Шлях із тилу форту був захищений головним ровом, куди висувався металевий міст. Головний сухий рів посилювали ескарпова та контрескарпова стіни. На контрескарповій розташувались бойові бетонні каземати-кофри (із заходу, з півночі та півдня).

У військових — все чітко!

Не дивина, що у свої найкращі часи форт був у зразковому стані і міг пишатися не лише порядком, але й озброєнням. Формуляр укріплень форту склали двоє військових інженерів: Баумгартен та Комаров. Гарнізон військового часу налічував фортечної артилерії 1 роту і піхоти 2 роти. Озброєння було також вражаючим: 10 штук 6-дюймової зброї, 8 штук легких польових гармат і мортир, стільки ж 57-міліметрових капонірних гармат Корденфельда, 10 трилінійних кулеметів, 4 сталевих мортири вагою 200 пудів зразка 1877 року та ще 10 мортир.

Усіх безпечних казематів тут нараховано 105, з яких 32 — для житла гарнізону, 5 — під лазарет, 4 — для господарських потреб, 10 — під складські приміщення, 5 — комплект фортечної артилерії, 4 — для електричної та телеграфної станції, 2 — під криницю і 6 — для складів пороху.

Склади під провіант та інші запаси могли вмістити 2-місячний запас, необхідний для гарнізонного форту. Всередині розташовувались 3 криниці: одна відкрита, для постачання артилерійської роти водою у мирний час, інша — у безпечному приміщенні, для забезпечення холодильників при газових двигунах 2-х електростанцій і третя — для постачання гарнізону водою під час облоги, із водовідводом для закачування запасу води місткістю 3000 відер.

Мостів було два: залізний висувний через головний рів для в'їзду у форт 21,3 м завдовжки і 19,2 м у ширину, споруджений у 1893 році, а також дерев'яний на зводах через річку Іква, по трасі, що веде із форту до станції Дубно південно-західної залізниці, який простягався на 33,6 м і мав ширину 6 м. Дерев'яний міст спорудили у 1885 році. Форт було телефонізовано у 1899 році.

Господарі ідуть, а стіни залишаються

Дивина та й годі — у 1900 році новенький та суперово обладнаний форт використовували тільки як склад, а пізніше взагалі як тюрму. Це і лягло в основу історичного анекдота: у 1915 році Російські імперські війська покинули ці стіни, і форт зайняло австрійське військо.

Чи могли пробачити таке нахабство ті, чиїм коштом і чиїми силами було цей форт споруджено? Авжеж, ні. І от у 1916 році під час Брусилівського прориву форт було зруйновано. А потім і Перша кінна дивізія Будьонного ганяла околицями польські загони. Втім, стіни втримались до нашого часу. Щоправда, у XX столітті ними ніхто особливо не опікувався. Тільки дощі та природні кліматичні умови зробили собі тут оранжерею із чагарників та пристановище для вітрів. Ну, і місце вилазки для таких туристів, як от ми із хлопцями. Зараз споруда в аварійному стані, та мури її всередині ще досить міцні. От чи надовго тієї міці вистачить — важко сказати...

Міні-словничок

Бруствер — в перекладі з німецької Brustwehr — невеликий насип, частина окопу чи траншеї, призначена для зручності при стрільбі, захисту від куль і спостереження за противником.

Мортира — артилерійська зброя з коротким дулом, призначена для руйнування міцних оборонних споруд.

Пандус — нахилена площадка, що слугує для в'їзду, іноді замінює сходи.

Траверс — гідротехнічна споруда, що єднає поздовжню дамбу або вал із незатоплюваною територією.

Пора сонця і краси

Чомусь гучний титул пори розквіту красунь закріпився здебільшого за весною. Але, здається мені, це не зовсім справедливо. Виходить, літо вже не таке прекрасне і дівчатам хоч міні-спідниць не одягай, на пляжі не з'являйся? Ні. До того ж у найтеплішої пори року є свої переваги. Треба тільки вміло скористатися ними, чи не так, Кицю? А невеличкі «літні» прикрощі — явище тимчасове і зовсім незагрозливе, якщо поставитись до їх розв'язання осмислено, як ось ми з Кицею. Літню енциклопедію для дівчат прочитали, ще й окремі найпопулярніші розділи законспектували.

Асорті для волосся

Чому волосся влітку вигорає, стає тонким і ламким? Кожен із багатьох десятків тисяч волосків на голові одягнутий у «захисний скафандр» з маленьких лусочок. Між собою лусочки склеєні кератинами, що живлять волосся, дарують йому блиск і шовковистість. А ультрафіолетові та інфрачервоні сонячні промені руйнують цей захисний шар. Лусочки розпадаються, і волосина, якщо глянути на неї під мікроскопом, стає подібною на розсохлу ялинкову шишку. Вона втрачає природний відтінок, тьмяніє, тоншає, ламається. Тому вся косметика, яка призначена для захисту волосся від ультрафіолету, обов'язково містить кераміди і кератини. Ці речовини, глибоко проникаючи у структуру волосини, повертають їй життєву силу.

Волосся — як солома

Сухе, вигоріле на сонці волосся поверне до життя така зволожувальна маска: тепле кисле молоко нанеси на волосся, обгорни пергаментним папером. А зверху ще й теплим рушником. Через 20-30 хвилин ще раз нанеси на волосся кисле молоко і помасажуй голову кілька хвилин. Потім ретельно промий волосся теплою водою. Збагати свій раціон вітамінами А, B_2, B_5, С, міддю, цинком, селеном. Їж яйця, печінку, масло, молочні продукти, рибу, курятину, нежирне м'ясо, цитрусові, зелень, оливки, горіхи, гриби. Уникай частого користування феном, щипцями, які можуть травмувати ослаблене волосся. Не стягуй коси жорсткими ґумками — хай відпочинуть.

Мило — «на мило»

Сальні залози влітку працюють у посиленому режимі — так організм намагається захиститися від сонячного проміння. Тож тепер жирну шкіру очищай частіше, ніж холодної пори. Вмиватися і використовувати тонік можна й двічі-тричі на день. Гель і пінка мають повністю замінити мило, яке гарячої пори тільки посилює жировиділення. «Літній» тонік краще вибирати з дезінфікуючими властивостями. Тоді він захистить від появи запалених цяток у спеку. Зрадіє шкіра прекалендулою, олією паратам з чайного дерева, ромашкою.

Ази безпечної засмаги

Продукти, багаті на вітаміни С, B_{12} і РР (овочі, фрукти, сир, м'ясо, риба, гречка, горох, злакові), допоможуть захистити верхній шар шкіри і волосся. Перед сонячними ваннами не слід змивати милом захисну плівку (виникає внаслідок діяльності сальних залоз) зі шкіри. Користування туалетною водою або парфумами збільшує нашу чутливість до сонця.

Використовуй сонцезахисний крем. Тільки не забудь, що наносити його треба за 30 хвилин до прийому сонячних ванн. Найчутливіші до сонячних променів (а тому й першими обгорають) випуклі частини обличчя: ніс, вуха, вилиці, підборіддя.

«Я на сонечку лежу...»

Ховайся під полями капелюшка — за це будуть тобі вдячні очі і волосся. Відмовся від декоративної косметики під час сонячних ванн, бо вона не захистить обличчя від променів, зате вже за п'ять хвилин макіяж «попливе» від поту. На пляжі корисніше рухатися, тоді засмага вкриє тіло рівномірніше і швидше, оскільки рух «підганяє» кровообіг і обмін речовин у шкірі. Та й, погодься, грати в пляжний волейбол, плавати набагато цікавіше, ніж, втупившись у пісок, лежати на пузику і думати-гадати, чи «тонак» не поплив, або вивчати п'ятки тих, хто йде до кабінок для переодягання.

Пий мінералку

Сонце «некусюче» до 10 ранку і після 17 дня. Але навіть молодим і здоровим не радять «смажитися» під ним більше двох годин на день. Врахуй, що одяг теж повністю не захищає від променів: бавовна пропускає їх до 6%, тонкі синтетичні тканини — всі 20-50%. Навіть у воді на глибині півметра шкіра поглинає 60% випромінювання. Якщо після сонячних ванн тіло почервоніло, дай йому два-три дні перепочити в тіні, інакше поповниш ряди відпочивальників із категорії «варені раки». Щодо напоїв, то під палючим сонцем найкраще пити мінералку, яка компенсує втрачені з потом воду і солі.

Крем, але не брюле

Йдеться про креми, які захищають шкіру від ультрафіолетових променів. Вони мають захисний індекс SPF, який вказує, наскільки ти можеш збільшити час перебування на сонці, не боячись спектися. Наприклад, без захисту твоя шкіра червоніє за 30 хвилин. Щедро змастившись кремом із захисним індексом 6, ти продовжиш своє перебування на сонечку у 6 разів, тобто до трьох годин. Але це в ідеалі. Тому варто сміливо вибирати креми з більш високим індексом SPF (не менше 15), захисту забагато не буде. Не забувай наносити крем заново після кожного купання. І навіть уже засмагнувши, продовжуй користуватися сонцезахисним кремом: шкіра залишається вразливою.

«Маско, я тебе з'їм!»

Губи теж заслуговують на твою увагу. Крім того, доглядати за ними не тільки приємно, а й смачно. Деякі маски для губів після використання запросто можна злизати. Пересушені на сонці вуста спочатку легенько очисти ваткою з жирним кремом. Наклади на 20 хвилин мед. Дуже ефективна маска з сиру і вершків. Її залишають на 10 хвилин під вологою «ковдрочкою» із салфетки. Зранку після вмивання промасажуй губи м'якою зубною щіткою, змоченою в холодній воді. А перш ніж засмагати, не забудь змастити губи сонцезахисною або простою гігієнічною помадою.

За склом

Окуляри з затемненими скельцями ми звично називаємо сонцезахисними. Але чи знаєш ти, що не всякі сонячні окуляри здатні захистити очі від шкідливого ультрафіолету? Більш того, за темними лінзами, які пропускають ультрафіолетові промені, в штучній півтемряві через розширену зіницю на сітківку потрапляє набагато більше шкідливого проміння. Аби захиститися від цього, вибирай скляні лінзи окулярів: вони точно відфільтрують усе шкідливе. Але в них є суттєві мінуси — їх вага і небезпека у разі потрапляння осколків в око. Пластикові лінзи легші, проте не завжди по-справжньому захищають око. Високоякісний продукт можуть запропонувати хіба в оптиці.

Щоб правильно підібрати колір лінз, пам'ятай, що скло в окулярах має бути достатньо темним, але не спотворювати барв довколишнього світу. Найкращі — з рівномірним сіруватим затемненням. Тонування тільки у верхній частині може виявитися недостатнім, щоб захистити око. Те саме можна сказати про надто малий діаметр лінз. Краще бути схожою на симпатичну Тортилку, ніж віддавати палючим променям на поталу ніжну шкірку довкола очей.

Сонце шкірі друг?

Ти ховалася під полями капелюшка, прикривала від сонця личко і вушка, але все одно обгоріла? Не журись! Так, це правда, що хімічна реакція в шкірі триває ще 24 години після того, як ти «підгоріла». Тому діяти треба швидко. Після прохолодного душу стане у пригоді крем, лосьйон або гель з вітаміном С — це зм'якшить опік. Компреси із зеленого чаю (охолодженого!) знижують температуру шкіри, а тому зменшують запальний процес і знеболюють. Коли засмага почне «злазити», шукай порятунок у зволожувальних засобах з вітаміном Е або кремах для чутливої шкіри. Не сумнівайся, що надмірні сонячні ванни зневоднили твій організм (ти ж пітніла, пам'ятаєш, а отже, втрачала воду) — поповнюй запаси 6-8 склянками води на день.

«Законсервуй» засмагу

Щоб якнайдовше втримати засмагу, скористайся зволожувальними кремами і молочком — вони «підгодують» підсушену шкіру, додадуть їй еластичності. Про маски для обличчя, до яких входить екстракт огірка чи лимона, на найближчий час забудь. Як добавку до ванн найкраще використовувати чисту морську сіль. Допоможе шкірі втримати засмагу вітамін А (купи в аптеці препарат «Аевіт» і вживай по таблетці щодня). Є ще простіша порада: налягай на свіжу моркву і морквяні салати. І не забувай поглядати час від часу в люстерко, щоб помилуватися власним відображенням.

Той, що гарцює на хвилях

Життя морських мешканців нам мало доступне, а тому й невідоме. Спробуй перерахувати кілька десятків риб, що населяють океан, — напевно, далі скатів, акул, сардин не зайдеш. Ну хіба ще морських коників усі знають, тому його теж назвеш. Назвеш і усміхнешся. Ця кумедна рибка була відома ще в античності. Проте від імені до біографії — море незнання. Лише останнім часом, коли поголів'я і похвостів'я морських коників помітно зрідло, вони стали об'єктом вивчення. Оприлюднені факти з життя цих морських мешканців іноді здаються нереальними.

Кінь із шаховою фігурою

Своєю оригінальністю ця рибка завдає чимало клопотів науковцям. Її заслужено називають однією з найдивовижніших у світі. Візьмімо хоч би спосіб пересування у воді: плаває коник наперекір усьому — прямовисно. А вигляд? Він у морської тваринки такий, ніби її довго м'яв у руках якийсь цікавий зоолог: голова пригнута до живота, наче у норовистого поні, хвіст закручений до черевця, очі-ґудзички. У підводному світі, населеному хижаками і банькатими чудовиськами, коник здається іграшкою. Навіть його найближча родичка, риба-голка, програє йому в екзотичності. Та ще й візьми до уваги, що морські коники наділені властивістю хамелеонів змінювати забарвлення тіла, маскуючись на місцевості.

У воді коник непосидючий: кістяний панцир, хоч і сковує рухи, не може втримати його на місці. Проте швидкість пересування «рисака» залишає бажати кращого. На риб'ячій олімпіаді він ні в спринті, ні на довгих дистанціях не отримав би навіть бронзової медалі. А чим тут плисти, не скажу вже — гарцювати? Усього три маленькі плавці тримають коника у воді. Спинний — невелике віяло — допомагає переміщатися вперед. Ще два підтримують вертикальне положення і слугують кермом. У хвилину небезпеки наш герой вимахує плавцями до 35 разів на секунду. Вверх скаче по спіралі, допомагаючи собі хвилеподібними рухами хвоста і регулюючи об'єм плавального міхура. А ще коник не може крутити головою навсібіч, тільки піднімає та опускає її. Проте він бачить, що відбувається довкола, завдяки тому, що очі рухаються незалежно одне від одного і можуть витріщатися в різні боки.

Дивовижна рибка, проте, не журиться. Іноді здається, що вона взагалі готова весь день бовтатися без діла. Більшість часу коник непорушно висить у воді, зачепившись хвостом за водорость, корал чи навіть шию родича.

Якщо поталанить...

Зрештою, навіть при видимих лінощах він встигає наловити чимало здобичі — крихітних мальків і рачків (до речі, тих самих, що ними харчується кит). Хитре створіння не кидається за першою ж ліпшою «їжею», а тихенько вичікує у підводних заростях, поки та сама підпливе. Аж тоді засьорбує воду рильцем-піпеткою разом з необережною дрібнотою. Усе відбувається за якісь долі секунди, але поціновувачі підводного плавання люблять розповідати, начебто, коли підпливти до морського коника надто близько, можна почути голодне причмокування. Що ж, очевидно, під водою очі в страху стають ще більшими, а язик ще довшим. Ненаситність коників вражає: щойно з'явившись на світ, він встигає за перші десять годин життя проковтнути майже чотири тисячі мініатюрних креветок. Всього ж йому суджено прожити чотири-п'ять літ. Якщо поталанить, звісно.

До того ж конику має поталанити ще багато у чому, щоб він дожив до «глибокої п'ятирічної старості». Скажімо, йому треба якимось дивом уникнути чужих зубів. (Відомо, що з тисячі народжених коників до старості доживає в середньому два, решта йдуть на корм креветкам, крабам,

Калонг

Інша назва — летючий собака. Найбільший ссавець ряду рукокрилих з розмахом крил до 1,5 м. Літають великими групами. Можуть гуртом общипати фруктовий садок, за що мешканці Філіппін і Зондських островів і полюють на них.

Кальмари

Це чудові плавці. Внаслідок періодичного скорочення черевних м'язів мантійна порожнина стискається і вода з неї із великою силою «сифонить» назовні. Тварина ж за принципом ракети рухається вперед. Іноді кальмар, захопившись, аж вискакує з води. У давні часи його називали крилатою рибою.

Колорадський жук

Виявляється, звична назва «колорадський» — помилкова. Справжня батьківщина жука — не штат Колорадо, а північно-східна територія Мексики. Там проживає купа «родичів колорадських», таких самих шкідників картоплі, томатів і тютюну. А назву «колорадський» смугастик отримав 1859-го, коли спустошив картопляні поля у Колорадо.

рибам-клоунам, тунцям, навіть дельфінам.) Найкраще це вдається більшим «рисакам» (20–25-сантиметровим), менш таланить дріб'язку з ніготь завбільшки. А загалом же науковці нараховують 35 видів цих дивовижних рибок і наголошують: майже всі вони під загрозою зникнення і занесені до Червоної книги.

Хто, думаєш, є найсерйознішим ворогом цих мирних малюків? Відповідь до болю традиційна: людина. З кожним роком Світовий океан все більше перетворюється на звалище. Браконьєрів теж не меншає. Щороку виловлюють понад 20 мільйонів коників. Частину продають як сувеніри (брошки, брелки, пряжки), одиниці потрапляють у магазини-акваріуми і майже 16 мільйонів — на ринки лікарських препаратів.

ПОДВИГ БАТЬКІВСТВА

Наважусь припустити, що людина трохи інакше ставилася б до морського коника, якби знала його героїчну біографію. Наприклад те, що коників народжують тати, тобто самці. Так, так, тати, це не помилка вкралася на журнальну сторінку.

У чистих(!) прибережних водах тропічних і субтропічних морів (та й у Північному морі, біля узбережжя Англії), якщо пощастить, ти натрапиш на коника-татуся, який готується стати... мамусею.

Власне кажучи, цьому етапу передує ланцюг не менш цікавих подій.

Спершу самці картинно-галантно упадають за самками, витанцьовують підводного «краков'яка», зчепившись хвостами, пошанно-смиренно похитують своїми кінськими голівками... Час від часу парочки завмирають на місці і «цілуються». Завершується бурхливий танок, коли у самців роздувається живіт: стає видимою складка — своєрідна сумка. Туди самка, наблизившись, кладе ікринки. Ритуал повторюється кілька разів, поки сумка не заповниться. Буває, у цьому допомагають також інші самки — підкидають свої ікринки до сумки, де вони й запліднюються. Дивовижно, але тепер аж до самого народження коники житимуть у татовій сумці! Стінки її пронизані густою сіткою кровоносних судин, через які малюки отримуватимуть усе необхідне для розвитку. Поведінка «вагітного» татуся змінюється: він завмирає у воді на кілька тижнів, здійснюючи тільки найнеобхідніші рухи, щоб не вмерти з голоду. Коли ж настає час народжувати і нетерплячі мальки починають штовхатися в сумці, татко роздуває живіт, намагаючись виштовхати потомство чимхутчіш у воду. Часто його зусилля розтягуються на день-два. А ти як думав? У «бездонній» татковій сумці може вміститися майже півтори тисячі малюків нараз. Під час особливо виснажливих «пологів» татусі, буває, гинуть. Але за вдалого збігу обставин на світ випорхує хмарка маленьких «рисачків» і піднімається на поверхню, зачерпнути повітря у свої плавальні міхурці. У перший день вони ще можуть розраховувати на тепло татової сумки, а далі — пробачайте... Батьківські обов'язки він виконав, пора знову шукати самку. До слова, коники дуже вірні створіння і у свою «половинку» закохуються раз на все життя. Тільки смерть може розлучити їх. Але у вцілілого коника життя триває. І він знову шукає «половинку», знову «закохується». Хто б міг подумати: у цьому вихорі народжень і смертей морські скакунці тримаються на плаву ось уже 40 мільйонів років!

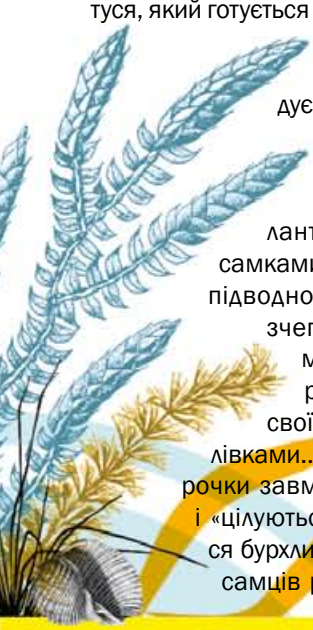

ЛАНГУСТ

Ця невеличка ракоподібна тваринка має аж десять ніг. По всьому світу його вживають в їжу. Якщо трапиться побувати поблизу Середземного моря чи Атлантичного океану, і ти наловиш кілька десятків лангустів, звари їх. Кажуть, що смачно!

ЛЕТЮЧА РИБА

Вони і насправді літають. Свою назву ці тропічні морські мешканці отримали за те, що у разі небезпеки здатні вистрибнути з води на висоту близько 1,5 м. А якщо втраплять у сильний вітер, то можуть пролетіти близько 400 м на висоті 10 м. І все це за рахунок добре розвинених плавців.

ЛОСЬ

Влітку ці короновані рогами тварини долають за добу 5-6 км, а іноді й більше. Активні тварини вдень і вночі — незалежно від пори доби. Просто у спеку частіше відпочивають у тіні дерев, на берегах озер і рік. Іноді заходять у воду аж по шию. Вночі ж лосі більше часу приділяють харчуванню.

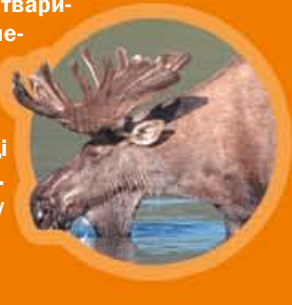

Ешлі Джадд — дитя Голлівуду

Робоча сила Країни Мрій (а саме так називають Голлівуд, що у штаті Каліфорнія, США) — це великий натовп акторів, з-поміж яких завжди можна виокремитися, адже у безликому натовпі тебе навряд чи хтось і помітить. Усі тут молоді, перспективні, впевнені у своїй перемозі та ще й готові будь-якої хвилини встромити палицю в колесо велосипеду, на якому туди їдеш, адже понад усе там не люблять конкурентів. Мабуть, саме тому справжні скромники і добре виховані початківці залишаються статистами або зістрибують з акторської дистанції. Зрештою, у кожному правилі є свої винятки. Ось такою винятковою виявилась і Ешлі Джадд — тиха, інтелігентна і... талановита.

Від кантрі-музики до Голлівуду

Ешлі Тейлор Сімінелла народилась 19 квітня 1968 року в Лос-Анджелесі. Мати актриси, кантрі-співачка Наомі Джадд, не вельми успішно влаштувала свою кар'єру. Мабуть, саме це спонукало Ешлі та її молодшу сестричку Вайнону добре поміркувати над тим, чим займатись у прийдешньому. Сестри і грядки прополювали, і навіть мило варили — не цурались ніякої роботи, а грошей все одно залишалось на дні гаманця... За постійними підробітками Ешлі вчилась врядигоди, міняла школу за школою. Так би воно й тягнулось, але матусі та Вайноні підфортило, і удача повернулась до них обличчям. Однак чи то Ешлі надто довго жила із двома співачками, чи просто не хотіла надриватись, але перспектива стати ще однією співачкою її зовсім не приваблювала. Та й, зрештою, хто там в тій Америці слухає кантрі-музику? Отож-бо й воно — як би не подобалася кантрі-музика найбагатшим фермерам і їхній челяді, а вище голови не скочиш! Ешлі захотілось у Голлівуд — мрія, котру можна прирівняти до ризикованих американських гірок: або ти відірвешся на всі сто, або тебе так скрутить, що ти ніколи більше туди не поткнешся. Але спробувати варто!

Французький філолог — майбутня актриса

І тут Ешлі згадала про освіту і вступила в університет Кентуккі, звідки вийшла спеціалістом французької мови. Замовила за неї слівце і сестричка Вайнона — так дівчина Ешлі потрапила у Країну Мрій. Голлівуд із властивою йому зухвалістю та помпезністю запропонував новачці роль у серіалі «Каффс». А та взяла і гордо відмовилась. Ешлі відчула, що ця роль не для неї.

Невдовзі Ешлі Джадд таки згодилась на невеличку роль, а згодом потрапила у серіал «Стар-трек: наступне покоління». І тоді вже кіноколесо закрутилось-завертілось. Але не так стрімко, як би це хотілось новоспеченій актрисі.

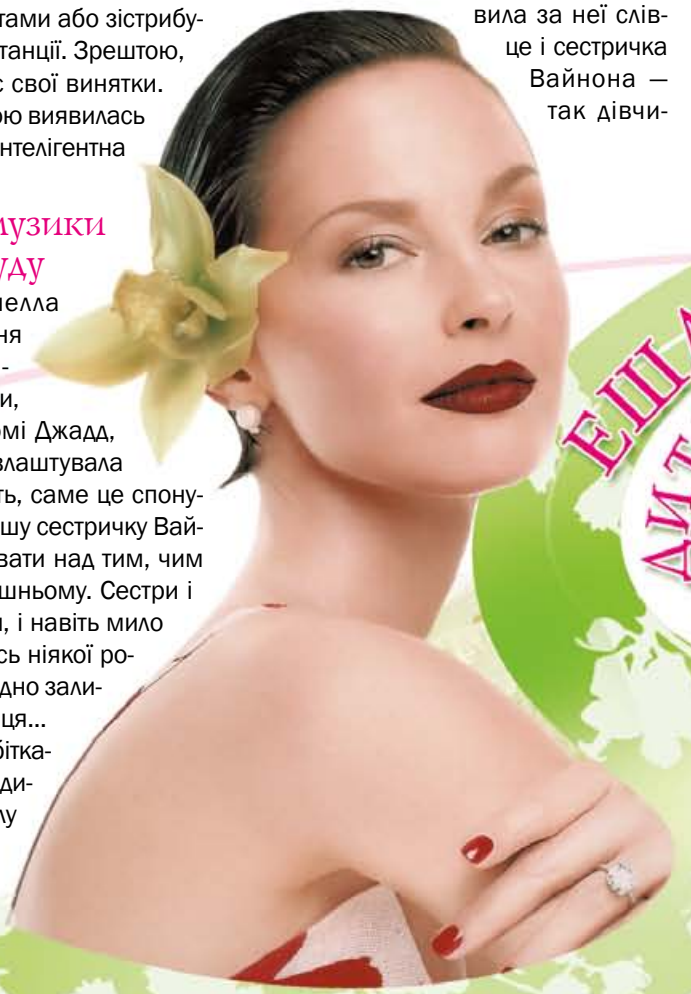

«Рубі в раю» — так називалась перша стрічка, в якій Ешлі Джадд дали (нарешті!) головну роль. За реалістичне виконання головної ролі Ешлі навіть вручили приз на кінофестивалі в Санденсі.

Улюблені ролі

Мабуть, вечірка після нагородження пройшла добре, бо незабаром Ешлі знайомиться із Олівером Стоуном і Квентіном Тарантіно — двома голлівудськими бувальцями, котрі й затягли її у фільм «Вроджені убивці».

Ешлі зіграла в ньому роль дивом вцілілої жертви, котра й розказує тележурналістові, як усе було і що вона бачила. Якщо тобі й поталанить дістати десь касету із цим фільмом, Ешлі ти там точно не побачиш: чи то режисер перестарався, чи то сама Ешлі занадто гарно зіграла, але сцену цю вирізали, а епізод залишився в авторській колекції Олівера Стоуна. Ось так.

Наступною героїнею Ешлі Джадд стала донька Гарві Кейтеля у стрічці «Дим» в 1995 році. Ешлі поталанило з роллю тільки у наступній стрічці «Сутичка», яку зняв Майкл Манн. Однак в акторському складі виявилось стільки зірок, що їхнє яскраве свічення засліпило ім'я скромниці Ешлі Джадд. Дивно, адже саме у «Сутичці» вона зіграла роль закоханої у свого чоловіка дружини,

героя Вела Кілмера. От вийшло за сценарієм, що вона до нього і добрим словом, і ніжністю, і уважністю, а він так, наче її і любить, і не дуже любить... Герой ніби увесь час дуже зайнятий — такий собі діловий їжачок, який постійно чимось по вуха заклопотаний, а на дружину йому, бач, часу не вистачає...

Як зізнається сама Ешлі, «Сутичка» — одна із улюблених її стрічок. Найсильніший і найбільш вдалий епізод — сценка на балконі. Коли поліція намагається підстерегти Кілмера в будинку дружини, вона виходить на балкон і стоїть там, а коли благовірний з'являється, подає йому знак драпати звідси, бо в хаті повно «гостей» із поліційного департаменту. Ця роль виявилась чи не найкращою для Ешлі Джадд.

Хтозна, але, мабуть, саме це і спонукало знятись у схожій ролі (стрічка «Час убивати») тепер уже дружини Метью Макконахі. Стрічку цю, до речі, зняли за однойменною книгою Джона Грішема. Це історія адвоката, котрий взявся захищати права старого чорношкірого, що убив двох білих солдатів. Як виявилось, ці солдати познущалися з його доньки. Увесь фільм — це веремія судових засідань, на яких і розкривається сюжет, а також своєрідний теледовідник для інших адвокатів і привід поміркувати над тим, що таке справедливість і що таке життя. Якщо тебе зацікавила тема (або ж ти й справді мрієш стати адвокатом), раджу подивитись стрічку Копполи «Добродій», зняту за книгою того ж таки Грішема з Метью Деймоном, Дені Де Віто, Йоном Войтом, Міккі Рурком та ще стрічку «Кілька хороших хлопців» з Томом Крузом, Демі Мур та Джорджем Ніколсоном. Саме за всією цією адвокатською машкарою і прихована наша розумниця Ешлі Джадд. На самому початку стрічки вона свариться зі своїм благовірним адвокатом і їде до родичів. Макконахі за час її відсутності починає боротися за свободу і справедливість бідного старого негра: погано харчується, мало спить, а надодачу йому ще й спалюють будинок.

Якщо дуже захопитись сюжетом стрічки, то можна геть забути про те, що там грає така собі Ешлі Джадд. Адже окрім неї, там ще можна побачити Кевіна Спейсі, Олівера Платта, парочку Сазерлендів...

Більше не кінодружина

Якби Ешлі справді зупинилась на ролях коханих дружин своїх головних героїв, то так би й увійшла в історію американського та світового кінематографу, як другорядна актриса. Однак у 1996 році вона з'явилась у цілком новому амплуа — у стрічці «Норма Джин і Мерилін» Ешлі зіграла найвідомішу та найбільш закомплексовану жінку Америки — Мерилін Монро. За роль у цьому фільмі вона отримала номінацію на нагороду «Еммі» та «Золотого Глобуса». Після цього нікому і язик не повернувся назвати Ешлі кіношною дружиною, а журналісти «People Magazine» назвали її в числі 50-ти найкращих жінок планети. (Довго ж їм довелось їздити і придивлятися!?)

Наступного року Ешлі Джадд знялась в оригінальній ролі незалежної та впевненої лікарки — у трилері «Цілуй дівчаток». Після цього фільму критики назвали Ешлі «другою Джоді Фостер» і сказали, що єдиний привід дивитись цю стрічку — це оцінити, як геніально вона втілює на екрані образ своєї героїні. Однак сама Джадд зізналась, що ненавидить трилери, не може їх ні дивитись, ні в них зніматись. (Невже тільки заробіток спонукав її прийти на знімальний майданчик?)

А потім були фільми «Свідок» (або «Око спостерігача») з Еваном Макгрегором і «Там, де серце» з Наталі Портман. Мабуть, Ешлі сподобалось грати з Морганом Фріменом — вона стала його партнеркою в наступному фільмі «Великі злочини», де зіграла роль професорки Гарварда. Зрештою, тепер Ешлі не боїться навіть найскладніших ролей, адже Голлівуд не тільки манить, але й загартовує!

Штрихи до портрета

Ріст: 170 см .....
Чоловік: Даріо Франчітті .....
Улюблені актори: Ванесса Редгрейв, Меріл Стріп, Джессіка Ленг, Джуді Девіс, Джоан Аллен, Аль Пачино .....
Улюблений фільм: «Прощання з Африкою» .....
Улюблений режисер: Сідней Поллок .....
Дозвілля: У вільний час любить ходити по горах та читати цікаві книжки.....

Ідеш у гори? ME-MEN-TO more!

Був у середньовічній Європі орден монахів-бенедиктинців. І ченці того ордену при зустрічі казали один одному не «Добрий день!», а «Memento more!». Що латиною означало не «Моментально в море!» (як вважав герой Нікуліна в «Кавказькій полонянці»), а «Пам'ятай про смерть!». Приємне таке привітання. Якось Пундик запропонував узяти цей вислів та й поміняти на нього всі оті прозаїчні «Небезпечно для життя!», «Не стій під стрілою!» та «Кабель високої напруги». І поки він доводив свою правоту, я подумав: «А він таки правий!» Є ж на землі місця, де подібна засторога не була б зайвою. От послухай...

В гостях у смерті

Гора мертвяків... Так перекладається з мови мансі назва Холат-Сяхил. Так називається гора на Північному Уралі. І треба віддати належне, вона підтверджує свою похмуру назву. Старожили дотепер пам'ятають подію, яка сталася тут у лютому 1959 року.

А трапилось тут ось що. На Гору мерців піднялася група туристів з Уральського політехнічного інституту. Розбили табір. А за кілька днів їх знайшли мертвими. Причин трагедії не розгадали донині. Чого вже тільки не казали! І кульова блискавка до намету залітала, і НЛО над наметом пролітало. А ще подейкували, що хлопці зайшли у зону, де проводилися надсекретні випробування «вакуумної зброї». Річ у тому, що шкіра в загиблих мала дивний червонуватий відтінок, а ще в них виявили численні внутрішні ушкодження та кровотечі. Точнісінько такі симптоми мали б спостерігатися при ураженні вакуумною бомбою, яка створює сильне розрідження повітря на великій площі. На периферії такої зони в людини від внутрішнього тиску лопаються кровоносні судини, а якщо вона опиниться в епіцентрі, її взагалі розірве на шматки.

Та ці версії так і залишилися тільки версіями.

А тепер перенесімося східніше і опинимось у якутській Долині смерті, що у верхів'ях річки Вілюй. З вічної мерзлоти виступають металеві півсфери. Тамтешні мешканці кажуть: кожного, хто здумає там заночувати, чекає незбагненна смерть. Незбагненна — за їхніми уявленнями, а сучасна наука відзначила дивовижну схожість цієї смерті та загибелі від радіоактивного ураження. Але звідки в Якутії така радіація, та ще й природна? Відповіді на це запитання не дав поки що ніхто.

Може похвалитися своєю власною «долиною смерті» й Китай. Щоправда, там її називають Долина чорного бамбука, і знаходиться вона у провінції Сичуань.

Влітку 1950 року там безвісти загинуло близько ста чоловік, а ще ні сіло ні впало розбився літак. У 1962 році долина зібрала ще один «врожай» у вигляді геологічної експедиції. Ось що розповів провідник, якому пощастило залишитися живим: «Тільки загін увійшов до ущелини, як його огорнув густий туман. Почулися якісь звуки, а коли завіса розвіялася, вже нікого не було...»

Учені, які спорядили експедицію до «сичуанської аномальної зони», вважають: у всьому винні насичені випари гниючих рослин, від яких людина починає задихатися, втрачає орієнтацію і кінець кінцем гине у глибоких розщелинах, яких там хоч греблю гати.

Але з ними погоджуються не всі. Інші дослідники кажуть: це тільки видимість «розгадки», а справжній винуватець усіх подій — небувалої сили магнітне поле, що діє на території Долини чорного бамбука.

Те ж саме магнітне поле властиве ще одній китайській «долині смерті», у Чанбайшанських горах, що у провінції Цзилінь. І там невідь-чого розбиваються літаки та зникають люди. Не раз і не два там пропадали найдосвідченіші мисливці за женьшенем, котрі знають околишні гори як свої п'ять пальців. Стрілка компаса, опинившись у тих зачарованих місцях, починає «дуріти», крутитись, наче навіжена, а люди впадають у дивний стан, коли пригнічується пам'ять і втрачається відчуття орієнтації. Подорожні, наче зачаровані, кружляють на одному місці і ніяк не можуть знайти вірну дорогу.

Валуни-вертуни

Ще одна «долина смерті» розташована в американському штаті Каліфорнія. Це величезне, рівне, безжиттєве глинисте плато — найспекотніше місце

на Землі. Пустеля!.. Тут і там по ній розкидані каменюки, на вигляд — звичайні собі камінчики завбільшки з футбольний м'яч до напівтонних валунів. На перший погляд — камені як камені. Та є в них одна дивна риса. Вони пересуваються по землі, залишаючи за собою чіткі сліди переміщення.

Є щось подібне і в Росії. Неподалік від села Городище, біля Переславля-Зелеського, лежить знаменитий Синь-камінь. Легенди оповідають, що в камені цьому живе могутній дух, якому під силу виконувати людські бажання. На початку XVII століття Синь-камінь скинули в яму і закопали (щоб, значить, ніщо тут не нагадувало про колишнє язичництво). А камінь полежав у землі кілька років, полежав, а потім узяв та й виліз назад.

Пройшло ще 150 років, і надумали отці міста Переславля закласти цей камінь у фундамент церковної дзвіниці. Завантажили його на сани та й повезли кригою через Плещеєве озеро. Та тільки не вийшло в них нічого. Лід під саньми проломився, і затонув Синь-камінь під водою на глибині 5 метрів.

А за якийсь час помітили рибалки, що камінь повільно посувається по дну. Аж поки через півстоліття не опинився на березі біля підніжжя Ярилової гори, де й дотепер лежить.

Що там гадати, кажуть містики, в отих блукаючих брилах оселилися потойбічні сутності. І наводять як доказ своєї правоти гучну історію, що мала місце в Англії під час другої світової.

Сталося це у графстві Ессекс. Із покоління в покоління передавались там перекази про злого духа, що криється під врослою в землю гранітною брилою. І от якось бульдозер, що розширяв дорогу, вивернув цей камінь вбік. А потім таке почалося!..

Тодішні журнали та газети не шкодували барв, розповідаючи, що сталося. А сталося ось що: на церковній дзвіниці — порожній, замкненій на ключ! — самі собою задзвонили дзвони, а в повітрі носилися важкі стовпи та всяке сільськогосподарське начиння. Розкажеш комусь — не повірить! Налякані селяни зажадали негайно повернути камінь на колишнє місце, і лише коли це було зроблено, дзвони заспокоїлися, стовпи вросли назад у землю, а селянський реманент повернувся на свої місця. Отакі дивні справи.

А ось що розповів мешканець міста Орська (Оренбурзька область у Росії) Іван Бакаєв. «Малим я пас овець у передгір'ях Алатау. Одного разу міцно заснув під величезним валуном (вага — до 10 тонн). Прокинувся від того, що зникла опора. Коли розплющив очі, з'ясувалося, що камінь «від'їхав» від мене метрів на три, але не вниз, як можна подумати, а вгору косогором, ще й проорав кам'янистий ґрунт, як плуг. Я глип туди, сюди — нікого, тільки вівці купкою стоять, а над пагорбом — якийсь дивний туман, густий, наче молоко. Як заворожений, пішов я до того туману, але не дійшов: упав і прийшов до тями тільки вранці у юрті пастуха Аманжоли. І він мені сказав: «Нікому ні слова, бо подумають, що ти здурів, і ще уб'ють». Він натякнув, що валуни на тому косогорі (а всіх їх там було штук п'ятдесят) лежали колись ще нижче. А якось раз Аманжола, ще малим, пас там овець. Аж тут прилетів «Тазик Шайболу», завис над пагорбом, і валуни (його ти) дружно покотилися нагору. Потім «Тазик» полетів, і камені спинилися.

«Тазик Шайболу» прилітає на землю рідко, повідав мені старий пастух. І камені нечасто ходять...»

Вже в дорослому віці, здаючи кандидатський мінімум в аспірантуру, Іван наважився розповісти про пригоду дитинства своєму другові. Вислухав той його, а тоді похитав головою і каже: «Правий був твій Аманжола. Мовчи, Іване, бо ще замкнуть тебе у божевільні, а там уже розповідай, що хочеш...» От він і мовчав скільки років. А що (чи хто) той таємничий «Тазик Шайболу», цього дотепер ніхто не знає. Навіть я.

Або ще таке. Якась невідома сила зупиняє двигуни машин і котить їх угору пагорбом Мегуре біля міста Бакеу, що на північному сході Румунії. Тутешні мешканці переконують, що час від часу на вершині Мегуре з'являється якесь загадкове синювате світіння.

Щось схоже спостерігають і на дорозі за п'ять кілометрів від райцентру Хандлар на заході Азербайджану. Дослідницька група з Москви навмисно кілька разів зупиняла машину на цьому схилі, і вона щоразу починала котитися вгору, виявляючи повну зневагу до Ньютонових постулатів.

Що ж то за сили такі, що просто й легко рухають каменями та механізмами всупереч усім законам фізики? Дивлюсь я на все це — і мені, полтергейсту, волосся від жаху на голові сторч стає. А тобі?..

Фантастичне оповідання

ГВІДОБЕРТО ТА ЕТРУСКИ

Джанні Родарі

Багато, дуже багато років тому професор Гвідоберто Домініціані відпустив собі франтувату чорну борідку і вирушив до Перуджі. Я не хочу сказати, що без бороди він не зміг би здійснити візит у місто, котре, як запевняють путівники, «було колись великим центром етруської цивілізації». Я хочу сказати, що і та, й інша ідея — відпустити борідку та побувати в Перуджі — народилися одночасно, одного й того ж року. І відтоді, точніше, від того дня, коли Гвідоберто пройшов під етруською аркою, котру ще називають Августовою Аркою, його борода і місто Перуджа вже ніколи не розлучалися.

Треба вам сказати, що Гвідоберто до нестями любив... етрусків. Серед усіх подій, усіх народів і всіх загадок історії тільки етруски могли до краю напружити його мозок. Хто вони такі? Звідки прийшли до Італії? І найголовніше: що то за бісова мова, якою вони розмовляли?

Треба вам сказати також, що мова етрусків, як неприступна фортеця, тисячоліттями витримувала наскоки вчених усього світу. Але досі ніхто не розшифрував її, ніхто не зрозумів жодного слова.

Тим самим етруски наче помстилися за себе, ніби кажучи: «Ви знищили нас? Добре. Давні римляни захопили й підкорили наші міста? Чудово. Зате ми зробимо так, що ніхто ніколи не зможе займатися етрусками без головного болю і психічного виснаження».

І от Гвідоберто опинився в Етрусько-романському музеї. Він повільно, неквапно, ретельно оглядав один зал за іншим, розтягуючи насолоду, немов ласун, який відкушує шоколад крихітними шматочками, аби подовжити приємне відчуття. Грім грянув, коли він побачив знаменитий «чипо» — могильний стовпчик без капітелі з місцевого каменя травертину, на якому вирізьблений знаменитий «етруський напис» — кілька рядків, над якими ламали свої світлі голови сотні найвидатніших учених, головоломка, від якої кидало у піт найкращих дешифрувальників та любителів ребусів і кросвордів.

Побачити цей знаменитий могильний стовпчик і закохатися у нього було для Гвідоберто хвилинною справою. Шанобливо доторкнутися до нього і вирішити, точніше, присягнути, що він прочитає вирізьблений на ньому напис, — це теж було цілком природно.

Так уже влаштовані етрускологи, тобто ті, хто вивчає культуру етрусків. Професор Гвідоберто Домініціані, приїхавши до Перуджі всього на один день, залишився там на все життя. Всі робочі дні з 9 до 12 і з 15 до 17 години (у повній відповідності з розкладом роботи музею) він проводив перед своїм улюбленим стовпчиком, споглядаючи його.

Одного ранку, коли він думав над словом «расенна», намагаючись зрозуміти, означає воно «народ», «люди» чи, може, «повиті квітами балкони», хтось звернувся до нього незнайомою мовою. Молодий голландець, котрий волів дізнатися що-небудь про знаменитий стовпчик, сподівався витягти з нього бодай щось. Гвідоберто марно намагався порозумітися з ним німецькою, англійською чи французькою. Ясно було, що вони вивчали ці мови в різних учителів, бо розуміли один одного десь так, як крокодил і праска.

Схоже, молодого чоловіка страх як цікавили етруски. А Гвідоберто, зі свого боку, дуже хотів поділитися з ним своїми знаннями. Як бути? Гвідоберто не залишалося нічого іншого, як вивчити голландську мову, що він і зробив у короткі проміжки часу, які могильний стовпчик часом залишав йому. За кілька тижнів граматика і лексика Нідерландів уже не становили для Гвідоберто ніякого секрету, і молодий голландець — студент знаменитого перуджинського університету для іно-

земців — уже присягався, що присвятить своє життя етрускам, принаймні одну половину, а другу збереже для Голландії.

Наступного року професор Гвідоберто мусив — усе так же уривками — освоїти шведську, фінську, сербськохорватську, португальську та японську мови. До цих національностей належали іноземні студенти, захоплені етруською проблематикою. І Гвідоберто, хоч-не-хоч, був змушений вивчати їхні мови; він же хотів бути певним, що вони правильно схопили суть питання, а саме: що етруська мова — найдивовижніша із загадок, а тому, хто сподівається зрозуміти в ній хоч одне слово, пряма дорога до психіатра.

За наступних п'ять років, що збігли, як одна мить, професор Гвідоберто, не відриваючи жодної хвилини від споглядання могильного стовпчика, вивчив турецьку, російську, чеську та арабську, а також дюжину говірок і діалектів країн Середнього Сходу і чорної Африки. Бо тепер до Перуджі приїжджали студенти і звідти, і в місті можна було почути мови всіх країн світу. Не дивно, що якось один іранець сказав іншому (то були туристи — не студенти):

— Як на будівництві Вавилонської вежі!

— Помиляєтеся! — тут же озвався професор Гвідоберто, котрий проходив поряд і почув цю репліку. Він сказав це, ясна річ, чистісінькою персидською мовою. — Перуджа, любі панове, повна протилежність Вавилонії. Адже там сталося змішування мов і люди перестали розуміти одне одного — брат брата, сусід сусіда, збірник податків — платників. Тут же навпаки. Сюди приїжджають з усіх кінців світу і чудово розуміють одне одного. Наш університет для іноземців — це, так би мовити, прообраз майбутнього, де всі народи житимуть у злагоді.

Іранські туристи, зачувши від італійця такий довжелезний і до того ж без жодної помилки монолог їхньою мовою, від хвилювання мало не знепритомніли. Вони відразу оточили Гвідоберто і нізащо не хотіли відпускати його. Вони пішли за ним в Етрусько-романський музей, дозволили пояснити собі, що таке «чипо» — могильний стовпчик, і дуже скоро охоче погодилися, що етруська мова — найдивовижніша загадка в усьому Всесвіті.

Подібних епізодів я міг би навести вам сотні. А сьогодні професор Гвідоберто бездоганно пише й розмовляє двомастами чотирнадцятьма мовами та діалектами планети, які він вивчив, як ви розумієте, тільки у вільний час. Його борідка посивіла, а під капелюхом ховається геть жалюгідне пасмо волосся. Щоранку він поспішає до музею і віддається своєму улюбленому заняттю. Для нього «чипо» — серце Перуджі, мало того — всієї Умбрії і навіть Всесвіту. Коли хтось дивується з його лінгвістичних знань і починає захоплюватися його здібностями, Гвідоберто різким жестом уриває співрозмовника.

— Не кажіть дурниць! — каже він. — Я такий же невіглас, як і ви. За тридцять років я не зміг освоїти етруську мову. Те, чого ми ще не знаємо, завжди важливіше за те, що нам відомо.

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

Небагато в історії науки проблем, які були б настільки складні та водночас настільки цікаві, як проблема етруських написів і етруської мови. Взяти хоча б те, що до сьогодні ніхто не може аргументовано сказати, до якої мовної сім'ї вона належить і з якими іншими мовами споріднена. В середні віки етруську мову намагалися пов'язати з єврейською, пізніше включали її до італійських мов (нарівні з умбрською, оскською тощо), потім робилися безуспішні спроби довести її зв'язки з ірландською, скандинавськими, давньогерманськими, слов'янськими, вірменською, алтайсько-фінськими, баскською, литовською, лівійською мовами.

А наприкінці XIX століття двоє французьких учених знайшли на острові Лемнос вирізьблений на могильному камені у вигляді двох паралельних текстів напис, написаний не грецькою мовою, але давньогрецькими літерами. Мова цього напису при детальнішому розгляді виявилася близькою до етруської. З розповідей давніх письменників стало відомо, що етруски прийшли в Італію з Лідії (було колись таке царство в Малій Азії).

Мабуть, дорогою з Малої Азії до Італії етруски прихопили із собою давньогрецький алфавіт. Але грецька і етруська звукові системи досить-таки відрізнялися одна від одної, і довелося пристосовувати алфавіт до етруської вимови. Символи, котрі передавали споконвічно грецькі звуки, були опущені, а замість них з'явилися нові. З часом ця «вдосконалена версія» алфавіту переходить у Рим, а той передав її всій Західній Європі. І саме етрускам потрібно дякувати за те, що західноєвропейські алфавіти починаються з літер *a*, *b*, *c*, а не з *α*, *β*, *γ* чи *а*, *б*, *в*, *г*.

Переваливши через Альпи, етруський алфавіт з Італії потрапив до германських племен, потім — до Скандинавії, де вплинув на розвиток рунічного (потаємного) письма.

Етруська мова до сьогодні залишається міцним горішком, об який ламають зуби найвисокочоліші учені. І коли буде розгадана ця загадка — нікому не відомо. Принаймні поки що.

Таємниці цілющих трав

— Ох і класно ж було!.. — замріяно мовив Джо. — Чи є що ліпше, аніж відпочинок у весняному лісі.

— Еге ж, гарно розважилися, — погодився Пундик, — а бутерброди як смакували на свіжому повітрі!

— А якби дехто не примудрився поранити собі руку, то взагалі можна було б вважати, що пікнік вдався на славу... — озвався Джексон, складаючи спортивне причандалля до наплічника.

— І чого тобі, Джо, заманулося дряпатися на те дерево? Добре, що Киця не розгубилася: одразу ж потрібний листочок віднайшла і кров зупинила. Молодчина!

— Цей листочок називається подорожником, — зашарівшись, пояснила Киця. — Якщо його розім'яти і прикласти до рани, то ефект буде не гірший, ніж від ватки з йодом.

— А ще подорожникові примочки помічні при опіках і укусах комара чи бджоли, — додала я. — Також ця рослина стане у пригоді, коли взуття намуляє ногу. Не знали про це? То я вам розповім. А ще про ромашку, кропиву та інші цілющі трави.

Класики всілися колом і нашорошили вуха. Навіть Ковба-сан приготувався слухати. Тож і ти сідай та послухай.

Що росте при дорозі?

Правильно, подорожник. Той самий подорожник, який Киця прикладала Пундику до рани. Ось як ітимеш лісом чи гаєм, то подивися під ноги — обабіч стежини зеленіють його цупкі прохолодно-гладенькі листочки. До речі, подорожник — великий мандрівник. Восени, коли все стає вологим від дощів і туманів, його клейке насіння міцно налипає до взуття та коліс і у такий спосіб подорожує по всьому світу. Скажімо, в Америці колись не було такої рослини. Вона потрапила туди на чоботах завойовників і перших поселенців. Цікаво, що ця особливість подорожника знайшла відображення у його латинському найменні — «плактаго». «Плакта» — ступня і «аго» — веду.

Подорожник здавна використовують як бальзам для подряпин, ран, виразок. Свіже листя прикладають до фурункулів, опіків, наривів. Навіть клінічні дослідження довели: сік подорожника прискорює загоєння ран. Завдяки багатому хімічному складу її трави препарати з неї мають різнобічні цілющі властивості. Уявляєте, витяжка з подорожника входить до складу всіх найефективніших кремів та лосьйонів! Недарма у давнину дівчата відтискали сік з його листя і протирали обличчя. Ефект був вражаючий!

Раз — ромашка, два — ромашка!

Ромашка лікарська (в народі її ще називають рум'янком) росте усюди: на подвір'ях, обабіч доріг, на узліссі, в садах. Основна ознака корисної лікарської ромашки — її жовта опукла серединка у формі конуса. Якщо квіточку розрізати вздовж, то всередині видно порожнину. В інших ромашок квітколоже без порожнини.

Збирають ромашковий цвіт тільки тоді, коли квіточки розміщені горизонтально. Сушити потрібно обережно, аби не посипалися пелюстки. А коли висохне, то можна сміливо використовувати. По-перше, як чудовий косметичний засіб. Ті, кому дошкуляють вугрі, можуть робити гарячі припарки на обличчя. Для цього треба одну столову ложку квітів заварити в половині склянки окропу, 2–3 хвилини потримати на слабкому вогні. Намочити у цьому відварі у кілька разів складену марлю і прикладати до обличчя. Також дуже корисно ополіскувати ромашковим настоєм волосся після миття. Головне, не забути перед ополіскуванням цей настій процідити. Така процедура допомагає позбутися лупи, робить волосся гладеньким, блискучим і надає йому золотавого відтінку.

Дуже корисні ромашкові ванни. Після них шкіра стає ніжною, м'якою та оксамитовою. Також настоєм квіток ромашки можна полоскати горло при запаленні ясен і анґінах.

Кропива ти моя, кропива

Пам'ятаєш казку Ганса Андерсена «Дикі лебеді»? Дівчина плела своїм зачарованим братам-лебедям сорочки з кропиви, аби вони знову перетворилися на людей. Може, не дарма казкар обрав для розчаклування юнаків саме кропиву. Бо настільки корисне це зілля, що годі сумніватися у його дивовижних властивостях. Кропива багата на вітаміни та мікроелементи. Окрім глікозидів, дубильних речовин, хлорофілу та органічних кислот, у свіжих жалючих листочках містяться вітаміни С, B_2, B_3, K_1, а також мікро- та макроелементи кремнію, заліза, міді, марганцю, бору, титану, нікелю...

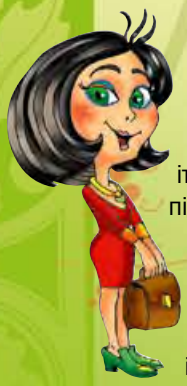

Всього на близько пів кропиви, з їні росте почастіше у нас лічують сотні видів них в Украна 20. Найстрічається жалка і дводомна. Дивуйся-не дивуйся, але з допомогою цього кусючого зілля лікують силу силенну недуг. А ще її можна їсти. Не лякайся, щипатися у борщі вона не буде. А ось перед тим, як додати до салату, не забудь дві-три хвилини потримати її в окропі. Будь певен, страви з кропивою збагатять твій організм різними корисними речовинами.

М'ЯТА — СВІЖА Й АРОМАТНА

Що не кажи, а більш пахучу траву, аніж м'ята, важко знайти. Варто зірвати пухнасту гілочку і розтерти на долоні один листочок, як притаманний лише цій рослині запах огорне тебе пряним ароматом з домішками легкої прохолоди. Кущики м'яти зеленіють з травня по вересень. Побачити їх можна на березі річки чи озера, вздовж канави або у болотистій долині — головне, аби місцевість була вологою.

Завдяки своїм пахощам м'яту неабияк шанували ще у сиву давнину. Їй приписували здатність навіювати гарний настрій і розвеселяти. Римські патриції перед приходом гостей змушували своїх слуг натирати столи цією рослиною, а вітальні кропити м'ятною водою. Учням слід було носити вінки з м'яти, бо вважалося, що це збуджує розумову енергію. До речі, це повір'я збереглося аж до часів середньовіччя: тоді студенти, беручи приклад з давніх римлян, клали собі на голови м'ятні вінки, особливо у дні екзаменаційних диспутів.

У якійсь книжці прочитала я про такий цікавий факт. Понад дві-сті років тому англійський учений Джозеф Прістлі саме з допомогою м'яти довів, що рослини збагачують повітря киснем. Для досліду він взяв два скляних ковпаки, під один з них «поселив» мишей і пучечок м'яти, а під інший — самих мишей. Миші, котрі опинилися під склом з духмяною травичкою, преспокійно жили собі цілий тиждень, а ті, яким пощастило менше, протрималися лише один день. Так м'ята доклалася до великого наукового відкриття: рослини виділяють кисень, необхідний для життя людям і тваринам.

М'ята входить до складу ліків від грипу, знеболювальних, заспокійливих, антисептичних ліків, зубних паст, миючих засобів. Я мало не забула про м'ятні льодяники! Ти теж їх полюбляєш?

ТЕРПКИЙ І ГІРКИЙ? ТАК, ВІН ТАКИЙ

Які в тебе асоціації викликає слово «полин»? Пригадується літературне словосполучення «гіркий полин»? Про полин (його ще називають вермутом, або вдовиною травою) складено чимало легенд. Латинська назва цієї рослини — артемізія абзинтум. Вважають, що вона походить від імені грецької богині Артеміди. За народним же повір'ям трава носить ймення бідної дівчини-красуні Полин, яка відмовилася стати дружиною жорстокого багатія Ковилу. Рятуючись від переслідувачів, вона попрохала допомоги у степу. Так серед зеленого степового різнотрав'я з'явився сивий від горя, з гірким присмаком дівочих сліз, але з приємним запахом кущик полину.

Знайомство людей з полином відбулося давно. Вже стародавні єгиптяни знали про цілющу силу цієї рослини. Символом гіркоти і суму називали полин грецькі лікарі, які приписували йому всілякі незвичайні властивості. Вони були певні, що коли подорожній прив'яже жмуток полину до ноги, то не відчуватиме втоми. А якщо покладе траву під голову, то швидко і міцно засне. Мореплавці за допомогою полину рятувалися від морської хвороби.

У Київській Русі полин вважали чарівною травою, здатною вберегти від нечистої сили. Лікувалися нею при отруєнні грибами, прикладали до тіла, коли боліла печінка, селезінка чи шлунок. Наші предки вживали відвари полину для поліпшення роботи органів травлення. А ще він здавна був чудовим засобом для відлякування з помешкання молі, тарганів, клопів, мишей, пацюків і тому подібних створінь.

Та що там розповідати! Вийди у літню пору в степ широкий, вдихни на повні груди п'янкий степовий аромат з полиновою гірчинкою і неодмінно відчуєш, наче за спиною у тебе виросли крила.

Дуб не говорить по-людськи, бо не має язика, але коли отак притулишся до нього спиною чи грудьми, заплющиш очі, то відчуваєш, як через тебе проходять пружні хвилі і думки стають рівними, світлими.

Галина Пагутяк

Про що шепочуть нам дерева?

Літо — чудова пора для відпочинку в лісі, за містом або й у міському парку чи сквері. І якщо ти й досі гадаєш, що дерева тільки ростуть і змінюють кольори залежно від пори року, то я спробую тебе переконати у більшому: вони живі, могутні і впливають на нас навіть тоді, коли ми цього не помічаємо.

Я люблю спілкуватися з деревами. Крізь віки і покоління дерево для людей — найкращий витвір природи. З давніх давен дерево вважають символом сили, могутності та мудрості. Своїм корінням воно впирається у землю, а кронами сягає хмар — цим і поєднує небо і землю. Дерево — гарний приклад циклічності нашого життя та космічного розвою: смерті й народження.

Райські яблука

У Біблії, найбільшій книзі християн, ідеться про те, що Бог посадив сад, назвавши його Едем, або Рай. Перші люди жили серед чудових дерев і смакували солодкі плоди. Однак у самій середині цього саду стояло Дерево Пізнання Добра і Зла, з якого не можна було куштувати плодів. Але ж ти знаєш, як потім усе склалося!

Давні слов'яни вважали, що дерева мають лікувальні властивості. Поранений воїн ішов просити сили у дуба, а молода дівчина випрошувала красу в берізки. Звичай саджати дерево на честь народження дитини прийшов від предків. Вважають, що доля дерева дивним чином пов'язується із дитиною. На Сході до плодючих дерев приходять жінки, котрі мріють про материнство. Вони чіпають на гілки червоні стрічки і загадують бажання. В українців таким сприятливим деревом є липа. Скажу більше: у давніх українців були священні гаї, де не можна було ламати гілочок, адже вірили, що у кронах живуть божества, а дерева, яким судилось прожити кілька сотень років, вважали священними. В Японії під час святкування нового року перед входом ставлять дві сосни, оскільки за синтоїстськими традиціями у гілках дерев живуть божества, котрі проникають у дім і приносять добробут. Дерево використовували для ритуального багаття на свято Купала, для будівництва хати, для витесування меблів та посуду.

Зелені обійми дерев

У лісі кожне дерево має свій звук і запах. А ще вчені дослідили, що всяке дерево має своє, тільки йому властиве енергетичне поле, яке може впливати на людину двояко. Усе залежить від сумісності. Зустріч людини із деревом — те ж саме, що й зустріч двох людей. Скажу більше: у кожного з нас є «своє» дерево, яке впливає на нас позитивно. Про це чудово знали ще давні кельти, тому й придумали гороскоп, яким послуговуються у світі дотепер.

Цікаво й те, що перевірити сумісніть із деревом можна самотужки. Для цього є два простеньких способи. Можна взяти стару спицю для в'язання, зігнути її рівно під кутом 90 градусів, підійти до дерева: якщо спиця буде рухатись, дерево противиться, а якщо спиця «мовчить», то дерево запрошує до спілкування. Можеш скористатися звичайною фольгою. Підійди до дерева, потримай розгорнуту фольгу біля стовбура: якщо її притягуватиме дерево, то це добрий знак, а якщо фольга прилипне до руки, то дерево її відштовхує.

За своїми властивостями дерева можна умовно поділити на дві категорії: вампіри і донори. Перші це ті, хто впливає на довкілля негативно, а другі, навпаки, віддають своє тепло і збалансовують наше самопочуття. Дуб, береза, кедр, сосна, яблуня — дерева-донори. Осика, тополя, вільха, черемшина — вампіри. Своєрідними вампірами є й в'юнкі рослини на зразок плюща, дикого винограду. Між іншим, дерево-вампір осику з давніх давен використовували для боротьби із упирями, адже для умиротворення вампірів робили осиковий кілок.

Хоч дерева не мають ніг, але іноді витягують коріння з землі, ніби хочуть піти.

Галина Пагутяк

Міні-енциклопедія дерев

А зараз ми спільними зусиллями спробуємо знайти саме те дерево, яке буде для тебе справжнім порадником і другом. Зверни увагу й на те, що назви одних дерев чоловічого роду, а інших — жіночого. Так вони і діють: липа, верба чи береза — для дівчат, а дуб, клен і бук — для хлопців.

БЕРЕЗА — існує понад 40 видів цієї білокорої красуні. Береза знімає втому, підвищує тонус судин, нейтралізує стреси. Символ чистоти, світла, родючості, дівочої ніжності. Березу як оберіг часто садили біля хати. Віття берези, особливо те, що було використане в обрядах, розцінювали як надійний оберіг.

БУК — високе і красиве дерево, випромінює спокій і впевненість. Коріння розгалужене, але неглибоке. Його стійкість йде не від землі, а із власної сили. Наївшись букових горішків, можна відчути себе трохи причимериченим. Поїдання великої кількості букових горішків шкодить здоров'ю!

ВЕРБА — символ життєвої сили, бо має здатність розвиватися без коріння. Вербовим прутиком відшукували воду, перш ніж копати криницю. Вербою обсаджували криниці, бо вважали, що це дерево очищає воду. Вербові котики святять перед Великоднем і ритуально б'ють ними всіх, аби здорові були.

ВИШНЯ — дерево взаємної любові, весни, краси, мужності. В українському фольклорі вишня символізувала красу убогої дівчини, її молодість. З вишневих гілок наші предки варили ритуальний напій, який неодмінно вживали на Новий рік, Зелені свята, Купала та інші свята.

ВІЛЬХА — протиставлення доброго і злого. Садять на межах, аби відділити дві господи. Легенда оповідає, чому вільха червона. Бог створив гладкі дерева, а чорт понабивав у них цвяхів, від чого у деревах з'явилися сучки. Тоді вовк кинувся і вкусив чорта за п'яту. І по дереву потекла червона кров.

ГЛІД — цей чагарник може прожити кілька сотень літ. Глід уміє пристосовуватись до навколишнього середовища і зростати у найрізноманітніших формах. Його мета — жити теперішнім, завжди бути у вирі життя. До того ж, милувати око, адже галузки і плоди глоду особливо красиві восени.

ГОРІХ — завжди виглядає, мов самітник, який з усіма посварився. За народними повір'ями в тіні горіха спати шкідливо. Однак плоди цього дерева, які чимось нагадують людський мозок, дуже корисні. Давні українці вірили, що горіх мав найтісніший зв'язок із потойбіччям і належав богові-громовику.

ГОРОБИНА — у деяких місцевостях України є звичай вішати гілки горобини біля дому, повертаючись із цвинтаря, аби покійник не повертався до хати. Якщо горобина почала цвісти, то нарешті настало літо, коли цвіт рясний і пишний — на добрий врожай льону й вівса.

ГРАБ — колись біля цього дерева проводили обряд вінчання, адже граб — символ чоловічий. Вірили, що граб рятує від блискавки, тому під ним ховалися під час грози. Деревина у граба міцна, і її застосовують для виготовлення музичних інструментів, ткацьких верстатів та в машинобудуванні.

Груша — покровителька дівоцтва, символ самотньої молодої жінки та її печалі й туги. У плодах груші багато вітамінів, сахарози, дубильних речовин та органічних кислот. Груша належить до медоносів, та деревина її дуже цінна. М'якоть груші краще засвоюється організмом, аніж м'якоть яблука.

ДУБ — священне дерево, яке нагадує нам про створення світу. Це дерево здавна приписували громовержцю Перунові. Дуб шанують за міцність, красу і довговічність. Не дивно, адже дуб може прожити до тисячі років і не гине навіть тоді, коли від нього залишиться тільки пень.

КЕДР — символ величі та достатку. Хвоя та смола містить дезінфекційні та антибактерицидні речовини. Кедрові горішки окрім приємного смаку ще й позитивно впливають на ясна. При спорудженні нового будинку приносили з лісу маленький кедр, аби нова оселя була такою ж міцною.

КЛЕН — дерево, яке здавна вважали добрим і прихильним до митців, співців та музикантів. Із деревини клена виготовляли сопілки, гуслі та скрипки. Найбільш поширеним в Україні різновидом клена є явір. А от цей побратим клена вважають символом смутку і розлуки.

ЛИПА — українці здавна вірили у те, що липа відвертає усякі прокляття і бере їх на себе. Саме тому в липі зазвичай буває найбільше наростів. Ось чому це дерево є ще й символом доброти і щирості. Був звичай робити колиску для дівчини саме із липи, а для хлопчика — із дуба.

СОСНА — добре приживається у доволі складних умовах і вся промениться від того, що завжди зелена. Тому найкращими показниками цього дерева є світло і життєва сила. На весільний коровай часто випікали із тіста соснові шишки, які символізували плодючість та добробут.

ТОПОЛЯ — символ жіночої долі. Її цілющими властивостями користуються бджоли для виготовлення прополісу. До того ж, струнку дівчину завжди порівнюють із тополею. Деревина у тополі м'яка, тому її використовують у виробництві паперу та виготовляють із неї сірники.

ЯБЛУНЯ — оскільки це плодове дерево, то не може бути шкідливим. За свою плодючість яблуня стала символом кохання і вірності. Саме цей плід став приводом для сварки двох богинь-красунь. А ще яблуко стало найбільшою спокусою для Адама та Єви, за що Господь вигнав їх з Раю.

ЯВІР — це найбільш поширений в Україні різновид клена. Це дерево з давен вважають символом смутку і розлуки. За легендою стародавніх слов'ян у явір перетворили молодого парубка. Саме тому з явора не роблять дрова, не підкладають його листя у піч, коли печуть хліб.

ЯЛИЦЯ — дерево, яке вважають мостом між небом і землею. Росте у темних лісах і часто асоціюється із народженням. Їй приписують поєднання піднесеного і приземленого життя. Деревина ялиці міцна, тому її використовують у будівництві, виготовляють з неї музичні інструменти та меблі.

Ясен — чоловіче дерево, символ війни. Гілку ясеня посилали ворогові, що означало початок війни або її попередження. Вважали, що перебування під кроною цього дерева допомагає позбутися різних життєвих негараздів. Сировина з ясена така ж цінна, як і червоне дерево.

Якщо хочеш більше довідатись про дерева та давні вірування українців, прочитай книгу Валерія Войтовича «Українська міфологія».

ГНУЧКА, ЯК СТЕБЛИНКА

«Якби у людини не було хребта, то тіло весь час падало б на землю...» Цей афоризм пані Ганя прочитала в одній з учнівських робіт з анатомії. І єдине, що змогла сказати на захист автора, — він зрозумів важливість опорно-рухового апарата у житті людини. До речі, не менш важливо, щоб хребет був рухливим. Допоможуть у цьому вправи з м'ячем.

1. Ляж на підлогу на спину. Підклади м'яч спершу під одну лопатку, потім під другу і прокручуй, розминаючи кожну лопатку м'ячем по кілька хвилин. Схрещені руки підклади під потилицю (руки підтримуватимуть голову, щоб вона наче висіла над підлогою). Ця вправа для шийно-грудного відділу хребта.

2. Помасажувавши верхню частину хребта, переходь до масажу тазостегнового суглоба та сідниць. Поклади м'яч під куприк. Руки, як і раніше, підтримують голову. Ногами можна виконувати різні вправи: імітувати їзду на велосипеді, закочувати нитки на котушку, ходити по стелі.

Можна робити і такі вправи:

- пересувайся рачки, вигни спину і потягнися, як це роблять кішки;
- повиси на драбині, не напружуючи рук, 5-6 сек;
- щодня проходься сходами.

РАДИ-ПОРАДИ

Три до блиску! Хромовані деталі набудуть блиску, якщо ретельно відполірувати їх м'якою ганчіркою, насипавши на неї трохи борошна, крохмалю або зубного порошку.

Розплющ очі і нюхай! Уся квартира буде м'яко і ненав'язливо пахнути твоїми улюбленими парфумами, якщо злегка покропити ними поверхню електричної лампочки. При ввімкненні світла скло розігріється — і запах пошириться по всьому будинку.

ДУМКИ ВГОЛОС

- *Мудро говорити легше, ніж дати мудру пораду, але ще важче самому чинити мудро.*
- *Треба не скаржитися на те, що мало розумних людей, а дякувати Богові за те, що вони є.*
- *Найчастіше вихід буває там же, де був і вхід.*
- *Життя людини подібне до гори: чим вище вийдеш, тим далі бачиш.*
- *Є люди, які збирають плоди з дерева незнання.*
- *Глупота стає попереду, щоб її бачили, розум стає позаду, щоб бачити.*
- *Життя — добрий учитель, але дуже дорого бере за свої уроки.*
- *Думок не позичають: їх або дарують, або крадуть.*
- *Ледарі досі не створили своєї теорії лінощів.*

ЛІТО КРАСИВЕ, ЛІТО ЗВАБЛИВЕ

Канікули, літо, сонце і Він. То ж тепер (як ніколи!) перед тобою відкривається маса можливостей звернути на себе увагу і справити на Нього враження.

Ти — повітруля. Звичайно, найбільш інтригуючий і грайливий одяг — літній. Легкий сарафан або обтягуючий топ. Шорти, що візуально збільшують довжину ніг, або білосніжна блузка, що підкреслює засмагу. Капелюшок, темні окуляри і сонячний блиск в очах. Теплий вітер — твій друг. Коли він грається волоссям, це і гарно, і приємно. Бігай, смійся, а ще краще — йди купатися.

Ти — русалка. Окрім вітру і води, у тебе є союзник, що об'єднав ці стихії, — дощ. Мокре плаття з легкої тканини облягає тіло краще за будь-який стрейч. Вологе волосся лягає пасмами, і йому прощається легка скуйовдженість. По калюжах найприємніше гасати босоніж (але будь уважною, не порань ногу). Сховайся під навіс, куди Його загнав дощ. «Здивуйся», побачивши Його. Посмійся над своїм «кумедним» виглядом: ось, мовляв, змокла до нитки. Тільки не пробуй відтискати мокрий поділ плаття — пом'ята тканина зовсім не симпатична.

Ти — мавка. Якщо ні у тебе, ні у Нього немає алергії на квіти, плети віночки. Збирай букети. Витончено схиляйся понюхати розквітле диво. Танцюй у полі на м'якому кольоровому килимі. Навіть якщо Він тебе не бачить, це не заборонено. Ворожи на ромашці. Але бережи рослини, занесені в Червону книгу.

P. S. Якщо всі твої хитрощі не увінчалися успіхом і Він не звертає на тебе уваги, значить, це... не Він. Поглянь уважніше, скільки поряд класних Інших. А раптом серед них є справжній Він? Шукай, експериментуй. І тоді той, перший, зрозуміє, ЩО втратив, ігноруючи тебе, але буде вже пізно.

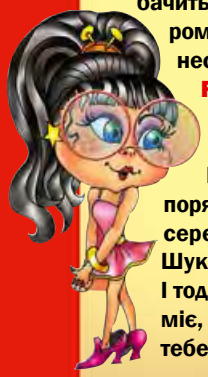

МАЛО СУП ЗВАРИТИ, ЙОГО ТРЕБА ЩЕ З'ЇСТИ

Щоб охолодити суп, не дуй у тарілку, чашку або ложку. Просто, злегка помішуючи ложкою, почекай, поки він охолоне. Якщо супове м'ясо подається окремо, візьми шматочок, поклади на тарілку та розріж за допомогою ножа і виделки. Тепер можеш наповнювати тарілку супом. Якщо подають суп відразу з м'ясом, його треба розрізати в самому супі.

Галушки, макарони, овочі тощо подрібнюють ложкою поступово. Робити це слід безшумно та обережно. У правильно приготованому супі не повинно бути шматків, яких не можна було б покласти відразу до рота. Доливаючи собі суп, ложку залишають у тарілці. Бульйон і суп-пюре подають в основному у чашці і їдять десертною ложкою, причому ручку чашки тримають лівою рукою. Щоб з'їсти з тарілки по можливості весь суп, її нахиляють лівою рукою від себе, тобто до центру столу.

Одного дерева ягоди

Власне кажучи, оливки і маслини, про які йдеться, — це одне й те ж, тільки оливки — це недоспілі плоди вічнозеленого дерева — маслини. А маслини — вже зрілі плоди. До речі, маслинове дерево ще називають оливковим. Отже, зелені плоди — це оливки, а чорно-сіро-фіолетові — це маслини.

І ті, й інші ягоди є результатом спеціальної обробки. Насправді ж оливки-маслини, зірвані з дерева, неїстівні, бо дуже гіркі. Тому їх спершу сушать, потім маринують або солять. Тільки після цих процедур плоди стають придатними для вживання.

Про оливки як про дерево — символ відродження і воскресіння — мовиться у Біблії. Голуб, випущений Ноєм для пошуків суші, приніс гілку оливкового дерева — знак завершення Великого потопу і тимчасового примирення небес із грішною землею. Під маслиновим деревом молився Христос.

З давніх-давен, точніше, з третього тисячоліття до нашої ери, оливки вирощували в Палестині, Сирії, Єгипті, Іспанії та Греції (а віднедавна і в багатьох країнах Європи, Азії й Америки з помірним кліматом). Ще древні єгиптяни вважали, що вирощувати і використовувати оливки людей навчила богиня Ізіда. Натомість древні греки приписують цю місію Афіні. Легенда розповідає, як одного разу посперечалися боги, хто буде покровителем Аттіки. Посейдон підняв тризубець і вибив з мертвої скелі джерело, Афіна ж глибоко встромила в землю спис — і на цьому місці виросло оливкове дерево. Визнавши її дар більш цінним, боги присудили перемогу Афіні. На землях, які завоювали греки, з часом завжди виростали оливкові гаї. Відтоді оливка вважається священним деревом, а оливкова гілка — символом миру і спокою, радості і життя. Греки називали оливку матір'ю всіх дерев, бо вона надзвичайно живуча: з Греції поширилася по всьому Середземномор'ю. Фінікійські купці привезли оливки в Іспанію. Тоді до поширення оливкового дерева долучилися іспанські конкістадори. Відомо, що капітанам суден, які вирушали в Латинську Америку, наказували брати на борт саджанці. Зрештою оливка перетнула Атлантику й осіла в Мексиці, Перу, Чилі, Аргентині. Нині основними експортерами оливок і оливкової олії є Іспанія, Італія, Туреччина, Туніс.

День, коли з неба сходить ангел

Народитися на світ всяк може, навіть мураха чи черв'ячок. А народитися для доброго, осмисленого життя — тільки людина. І тільки в людини буває ім'я та ангел-охоронець.

Кожному під час хрещення дається ім'я на честь святого, день пам'яті якого саме святкують або скоро відзначатимуть (варіант — недавно відзначали). Так у маленького громадянина з'являється особисте свято — іменини, або день ангела. Разом з іменем приходить ангел-охоронець, який повсякчас буде оберігати народженого, а той — молитися своєму захиснику та охоронцю.

Вважається, що іменини — важливіше свято, ніж день народження. Літ 100-200 тому взагалі святкували тільки іменини, вшановуючи в такий спосіб небесного заступника.

У багатьох народів існувала віра в магічний зв'язок людини з її іменем. Тож, вибираючи ім'я, зверталися до дитини щораз інакше: на яке ім'я відгукнеться, так і нарікали. Нерідко дітей називали на честь покійних родичів — щоб передати новонародженому їх позитивні риси.

День ангела наші предки святкували пишно, наскільки дозволяли статки. Обов'язково сходилися гості, вітали, приносили дарунки. Дітям вручали милих паперових ангелочків. Особливо вшановували хрещених батьків іменинника.

Напевно, не помилюсь, коли скажу, що одне з побажань в день ангела звучало так: «І нехай ангел-охоронець допомагає летіти, коли крила твої опускаються».

«Ку-ку-ріку», або чому півні кукурікають

Дикі півні поселилися поряд з людиною як культові птахи ще в стародавній Індії в III-II тисячоліттях до нашої ери. Саме завдяки своєму гучному «ку-ку-рі-ку», що сповіщало про настання нового дня, цей птах став домашнім. І лише в античній Європі куряче м'ясо, а потім і яйця спробували на зуб.

У природі кожна група птахів займає свою визначену ділянку, на якій здобуває корм, розмножується і яку ревно захищає. Проте запеклі бої, каліцтва і тим паче смерть самців не призводять до процвітання виду.

Ось мудра природа і подбала, щоб півні, відомі забіяки, захоплювали територію і захищали її якомога безкровнішим чином — залякуючи своїх одноплемінників гучним кукуріканням. Півень горлає, щоб показати, «хто тут головний», щоб ні у кого з сусідів-суперників не залишилося сумнівів у тому, що саме він є господарем на своїй ділянці і султаном у своєму «гаремі».

Крик півня — дуже важливий сигнал у спілкуванні диких птахів. Проте і домашні не забувають повідомляти про свої права на двір з курником. Кукурікання — своєрідний бойовий виклик іншим півням, на який ті обов'язково відповідають. Якщо ж на подвір'ї закукурікає «неголовний» півень, то ватажок просто атакує його, не удостоюючи відповіді.

Загадкова Селена все така ж незбагненна!

Спостереження американського астронома Стівена Джеймса О'Міара знову пожвавили розмови про те, чи живе хтось на Місяці? Саме про це йшлося в одній із шокуючих публікацій Джорджа Леонарда, котра так і називалась «На Місяці хтось таки є!». Леонард зробив аналіз кількох тисяч знімків із Місяця і заявив, що там видно землерийні машини, дороге устаткування, а також конструкції якогось неземного походження. Він переконаний, що на Місяці живуть істоти, які сигналізують нам про своє існування. Саме через них і почалась уся ця манія. Люди мріяли побувати на Місяці ще у 60-х роках XX століття.

Коперник — фантазер?

Про те, що на Місяці непорожньо, говорив і Микола Коперник. Щоправда, його за ці думки та за висловлене припущення, наче Земля обертається довкола Сонця, просто-таки спалили. На Місяці польський учений побачив колись прозорий поздовжній купол, що стримів над валом і променився блакитним сяйвом. І це ще не все — обабіч купола ним було виявлено прямокутну площадку 300×400 метрів. Гадаєш, Коперник був фантазером? А як тоді прокоментувати свіжу сенсацію, опубліковану в лютневому числі журналу «Sky & Telescope» за 2003 рік? Власне, Стівен Джеймс і помітив на Місяці глибокий вертикальний отвір у стіні кратера. Він написав, що міркування з цього приводу з'явились у нього понад 10 років тому, коли одного вечора у сутінках він подивився на Місяць крізь чотиридюймовий телескоп-рефрактор. Був третій день першої місячної фази, і незважаючи на похибку, яка цілком могла трапитись через сутінки, телескоп вихопив крихітну тінь всередині кратера імені Коперника. Так, наче хтось намалював там на стінці спіраль.

О'Міара дочекався наступного місяця і знову подивився у телескоп. Однак нічого путнього не побачив. Не поталанило Стівену і в наступні рази. Невгамовний астролог вирішив попросити допомоги у своїх колег.

Якщо добре придивитись...

Втім, те, що помітив Стівен, було виявлено і раніше. Ще 24 листопада 1966 року космічний орбітальний апарат «Lunar Orbiter» був за 46 км від поверхні Місяця і «дивився» на північ, як раптом у кадр потрапив ракурс кратера Коперник. Там і справді проглядалося щось дивне.

Джозеф Трейнор, редактор уфологічного бюлетеня «UFO ROUNDUP», вирішив проекспериментувати. Він взяв два примірники лютневого журналу «Sky & Telescope» за 2003 рік, поклав зручненько і звірив із тим, що привіз на Землю «Орбітер-2». За допомогою спеціального бінокля редактор створив об'ємне зображення кратера Коперник.

«Усі факти свідчать про те, що на північній стіні наявна одна, а то й більше темних плям — саме там, де вказує О'Міара. Пляма праворуч, що на сході, майже прямокутна. Це міг бути вхід у лавову трубу, яку часто знаходять на Гаваях. Та, з іншого боку, це може бути прямокутник штучного походження, який хтось видовбав у вертикальній стіні».

Місячна дорога край села...

На знімках, зроблених апаратом «Орбітер-2», є інші цікаві факти. При збільшенні у 10-15 разів точнісінько під «печерою» можна розгледіти щось схоже на сільську дорогу 1,7 км завдовжки. Цілком імовірно, що ця дорога веде із дна кратера до «печери». Але сказати про це впевнено не можна, оскільки саме в цій ділянці Місяця видимість затуляє нагромадження скель, і нам не видно, чи йде дорога до самого входу в «печеру», чи обривається посередині.

Аби перевірити це, Джон Трейнор вирішив створити такий же «стереоскопічний» варіант кратера на основі фотографії, поданої у книзі Девіда Гетчера Чайлдреса «Інопланетна археологія». Там також видно обидві описані О'Міарою «спіралі» з північного боку кратера. Якщо говорити по правді, то кратер Коперник — один із найвідоміших на Місяці, і не тільки тому, що його можна бачити із Землі без телескопа, а ще й тому, що це типовий приклад місячної поверхні. Якщо комусь і хочуть показати, якою мірою Місяць поцяткований ударами космічних тіл, то неодмінно беруть за приклад саме цей кратер. Знаходиться він у північній півкулі планети, поблизу Місячних Карпатських гір. Неподалік — Море Дощів, над яким найчастіше спостерігали неопізнані рухливі об'єкти.

Кратер Коперник відносно новий. Йому приблизно 810 мільйонів років! (Щоб я стільки жив!) Він являє собою заокруглену гірську систему, котра височіє над до-

вколишнім ландшафтом на 900 метрів. На багатьох знімках кратер Коперник виглядає плоским, іноді — опуклим, але все це ілюзія, специфіка зйомки. Насправді ж глибина кратера становить три, а то й чотири кілометри. Важко й уявити, що так воно насправді є, адже із Землі Місяць радше схожий на круглий ліхтарик. Діаметр кратера — майже 100 км. Стіни його практично вертикальні, і на внутрішніх стінах видно сліди зсувів, а також оті самі загадкові провалля і заглибини, про які ми з тобою й торочимо. Кратер скоріш за все не круглий, а шестикутний. Цього місячного красеня фотографували різні космічні кораблі. Тільки маленька «Клементина», створена на замовлення військових, у 1994-1995 роках зробила 2,5 мільйона фоток поверхні Місяця.

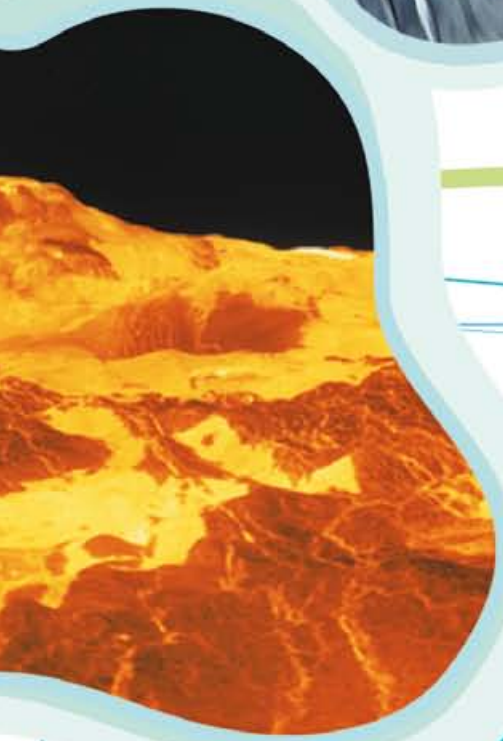

Запопадливі астрологи взялись пильно роздивлятися усі ці знімки. Чого вони там тільки не вгледіли! І башти, і мости, і руїни давніх міст! З-поміж царства космосвітлин було і 80 безпосередньо із кратера Коперник.

Цей кратер не дає спокою допитливим землянам і до сьогоднішнього дня. Які таємниці приховано за темними виступами й заглибинами? А що, коли це вхід до якогось тунелю? Тоді куди ж він веде? А що, коли Місяць взагалі — штучний супутник Землі? Чи природний? Чи є там хоч якісь істоти, з якими було би про що побазікати за чашкою чаю?

Серед учених чимало хто видає бажане за дійсне. Вони, керуючись неймовірними теоріями, доводять, що траплялись на Місяці й сутички між землянами і тамтешніми обивателями...

А от Бред Тайгер у своїй книзі «Загадки простору і часу» згадує, що 14 лютого 1973 року радянський «Місяцехід» натрапив на незвично гладку кам'яну плиту — щось на зразок тих плит, із яких ми зводимо панельні багатоповерхівки. Плита була схожа на моноліт, описаний Артуром Кларком у книзі «2001 рік: космічна одіссея».

Місяць, або Селена, як його називали давні, приховує ще багато таємниць. І вчені, котрі сотні й тисячі разів придивляються до загадкових знімків, щоразу вбачають там щось нове і цікаве. Ще у XVIII столітті учених заінтригували дивні вогні, що виднілися на Місяці. У XX столітті кратер Аристарх не раз привертав до себе увагу мерехтінням вогників, котрі довший час вважали оптичною ілюзією, аж поки не дослідили, що вогні ці час від часу відриваються від поверхні. Зрештою, Аристарх не був єдиним кратером, де відбувались незбагненні речі. У кратері Платон також було виявлено вогні, котрі вибухають, мов на параді. Астронавти зауважили, що проміння світла поширюється із однієї гори.

Якщо тобі пощастить якось подивитись на Місяць у великий телескоп, то не забувай про те, що ти можеш роздивитись там щось своє, ще ніким не відкрите. І хтозна, може, саме наступна сенсація, пов'язана із цим небесним тілом, із цим романтичним космічним створінням, буде належати саме тобі!?

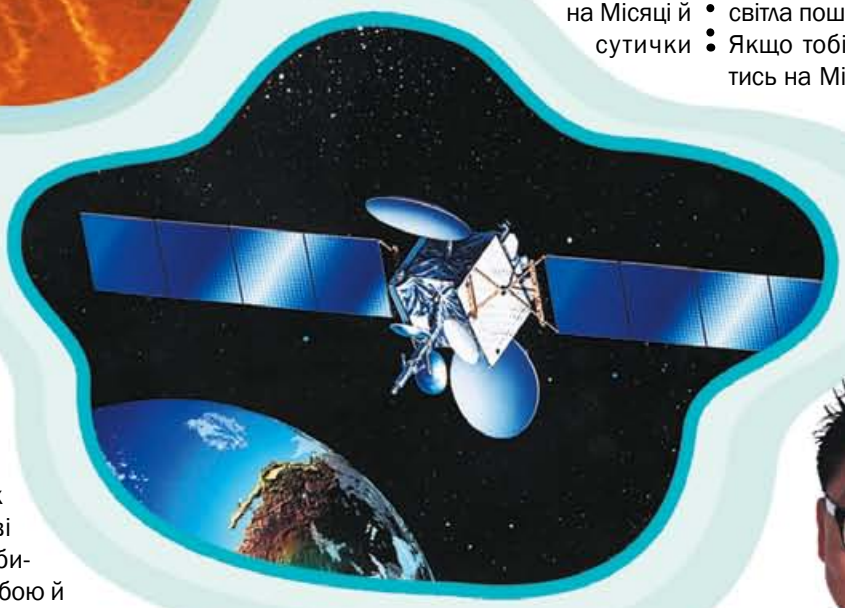

Як Birthday

Від-святкувати, щоби довго пам'ятати

Герої мультфільму про крокодила Гену і Чебурашку сумними голосами виводили пісеньку про те, що, мовляв, на жаль, день народження буває лише раз на рік. Ослик Іа з компанії Вінні-Пуха теж, пригадую, рюмсав у власний день народження. Але у всіх з'являвся настрій, як тільки-но приходили друзі з кольоровими пакуночками і вітаннями. До речі, про вітання. На дні народження, яке недавно святкував наш гурман, Класна компанія досить оригінально привітала його... З НОВИМ РОКОМ!

— Класно! — мовив Пундик. — Надзвичайно влучно підмічено: це ж справді новий рік — свято завершення одного року життя і початку наступного...

Особистий Новий рік

Більшість людей, до яких соціологи зверталися з питанням про улюблені свята, повідали, що обов'язково святкують Новий рік і день народження. Інакше кажучи, Новий рік загальний і Новий рік особистий. Напередодні цих урочин кожен намагається підвести риску під пройденим витком життєвої спіралі і хоч би одним оком зазирнути в майбутнє: що ще подарує доля? Не знаю, як тобі, а мені здається, що тут не обходиться без певної частки містики. У день народження небесні світила, які багато в чому визначають наше життя, розташовуються у тій самій конфігурації, що й тоді, коли людина з'явилася на світ. І не тільки світила! Цього дня більше, ніж будь-коли, про іменинника згадують родичі, знайомі, однокласники, друзі, сусіди. Тобто таким чином подумки кожен посилає йому якусь енергію. Навіть хто в це не вірить, не стане заперечувати, що у день народження завжди відчуваєш цілий «букет» емоцій — від незрозумілої радості до безпричинного смутку.

Тільки це все недавно біоенергетики з'ясували. А при зародженні у Європі традиції святкування дня народження вважалося, що на момент уродин особливо «активізуються» злі сили. Тому всі члени сім'ї і друзі збиралися під одним дахом, щоб захистити героя дня від злих духів добрими думками і побажаннями, а богів-захисників задобрити подарунками і святковими стравами.

«Ходини», «сивини» і «сіті-го-сан»

Про що ще розповість історія? Напевно ж, у кожного народу були свої традиції святкування дня народження, думаєш ти. І правильно думаєш, скажу я. Серед українських обрядів можна виділити постриживи — традиційне відзначення першої річниці від дня народження дитини. На нього обов'язково запрошували повитуху та хрещених батьків. Посеред хати на долівці стелили вовною догори кожух, садили на нього хлопчика, і названий батько вистригав своєму похресникові трохи волосся навхрест. А дівчаткам у перший день народження хрещена мати урочисто вперше заплітала кіски.

В інших народів теж є свої «родзинки» святкування. У царській Росії дні народження почали вшановувати відносно пізно — у XVII столітті. У номінації особливо пишних і гучних лідирували царські. У день народження монарха народу влаштовували великі гуляння і частування.

Серед особливо екзотичних я б виділив дні народження в африканському племені галла. Їх святкують раз на вісім літ. Поняття «рік» там нема, оскільки календаря ніхто в житті в очі не бачив. Сезони ж практично не змінюються. А у племені кукуйю перерва між днями народження ще більша — 13 років. І в цей період уродинник садить фігове дерево. «Скупі» на вшанування особистих свят традиції Північної Африки, де заведено святкувати день народження двічі у житті: при появі на світ і в 52 роки — віці пророка Магомета.

В Англії на особливе пошанування заслуговують довгожителі. Усім, кому виповнилося 80, 90 і 100 років, привітання надсилає особисто королева.

Зате в деяких індійських племенах і сільських районах Китаю, крім днів народження, відзначають також етапи

розвитку людини, наприклад, «ходини» (коли починає ходити), «сивини» (коли починає сивіти) і таке інше.

Та найщасливіші уродинники живуть в Японії. Там, крім звичайних днів народжень, відзначають ще й загальнодержавні дні народження дітей, яким виповнюється 3, 5 і 7 рочків, так звані «сіті-го-сан». Вони, природно, можуть не збігатися з особистим днем народження і є спільним святом для всіх дітей-ровесників. Проте серйозні подарунки тут традиційно отримують тільки до 60, 70, 79, 88, 99-річчя.

Змасти ніс майонезом!

Як відрізнити китайський день народження від французького, а французький від бразильського? Читай уважніше і будь у всеозброєнні: десь треба рятувати вуха, десь їсти локшину або «літати» під стелею.

Аргентина. Обов'язковий атрибут вечірки з нагоди 15-річчя дівчинки — вальс. На нього вона запрошує батька і своїх молодих прихильників.

Бразилія. Уродинника у цій країні легко впізнати за червонющими вухами: чим старший святкувальник, тим більше перепадає вухам від гостей. Після привітань юний бразилець має запропонувати перший шматок святкового торта найкращому другові.

Канада. На винуватця свята влаштовують справжню засаду, а тоді змащують йому кінчик носа майонезом, щоб невдачі і неприємності не прилипали до уродинника, а просто зісковзували з його носа. Але й на цьому вітальники не зупиняються: легенько вдаряють уродинника кулачком у груди (за кожен прожитий рік), а тоді завдають ще одного, але вже сильнішого удару — на щастя!

Китай. На святковий стіл обов'язково ставлять локшину — символ довголіття, а щасливі батьки дарують дитині гроші.

Куба. Характерна риса дня народження малого кубинця — величезна кількість всього: їжі, музики, прикрас та запрошених, серед яких мають бути не тільки друзі та родичі, а й сусіди та співробітники батьків.

Данія. Прапор, вивішаний у вікні, підкаже тобі, де шукати уродинника. Подарунки тут заведено розпаковувати рано-вранці (кольорові коробочки завбачливо ставлять біля ліжка).

Еквадор. На 15-річчя дівчина має вдягти розкішну рожеву сукню та взути перші туфлі на високих підборах, аби станцювати вальс з батьком. У цей час ще чотирнадцять хлопців та чотирнадцять дівчат також кружляють у танці.

Великобританія. Усе свято просякнуте символізмом: у цей день заведено передбачати майбутнє. Так, знайдена у торті монета свідчить про те, що людина буде заможною.

Німеччина. У день народження в будинку палають свічки.

Один з членів сім'ї уродинника встає з першими півнями і запалює їх на торті — стільки, скільки років святкує молода людина цього дня, і ще одну — на щастя. Якщо пізно ввечері герой дня загасить їх одним «дмухом», то всі його бажання неодмінно здійсняться. Тільки після цього можна розгортати подарунки.

Гвіана. У цій країні головна страва — курка з рисом. І уродинник обов'язково має одягнути щось незвичне, навіть чудернацьке.

Голландія. З особливою радістю місцеві мешканці святкують 5-й, 10-й, 15-й, 20-й і 21-й дні народження. Саме вони вважаються коронними роками, на них дарують особливо цінні подарунки. Крісло героя дня прикрашають повітряними кульками, а вчитель дарує йому яскравий паперовий капелюх.

Індія. У свій день народження школярик несе на уроки ну ду-у-же важкий рюкзак: шоколаду має вистачити на всіх однокласників.

Ірландія. Маленького ірландця піднімають високо-високо, а потім раптово (але акуратно!) опускають на підлогу. «Польотів» буде стільки ж, скільки років виповнюється уродиннику, плюс ще один — на щастя.

Італія. Друзі уродинника можуть сміливо розраховувати на гігантську цукерку, яку скручують з картону і начиняють «маленькими» цукерками. Не обходиться і без пісні «Happy birthday», тільки італійською, звісно ж.

Японія. Найголовніше правило: у день народження треба вдягнути все нове — від білизни до шнурків туфель.

Франція. Святкування часто відбуваються у середу, бо цього дня тут нема занять у школі (принаймні у Парижі). Для гостей готують подарунки і влаштовують «риболовлю»: кладуть все у велику коробку, а діти виловлюють їх вудочками...

То як? Уже вирішив, ким хочеш стати наступного дня народження — канадцем, голландцем, французом чи... Святкуй, веселись, тільки не забудь прихопити фотоапарат, щоби роздарувати потім друзям «фотомиті» вашої дружби! Ех, шкода все ж, що день народження тільки раз у році!

Кулінарне диво

Коли зранку-раненько мама ставить перед тобою тарілку гречаної каші, то чомусь дуже сильно хочеться забути, яка вона поживна і для молодого організму корисна, і наїстися чіпсів — «людського «Віскасу», як каже Ковба-сан.

У чому тут секрет? Сидів якось я так, длубався у тарілці, нагортаючи посередині гречану Говерлу, і додумався. Та все очевидно: просто ми лінуємося довершити страву, надати їй родзинки. Ось я: мав їсти кашу з помідором і сосискою. Спочатку я з'їв сосиску, а помідор — коли мама послала мене помити його до умивальника. Апетит перебив, «черв'ячка» заморив, а як рятувати в такому випадку кашу — навіть не здогадуюся. Поділився якось своїми думками з друзями. А вони й кажуть: гайда на нашу кухню, сповнену див, — там завжди розгадки знаходяться.

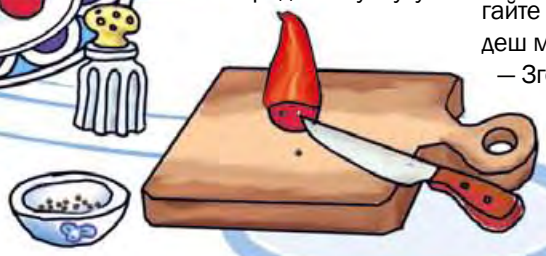

«П'ЯТЬ ГНОМИКІВ»

Так ми назвали те, що має стати окрасою будь-якого гарніру. Але якщо вас буде не п'ятеро, як нас (я (Джексон), Джо, Пундик, Ковба-сан і Киця), то роби гномиків за кількістю присутніх.

Рецепт цієї кулінарної знахідки вистрибнув просто із холодильника.

— Прямо по курсу бачу редиску — червоненькі колобки, — вів прямий репортаж з холодильника Джо.

— Як маленькі помідо-о-орки, — по-своєму прокоментував кіт і поліз на підвіконня.

— А мені здається, що вони схожі на голівки якихось крихітних казкових персонажів, — підхопила розмову Киця.

— Точно, це ж гномики!

Коли редиску обчистили від листя, обрізали їй вуса і помили під протічною водою, вона ще більше зачервонілася.

— Може, комусь це й нагадує гномиків, а, як на мене, це натуральні колобки, — повідомив Пундик і взявся мити стручки солодкого перцю.

— Тут ще треба помудрувати, щоб перетворити їх на гномиків.

— Треба, — погодилася Класна красуня, — але зовсім трішки. Якщо допоможете мені, за 5 хвилин завершимо.

Двічі нас навіть до Класної дошки просити не треба, не те що на кухні. Вмить випорожнили овочеву корзинку в холодильнику. Я взявся мити три невеликі цибулини-порей (вони такі, ніби переросла цибуля із зеленими «пір'їнами»). Цього мало вистачити на «тулуби» наших героїв. Шматочка порею висотою у три сантиметри справді достатньо, щоб у гномика з'явився «пузик» і щоб той пузик можна було потім з'їсти. Головуредисочку і тулубпорей найпростіше скріпити зубочисткою, наколовши їх на неї, як на шпажку.

— Так набагато краще, — оцінив роботу Пундик, який саме завершив щось робити біля умивальника. — Залишилося лише шапочки надягнути.

Після цих слів гурман поклав на стіл тарілку з маленькими ковпачками. То ось для чого йому знадобився солодкий червоний перець! Кінчики стручків — то готові шапочки гномів. Приміряли — краса, аж їсти шкода.

Зате на гірці з гречаної каші (або якоїсь іншої) вони, крім естетичних почуттів, пробуджують неабиякий апетит. До речі, не забудь встромити горошини чорного перцю у зроблені в редисочці кінчиком ножа заглиблення на оченята і подарувати гномикам білосніжну усмішку — вирізаний півмісяць під червоним шаром редисчиної шкурки.

ПЕРЕТВОРЕННЯ ПОЛУНИЦІ

— Тук-тук, чи можна увійти? — почувся раптом знадвору голос пані Гані. — Хто відчинить, тому сюрприз!

Наступної миті п'ять долонь одночасно схопилося за ручку дверей та так хором і прочинили. Пані Ганя стояла просто дверей і точно чула метушню з протилежного боку. Бо не втрималася і засміялася:

— Ех ви, хитруни, ну добре, добре, сюрприз заслужив кожен. Гляньте-но, з чим я прийшла, — і простягнула наперед кошичок.

— Полуниця... — слово солодке, як перші спілі ягоди, прокотилося по кухні. — Яка велика!

— Це на сирний торт «Полуничне диво». А сир, до речі, у пакеті. Хлопці, допомагайте розпакувати все. А ти, Кицю, будеш моїм старшим асистентом. Згода?

— Згода! — одночасно сказала і кинулася виконувати перше доручення Киця.

Потрібно було перевірити, чи все необхідне для приготування торта є. Киця голосно називала продукт, а хтось із хлопців гукав: «Є!». Отже, того дня на кухні було: ■ 250 грамів масла, півтори склянки цукрової пудри ■ 1 склянка молока ■ 1 пакетик ваніліну ■ 2 пачечки сиру ■ 2 столові ложки желатину у порошку ■ 2 жовтки ■ 1 ціле яйце ■ 2 пакетики фруктового желе ■ 2 пачки печиваню і ■ 1 кілограм полуниці. Для приготування торта знадобився також посуд: велика форма для випікання тіста, велика миска (можна взяти каструлю) для приготування сирної маси, велика дерев'яна ложка, каструля для желе, друшляк для миття полуниці,

невелика каструлька, щоб скип'ятити молоко.

Далі описую все поступово, крок за кроком, щоб нічого не пропустити. Джо у велику каструлю поклав масло (воно дорогою з магазину якраз

встигло розм'якнути до потрібного стану) і під керівництвом Киці розтер його дерев'яною ложкою з цукром-пудрою, ваніліном, двома жовтками і одним цілим яйцем.

— Пухка вже маса, пухка, як мій хвіст, — повідомив голосом експер-

та Ковба-сан, і це стало сигналом для додавання сиру. Його розтирали довго, поки не вийшла однорідна маса, знову ж — пухка-пухка. Підготувати форму для торта взявся я: на дно її виклав рівненький шар печива. Та оскільки воно було квадратне, а дно форми кругле, то краї виклав обламаними шматочками.

— А тепер, Кицю, беремося до приготування желатину, — скомандувала пані Ганя. — Дві столові ложки желатину розчинимо у склянці дуже теплого молока (але не доводити його до кипіння). Все добре перемішали і додали до сирної маси, знову вимішали і виклали на шар печива у тортівницю. Поки сир застигав у холодильнику дві години, наша брава компанія встигла зробити ще чимало смачного. Помила і почистила від хвостиків полуницю, дала їй стекти на друшляку. Через годину після того, як сирну масу «ув'язнили» в холодильник, два пакетики желе розчинили у трьох склянках води і поставили остигати на підвіконня, відсунувши попередньо сонного Ковба-сана.

— О, сирна маса стала на дотик пружна, як ґума, — значить, готова, — почувся голос пані Гані.

Всі спробували-переконалися, крім Ковба-сана, бо тоді треба було б вносити зміни в назву, щось типу: торт шерстяно-полуничний.

...І ось уже на холодний тугенький шар сирної маси викладаємо полуницю. Кожну ягоду вершечком догори, «пліч-о-пліч», так би мовити. Чому так тісненько? Щоб вони не вспливли, коли будемо заливати їх желе. (Воно має достатньо охолонути, але не застигнути, щоб рівномірно лилося). За перший раз влили половину розчиненого желе — так, щоб полуниця «приклеїлася» до сирного шару. Через 15 хвилин стояння в холодильнику желе на торті застигло.

— Тепер можна акуратно долити, — дозволила пані Ганя. А Пундик миттєво це виконав. У своїх мріях він трохи випереджав події і вже смакував другу порцію «Полуничного дива».

— Май терпіння, — порадила пані Ганя. — Інакше не станеш добрим кухарем.

Після цих слів торт знову зник у холодильнику. А ми розійшлися кожен додому — тренувати силу волі, так би мовити: необов'язково з'їдати сьогодні те, що можна залишити на завтра для всієї компанії.

МОЛОЧНІ РІКИ, СИРНІ БЕРЕГИ

Більш ніж чотири тисячі років тому на світ з'явився сир. Легенда оповідає, як аравійський купець Канан одного дня вирушив у дорогу, прихопивши з собою шмат хліба, а також молоко, яке налив у висушений овечий шлунок. Коли ж ввечері зупинився на нічліг і захотів випити молока, побачив, що замість нього потекла водяниста речовина (сироватка), а всередині місткості намацав білий згусток. Купець покуштував його і був вражений смаком нового продукту! По поверненні додому він поділився цим відкриттям із сусідами. Так сир пішов мандрувати світом.

ЯКА КАСТРУЛЯ КРАЩА

«Нержавійка» — призначена для варіння продуктів у воді, інакше їжа може підгоріти. В емальованих всередині «нержавійках» готують супи, плов.

Алюмінієва — добре пропускає тепло. В ній не можна варити кислі супи.

Залізна — слугує для випікання піци і хлібобулочних виробів у духовці.

Глиняна — у ній готують супи, соуси. Крихка і недовговічна місткість.

Керамічна — призначена для використання у духовці. Можна гарячою ставити на стіл.

Скляна — крихка, боїться перепадів температур. Треба використовувати решітку для вогню.

Чавунна — незамінна для тривалого варіння. Важка!

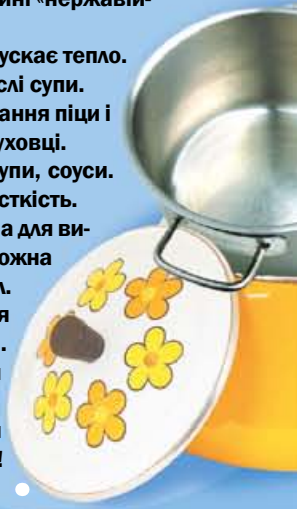

ЖМЕНЬКА ПОРАД

- **Якщо у формочки для льоду розкласти по ягідці смородини, порічок або малини, залити водою і заморозити, — вийдуть вишукані льодові кубики для оформлення десерту чи прохолодних напоїв.**
- **Чим більше борошно, тим менше в ньому вітамінів групи В і мінеральних солей. Віддавай перевагу житньому хлібу.**
- **Ананас і ківі не слід використовувати в желе, бо вони містять речовини, що перешкоджають загустінню желатину.**

Не дражніть мурену

Якось Немо розповідав, як поблизу рифу Кораловогo пляжу бачив плавця, що вискакував з води і метушливо махав руками. А коли капітан запитав його, що сталося, той відповів, що бачив мурену!!! З давніх часів люди бояться мурен, бо вважали, що ці риби нападають на людей. Але твердження це абсолютно безпідставне, адже в ті далекі часи мурен спеціально готували для людожерства — не давали їсти, дражнили і привчали до запаху крові. Декому мурени просто не подобаються і нагадують змій. Бо шкіра у низ гола, без луски. Голова з маленькими оченятами і величезною пащею, на тілі немає грудних плавців. Всі ці ознаки ще більше роблять цих близьких родичів вугрів схожими на змій. Щелепи мурен всіяні гострими зубами, які раніше вважалися отруйними. Але тепер доведено, що в них у роті немає ніяких отруйних залоз. Товстий шар слизу захищає шкіру від механічних пошкоджень, мікробів та паразитів. У деяких видів мурен слиз отруйний. Чимало з них мають досить цікаве забарвлення, яке допомагає маскуватися на строкатому тлі рифів. Навіть внутрішній бік ротової порожнини замаскований, оскільки мурени майже весь час тримають рот відкритим. Більшість видів ведуть нічний спосіб життя, тому зір у них слабенький. Їжу мурени відшукують за допомогою нюху. Проте і в денний час можна побачити мурен, що виглядають з ущелин та печер. Вони безперервно відкривають та закривають свою пащу з довгими, загнутими досередини зубами — хочуть якомога більше надихатися. Бо їхні відносно невеликі зябра потребують постійного поступлення води для нормального функціонування.

Основна їжа мурен — риба, краби, головоногі молюски, на яких хижаки чатують у засідках — гротах та ущелинах скель. Зустрічаються види, що живляться молюсками та морськими їжаками — їх можна упізнати за формою зубів, пристосованих до зламування панцирів.

Зауважу, що у дикій природі мурена рідко нападає на ворога і лише в тім випадку, коли той заганяє її в глухий кут. Тож усіх дайверів-початківців завжди попереджають, що не слід сунути руки у нори мурен чи намагатися спіймати їх, бо укус цієї рибки нагадує хватку бульдога, і наслідки можуть бути вельми сумними.

Життя у стилі модерн

Особливо влітку виникає бажання наповнити все навколо яскравими фарбами. А якщо десь у шафці давненько припадають пилом білі тарілки, чашки, піали чи навіть підставки для яєць, можеш їх розмалювати. Отже, давай спершу визначимося з матеріалами. Тобі знадобляться акрилові фарби для розпису по склу та фарфору. Їх можна розводити звичайною водою, а після висихання вони стають твердими і стійкими до сонячного світла та води. Ще знадобиться спеціальний прозорий лак, яким ми покриватимемо готовий розпис для більшої міцності і блиску, а також — папір-стікер у рулончику. Ну і, звичайно, пензлики різної товщини. Спершу продумай малюнок. Дам тобі пораду — на початках краще починати з чогось нескладного, наприклад з геометричних фігур. Для цього відріж смужки паперу-стікеру різної довжини. Вони знадобляться для того, щоб лінії вийшли чіткими і не поплив малюнок.

Перед початком роботи чашку (або будь-яку скляну поверхню) потрібно обов'язково протерти спиртом або ацетоном. Після цього стікером виклади трикутники чи інші геометричні фігури. А для того, щоб у тебе вийшли рівненькі смужки, наклей дві стрічки паперу паралельно через кілька міліметрів. Тепер можна починати замальовувати фігури. У якості палітри для фарб підійдуть пластикові формочки від шоколадних цукерок. Налий у ємність потрібну фарбу і дай їй трохи відстоятися — щоб зникли бульбашки з поверхні. Тепер м'яким пензликом покрий фарбою фраґменти малюнка. Якщо на розфарбованій поверхні з'являється помітний пухирець, його можна забрати зубочисткою. Коли фарба повністю висохне, можеш відклеювати папір-стікер і покрити завершену роботу безбарвним лаком — кольори виглядатимуть насиченішими.

Розфарбована картинка повністю висохне приблизно через дві доби. Тепер можна повертати посуд на кухню.

І не забудь, що мити розписані вироби потрібно теплою водою з використанням засобів для миття посуду, не застосовуючи сильного механічного впливу, щоб не подряпати малюнок.

Створи свій образ

Сьогодні ми з тобою зробимо 15 кроків на шляху до досконалості, які допоможуть тобі створити незабутній образ. Стиль — це індивідуальна творчість на щодень і на все життя. Тому від того, наскільки послідовно ти будуватимеш свій імідж, залежатиме, наскільки твій стиль буде цікавий, чи захоплюватимуться твоїм виглядом інші і чи захочуть вони тебе наслідувати.

1 Поглянь на себе у дзеркало. Тобі подобається те, що ти там бачиш? Якщо не дуже, негайно починай роботу над собою. Бо взагалі-то на своє відображення слід реагувати лише словами: «Чудово! Прекрасно! Я собі подобаюся!».

2 Стильна людина рідко дивиться у дзеркало. А навіщо? Адже у неї і так все прекрасно.

3 Вибирай стиль під свій характер та особливості фігури.

Цей пункт адресований дівчатам, які вважають свою фігуру недосконалою (читай: не голлівудською). Вони намагаються одягти що-небудь чорне, щоб виглядати хоч трошки стрункішими. І даремно. Краще одягнути щось вільне, яскраве, барвисте. Даруй навколишнім літні барви, посміхайся , будь життєрадісною. Повноту не можна приховати, зате можна подати як достоїнство — стильна дівчина може собі це дозволити!

4 Не наслідуй моду беззастережно, щоб не мати недоречного вигляду.

5 Відмовся від речей, які тобі не пасують, не лежать по фігурі, не підходять по кольору.

6 Купуй лише той одяг, у котрому почуваєшся комфортно. І пам'ятай, що обновка має легко комбінуватися з іншими речами твого гардеробу.

7 Зроби індивідуальний акцент в одязі. Наприклад, почни колекціонувати екзотичні шийні хусточки, якими можна вдало доповнити стильний ансамбль.

8 Стильна дівчина завжди виглядає ефектно. І не лише у школі чи на вечірці, але й вдома, коли її ніхто не бачить.

Ти спитаєш, де взяти ідеї?

9 **Кіно**. Придивись, на кого із актрис (персонажів) ти найбільше схожа. Порівняй темперамент, вид діяльності, фігуру... Потренуйся перед дзеркалом. Додай в образ індивідуальних особливостей.

10 **Мода**. Я вже казала, що не варто її беззастережно наслідувати. Бери на озброєння лише ідеї: цікаве поєднання кольорів, оригінальну форму коміра, фасон брюк, вузол для хусточки...

11 **Життя**. Ідеї можна знаходити де завгодно — головне, наповнити цей процес творчістю. Тоді навіть лісова галявина чи міська суєта можуть надихнути тебе.

12 **Хода**. Метушлива хода і погана постава не додадуть образу елеґантності. Навчись граційно ходити.

13 **Жести**. Вивчи мову жестів і в повсякденному житті використовуй лише ті, котрі демонструють навколишнім твою щирість.

14 **Внутрішня культура**. Стильна дівчина усвідомлює, що вона приваблива, але при цьому ніколи не буває зверхньою. Адже ввічливість, співчуття та шляхетність — основні її якості.

15 **І запам'ятай**: стильною має бути не лише твоя зовнішність, але й:

- предмети, якими ти щодня користуєшся;
- помешкання, у якому ти живеш;
- їдальня, у якій ти снідаєш, обідаєш та вечеряєш;
- стіл, за яким ти працюєш;
- місце, де ти відпочиваєш...

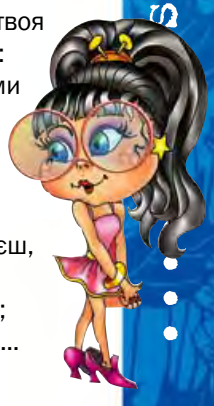

• • • автоклас • • • автоклас • • • автоклас • • • автоклас • • • автоклас • • •

КЛАСНА МАНДРІВКА

Виріж, **наклей на конверт** і надішли в редакцію **до 30.06.2006 р.**

Впиши назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої, стартуючи з Сімферополя.

Етап № 6 **КЛАСНА МАНДРІВКА**

Школярі всіх країн — листуймося!

ЯК РОЗВ'ЯЗУВАТИ ЯПОНСЬКІ КРОСВОРДИ

У японських кросвордах зашифровані не слова, а зображення. Задача — відтворити зображення за числами, які проставлені зліва від рядків і над колонками. Числа показують, скільки груп темних клітинок знаходиться у відповідній лінії і скільки вкупі темних клітинок має кожна група. Наприклад, числа 2, 1 і 1 означають, що в цьому ряді є три групи, які складаються: перша — з двох, друга — з одної, третя — з одної темної клітинки. Групи розділені, як мінімум, однією порожньою клітинкою. Порожні клітинки можуть бути і по краях рядків. Найважче — визначити, скільки порожніх клітинок знаходиться між темними групами у таких кросвордах.

Рішення японського кросворда розглянемо на простому прикладі *(мал. 1)*. Не важко зрозуміти, що коли біля ряду стоїть тільки одне число, яке більше за половину довжини ряду, то як не розміщуй темну групу, а декілька клітинок у середині ряду все одно будуть темними. Тому їх можна сміливо зафарбувати. У нашому прикладі так можна зафарбувати деякі клітинки у першому, четвертому і п'ятому рядках. Шостий рядок має одну групу з 10 клітинок, тому цілий цей рядок одразу можна зафарбувати темним *(мал. 2)*.

Тепер поглянемо на колонки. У першій — всього одна темна клітинка, її положення вже відоме, так що решту клітинок у цій колонці порожні. Відмітимо їх хрестиком і більше не будемо звертати уваги на них. З другою колонкою також все зрозуміло. Можна зафарбувати ще декілька клітинок у четвертій колонці, так як темна група тут має 7 клітинок, а висота всієї колонки — 8 клітинок, тому більшість клітинок тут — темні. Легко встановити і положення єдиної темної клітинки, якої не вистачає у п'ятій колонці *(мал. 3)*.

Просуваючись крок за кроком, ти отримаєш ось такий автомобільчик *(мал. 4)*.

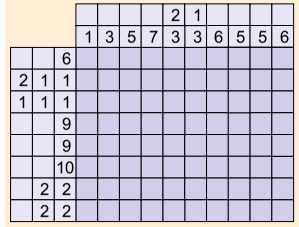

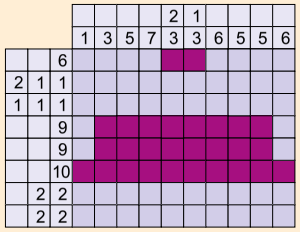

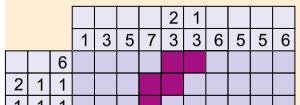

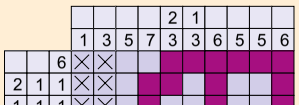

Вічковська Оксана
с. Данильче
Рогатинський р-н
Івано-Франківська обл., 77045

Мені 13 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю весело проводити час у колі друзів, слухати музику. Хочу знайти друга віком 13-16 років. Відповім на листи із фотографіями.

Сивун Леонід
с. Нова Гута
Новоушицький р-н
Хмельницька обл., 32660

Мені 11 років. За гороскопом — Лев. Люблю грати у футбол, кататися на велосипеді, дивитися телевізор. Хочу листуватися з дівчатами і хлопцями віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Решівська Катерина
вул. Шевченка, 3
с. Верхівка
Барський р-н
Вінницька обл., 23044

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати, слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями віком 14-15 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Ревут Олена
вул. Сидорова, 28/1
м. Костопіль
Рівненська обл., 35000

Мені 16 років. За гороскопом — Водолій. Люблю складати вірші, слухати музику, малювати, листуватися з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 16-18 років. Відповім на всі листи.

Білич Максим

Кривобок Ольга
вул. 1 Травня, 1
с. Першотравневе
Нікопольський р-н
Дніпропетровська обл., 53264

Мені 14 років. Люблю малювати, плести вироби з бісеру, грати на піаніно. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Патерак Володимир
вул. Чорновола, 42
м. Збараж
Тернопільська обл., 47302

Мені 11 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати книжки й журнал «Клас». Граю у футбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Пишіть!

Паньків Вікторія
вул. Івана Франка, 46
с. Новоселиця
Долинський р-н
Івано-Франківська обл., 77541

Мені 15 років. За гороскопом — Скорпіон. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Впершу чергу відповім на листи із фотографіями.

Гавловська Аня
вул. Будівельників, 14
смт. Завалля
Гайворонський р-н
Кіровоградська обл., 26334

Привіт усім! Мене звати Аня. Люблю слухати сучасну музику, танцювати, читати різні книжки та журнали. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами. Пишіть!

Милько Надія
вул. Боровська, 15
с. Нехаївка
Коропський р-н
Чернігівська обл., 16243

Мені 11 років. За гороскопом — Терезі. Люблю читати книжки, слухати музику, малювати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Лаврів Віка
с. Данильче
Рогатинський р-н
Івано-Франківська обл., 77045

Мені 15 років. За гороскопом — Скорпіон. Вільний час проводжу весело з друзями. Хочу знайти друзів з Івано-Франківська. Відповім на всі листи.

Курбачова Анна
вул. Леніна, 94
смт Нова Маячка
Цюрупінський р-н
Херсонська обл., 75120

Мені 16 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати сучасну музику, подорожувати. Хочу знайти друзів по листуванню.

Тимченко Юлія
вул. Кривця, 6
м. Ніжин
Чернігівська обл., 16605

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, грати у футбол, комп'ютерні ігри. Хочу листуватися з прикольними хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Відповім на всі листи.

Казмірчук Таня
вул. Грушевського, 81/30
м. Дубно
Рівненська обл., 35604

Мені 12 років. Люблю слухати музику, дивитися телевізор, читати книжки. Хочу знайти друзів по листуванню віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Косько Юля
вул. Чапаєва, 4
смт. Семенівка
Полтавська обл., 38200

Мені 15 років. За гороскопом — Рак. Улюблений урок — алгебра. Люблю слухати музику. Вільний час проводжу з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 16-17 років. Намагатимусь відповісти на всі листи.

Олена
вул. Пролетарська, 31
м. Баштанка
Миколаївська обл., 56100

Мені 15 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки, грати у волейбол. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 16-17 років. Намагатимусь відповісти на всі листи.

Отиченко Оксана
с. Синява
Рокитнянський р-н
Київська обл., 09634

Мені 14 років. Люблю музику, книги, фільми та все, що піднімає настрій. Кому бракує спілкування і вірного друга — пишіть. Відповім на всі листи.

Бєлкіна Лоліта
вул. Ювілейна, 5/19
смт. Первомайське
Жовтневий р-н
Миколаївська обл., 57232

Мені 14 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю співати, танцювати, грати у баскетбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Пишіть!

Батенчук Наталя
вул. Шевченка, 23/59
м. Ківерці
Волинська обл., 45200

Мені 13 років. Граю на фортепіано. Люблю дискотеки. Плету вироби з бісеру. Хочу знайти друзів по листуванню. Відповім усім.

Матвієнко Оксана
вул. Леніна, 35
с. Риботин
Коропський р-н
Чернігівська обл., 16240

Мені 11 років. За гороскопом — Рак. Люблю слухати сучасну

ASHLEE SI

ЕШЛІ СІМ

MPSON

ПСОН

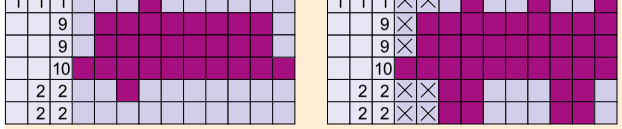

Зінькевич Олександра
вул. Польова, 7
с. Шумилове
Бершадський р-н
Вінницька обл., 24424

Мені 11 років. За гороскопом — Телець. Люблю грати у футбол, кататися на велосипеді. Хочу листуватися з ровесниками.

Андрухова Вікторія
вул. Ювілейна, 71
м. Суми, 40018

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Я дуже весела і життєрадісна дівчина. Люблю слухати сучасну музику, читати журнали. Про все інше напишу в листі.

Брилін Олександр
вул. Бр. Бойчуків, 7/91
м. Тернопіль

Мені 12 років. Шукаю веселих друзів (хлопців і дівчат) віком 10-12 років. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Передерій Максим
с. Шарківщина
Миргородський р-н
Полтавська обл., 37652

Мені 13 років. За гороскопом — Терези. Люблю читати, слухати сучасну музику. Дуже хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 12-15 років. Чекаю на ваші листи.

вул. Свободи, 20
с. Чапаївка
Пологівський р-н
Запорізька обл., 70624

Мені 10 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю тварин. Маю хом'яка, папугу і рибки. Хочу листуватися з ровесниками. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Худик Таміла
вул. Шевченка, 51
с. Вербівка
Рожнятівський р-н
Івано-Франківська обл., 77634

Мені 12 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати сучасну музику, спілкуватися з друзями, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з дівчатами віком 12-15 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Терези. Люблю слухати музику, малювати, грати у футбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Бурим Інна
с. Луговики
Чорнухинський р-н
Полтавська обл., 37122

Мені 12 років. За гороскопом — Риби. У вільний час читаю журнал «Клас», слухаю сучасну музику. Відвідую танцювальний гурток. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку.

Нікішина Настя
а/с 308
м. Нетішин
Хмельницька обл., 30100

Мені 14 років. За гороскопом — Близнята. Люблю сучасну музику, танці, футбол. Хочу познайомитися з хлопцями віком 14-18 років. Листи присилайте із фотографіями.

Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Відповім на всі листи.

Шкуро Віола
вул. Прибузька, 13
м. Нова Одеса
Миколаївська обл., 56601

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю танцювати, співати, вишивати. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

музику. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 10-13 років. Пишіть!

Гунько Анастасія
вул. Маяковського, 30-а/124
м. Київ, 02217

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. У вільний час люблю слухати музику, читати, малювати. Обожнюю домашніх тварин. Мрію знайти друзів полистуванню віком 12-14 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

КЛАСНА МАНДРІВКА

Результати тиражу №5

У п'ятому етапі мандрівки Класні герої, стартувавши з Харкова, подорожували за маршрутом: ***Донецьк — Запоріжжя — Сімферополь****. Відгадати обраний маршрут не пощастило нікому. Найближчим до правильного маршруту був* ***Микола Ковальський з смт.Демидівка, Рівненської обл.*** *За що він отримує заохочувальний приз від видавництва «Школярик».*

Бажаємо всім успіхів у наступних іграх!

Хто виграє приз у піврічній грі — мандрівку для двох осіб у Тернопіль, вирішиться в останньому турі. Хай щастить!

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №6'2006

ГОЛОВОЛОМКИ

1 1. ***Сергій***; 2. ***Андрій***; 3. ***Павло***; 4. ***Дмитро***; 5. ***Олег***; 6. ***Тарас***

3 *Для розфарбовування можна використати олівці 3-х різних кольорів.*

5

35	1	6	26	19	24
3	32	7	21	23	25
31	9	2	22	27	20
8	28	33	7	10	15
30	5	34	12	14	16
4	36	29	13	18	11

2

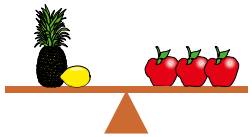

6

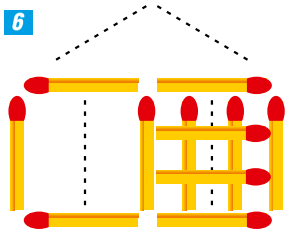

11

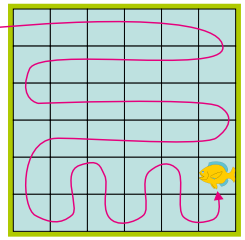

4

7 *Правильний код — 386.*

8 *Джо не зможе виграти у кегельбані бінокль.*

9

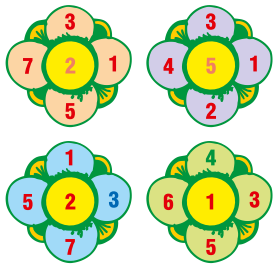

10

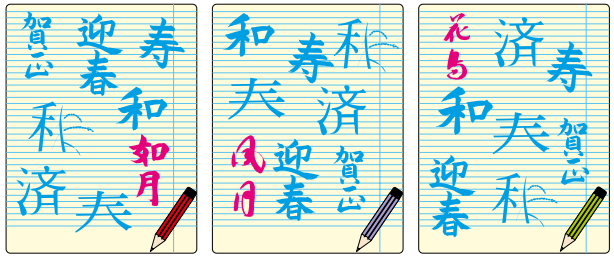

12 *Правильно йде годинник, який показує 12 годину.*

14 *Класні герої зустріли дерево* ***ЛИПА***

13

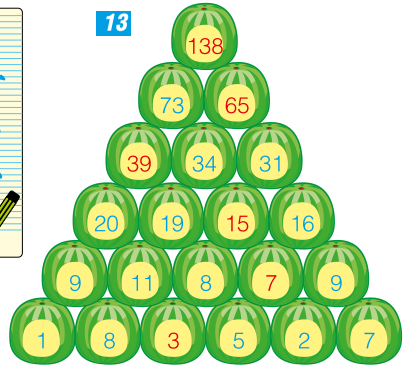

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» — 6'2006

Музичне місто
У місті жив один музикант.

Три брати
Згідно з умовою наймолодшого брата звали Седрік і йому дісталося 3600x1,2/1,25=3456 іграшок. Це число утворено чотирма послідовними цифрами.

Черга за морозивом
Американці найнеобхіднішим предметом визнали зубну щітку. У черзі за морозивом Класні герої стояли у такому порядку: Джо, Колібрик, Джексон, Пундик та Киця. Не подумай, що хлопці не були джентльменами, зовсім ні. Кожен з них хотів пригостити Кицю своїм улюбленим морозивом. Але красуня вирішила сама його купити.

Розваж ліки
Спершу на одну шальку терезів кладемо гирю і розкладаємо всю сіль на обидві шальки так, щоб їх урівноважити. Тоді на одній з них буде 4 кг 600 г солі, а на другій 4 кг 400 грам. Потім у другому зважуванні 4 кг 400 г солі ділимо навпіл на дві шальки. Отримуємо по 2 кг 200 г солі. Після цього у третьому зважуванні залишається забрати 200 г солі з одного з пакетів і зважити її при допомозі гирки. У пакеті тоді залишиться рівно 2 кг солі. Решту зсипаємо у другий пакет: 4,6 + 2,2 + 0,2 = 7 кг солі.

Приз від Нептуна
Щоб виграти приз, стояти слід на 73 місці у великому колі.

Мандруй з нами
Класні герої приїхали на автобусі номер 723. Від електричок дим вітер не зносить. Оскільки п'ятниці випадають на парні та непарні дні по черзі, то у січні було всього 5 п'ятниць. Перша парна тоді мусила припасти на 2 січня, а отже, 16 січня теж було у п'ятницю.

Jeep

10 НЕкрасивих думок

Зараз твоїй увазі я пропоную цікавий перелік найшкідливіших звичок, які псують стильний імідж. І раджу якнайшвидше позбутися їх, якщо ти хочеш виглядати на всі 100%.

Гризти нігті. Обкусані нігті виглядають непривабливо. Вони викликають відразу у навколишніх навіть тоді, коли у всьому решта твій образ бездоганний. Якщо навіть такий аргумент не лякає тебе, тоді розглянь свої нігті під мікроскопом. Ти побачиш зграї шкідливих мікробів, що ховаються під ними. І ще додам, що спеціалісти з манікюру в один голос стверджують: звичка гризти нігті — найкоротший спосіб зробити їх ламкими та слабкими.

Звичка кусати губи. Сухі губи постійно лущаться. Найпростіший вихід — обкусати «зайву» шкірку. А потім губи починають тріскатися, боліти і навіть кровоточити. Шкіра губ дуже ніжна і не містить меланіну, який захищав би її від сонця. Нестача сальних залоз викликає підвищену сухість губ, особливо у спекотну та морозну пори року. Тому замість того, щоб обкушувати губи, нанеси на них зволожуючий бальзам.

Занадто сильно вискубувати брови. Форма брів може освіжити обличчя або надати сумного виразу, якщо перестаратися. Крім того, надмірна епіляція волосся може ускладнити його подальший ріст. Щоб уникнути проблем, вироби звичку акуратно підправляти брови замість того, щоб постійно змінювати їхню форму. А якщо ти збираєшся вперше в житті вискубати брови, краще довірся професіоналам — створену ними форму в майбутньому буде легко підтримувати самостійно.

Культ сонця. Не уявляєш собі літа без шоколадної засмаги? Загоряй, але пам'ятай, що перебування на сонці без захисних засобів збільшує ризик захворювання на рак шкіри, воно робить шкіру грубою, сухою, сприяє передчасній появі зморшок та пігментних плям. То ж навіть кілька хвилин на сонці без належного захисту можуть нашкодити твоїй красі та молодості.

Видавлювання прищиків. Навіть якщо ця неестетична процедура здається тобі цікавою, можу сказати точно — вона сприяє розвитку запалення та сповільнює процес загоєння. Коли ти видушуєш прищик, армія білих клітин крові, що воюють з інфекціями, також атакує і колаген (волокна, що з'єднують шкіру). А це в свою чергу викликає появу ямочок та шрамів. Якщо вже у тебе вискочив прищик, залиши його у спокої і протирай час від часу, наприклад, олією чайного дерева — природним антисептиком.

Часте миття волосся. Якщо у тебе жирне волосся, часте миття може лише погіршити ситуацію, стимулюючи діяльність сальних залоз. Адже при кожному митті ти змиваєш жири, необхідні для підтримання здоров'я волосся та шкіри голови. Якщо ж ти не можеш і дня прожити без миття волосся, намагайся особливо не масажувати шкіру голови і користуйся м'яким шампунем. А краще зроби спіціальні лікувальні маски, які допоможуть знизити виділення жирів.

Сутулість. Погана постава на вигляд додає тобі років, спотворює фігуру та може призвести до серйозних проблем зі здоров'ям, наприклад, до радикуліту. Від того, як ти тримаєш спину, залежить сприйняття тебе навколишніми. Зі згорбленою спиною у тебе вигляд закомплексованої невдахи. Випрямся, розправ плечі — і половина проблем вирішаться самі собою.

Звичка спати з макіяжем. Процеси відновлення, які безперервно відбуваються у шкірі, вночі значно прискорюються. Якщо ти не змиваєш косметику на ніч, вона закупорює пори, заважаючи шкірі дихати і порушуючи процес відновлення. Тому візьми собі за правило — перед сном обов'язково завітати до ванної.

Захоплення пілінгами, скрабами та чистками обличчя. Верхній шар шкіри — епідерміс — своєрідний захисний бар'єр. Надмірне відлущення може послабити захисні функції шкіри, зробити її надчутливою. Потреба у частому використанні подібних засобів — рекламний трюк, на який ми часто піддаємося. Насправді, шкіра сама позбавиться від мертвих клітин, коли їй це буде потрібно. Для здорової сухої шкіри достатньо використовувати м'який скраб раз у два тижні, для жирної — раз у тиждень.

Паління. Я сподіваюся, що ти не палиш. В іншому випадку кидай негайно! Бо хоча зараз твоя шкіра виглядає молодою та здоровою, але років через десять паління накладе відбиток на твою вроду. Від тютюну звужуються дрібні кровоносні судини, через що шкіра отримує набагато менше поживних речовин та кисню. Паління руйнує колаген, а це веде до зниження еластичності шкіри та появи зморшок. Тому не пали, якщо хочеш бути здоровою та привабливою.

Що спершу?

Хлопчик звертається до мами:
— Тато уже прийшов? Що ми йому спочатку покажемо — твою нову сукню чи мій щоденник?

Буде шість

— Галинко, тобі скільки років? — спитав Гриць.
— Поки що п'ять, — відповіла дівчинка, — але казала мама, якщо я буду слухняною і добре їстиму, то в наступному році обов'язково буде шість.

Портфель з п'ятірками

Батько купив першокласникові портфель і наказав:
— Дивись, синку, щоб ти щодня приносив повний портфель п'ятірок!
— А куди ж я покладу підручники?

Пропадають!

— Татку, чи слонячий батько тягає слоненят за вуха?
— Ні.
— От шкода! Такі вуха пропадають дарма!

Побажання

Учитель прощається з класом:
— Бажаю вам, любі діти, веселих канікул, багато пригод, і щоб, повернувшись до школи, ви стали трохи мудрішими.
— Взаємно! — пролунало у відповідь.

Живий подарунок

На день народження тато подарував трирічному Віті черепаху. Він довго роздивлявся, як вона повзе, а потім каже батькові:
— Тату! Зніми, будь ласка, кришку. Я хочу її погладити.

Літні усмішки

Завтра буде пізно

Був пізній вечір, а Миколка все сидів та читав книжку.
— Лягай спати, бо пізно, — нагадала мама.
— Ні, мамо, я повинен обов'язково прочитати книжку сьогодні.
— Чому так поспішаєш?
— Тут на обкладинці написано: «Книжка для дітей від шести до восьми років», а мені завтра буде дев'ять!

Яку сорочку?

— Мамо, яку сорочку ви мені дасте? — гукає Петрусь із ванної.
— З короткими рукавами. А чого це ти питаєш?
— Щоб знати, доки мити руки.

Алфавіт

Вчителька запитує Федю:
— Скільки літер в азбуці?
— Шість, — відповідає школяр.
— Як це? Назви їх.
— А... З... Б... У... К... А...

Тюбик пасти

П'ятирічний Юрчик запитує у батька:
— Тату, а ти знаєш, на скільки вистачає одного тюбика зубної пасти?
— Не знаю, синку.
— На всю нашу ванну, коридор і ще половину паркана!

Пояснив

— Ти чому запізнився до школи?
— Я хотів піти на рибалку, але батько мене не взяв.
— Твій батько правильно вчинив. Він, сподіваюсь, пояснив тобі, чому ти повинен йти в школу, а не на рибалку?
— Так, він сказав, що черв'яків мало і на двох не вистачить...

Зарадив собі

— Не ходи сьогодні, синку, на озеро, адже у тебе животик болить.
— Не хвилюйся, мамо, я плаватиму на спині.

Friend or Foe

Is it too late?
Nothing to salvage
You look away
Clear of the damage
The meaning to
Our words of love
Has disappeared

Refrain:
We used to love one another
Give to each other
Lie undercover so
Are you friend or foe?
Love one another
Live for each other
So are you friend or foe?
'Cause I used to know

The promises
Hollow concessions
An innocent
Show of affection
I touch your hand
A hologram
Are you still there?

Refrain

We used to
We used to
We used to
We used to, used to

Is it too late?
Nothing to salvage
You look away
Clear of the damage
The meaning to
Our words of love
Has disappeared

Refrain

Канікули, канікули — відпочивати ніколи!

Якщо вірити Колібрику (а він у нас знає все), то минулого року на канікулах працювали (читай: заробляли гроші на кишенькові витрати) 350-370 тисяч підлітків. І далі, каже він, ця цифра тільки зростатиме. Причина дуже проста: загоряти геть усі канікули на морі чи по Карпатах лазити просто набридне. Та й цікаво спробувати свої сили, не кажучи вже про корисність даного заняття. Крім того, часто-густо доводиться чути: яке місце ти посядеш серед своїх однолітків-підлітків, так і в дорослому житті тобі поведеться. Отже, з'являється така-сяка надія вплинути на власну долю. А в наш непростий час це ох як актуально!.. Крім того, раніше зрозумієш, що тобі більше до вподоби: бігати, язика висолопивши, заробляючи на mp3-плеєр, чи тихо-мирно препарувати хробачків у біологічній лабораторії. Чи писати програми-антивіруси. Чи торгувати на ринку...

Той же Колібрик каже: середній вік вступу до трудової діяльності складає 12 років. Мовляв, це саме той вік, коли в головах починають роїтись розумні думки на кшталт «хочу відчути себе самостійним», «хочу набратися досвіду» та просто «хочу заробити на «Кінопалац» і морозиво». Що цікаво, однаково рвуться до роботи як відмінники, так і трієчники, як діти з небагатих родин, так і діти із сімей забезпечених. Бо всім їм хочеться спробувати дорослого життя, заробити хоч і невеличкі, але «свої» гроші, і розпоряджатися ними на власний розсуд.

Ближче до справи

Проблема пошуку роботи актуальніша для хлопців, ніж для дівчат. Воно й зрозуміло. Дівчиськам по самі вуха вистачає домашнього господарства, кухні чи городу. А нам, хлопцям, потрібно утверджуватися серед собі подібних. І будь-яка робота, навіть важка і малооплачувана, підіймає нашу самоповагу. Та вибираючи собі справу до смаку, постарайся триматись подалі від сумнівного «бізнесу» — миття машин, збору макулатури, кольорових металів і такого іншого. Подібні заробітки можуть викликати серйозні проблеми. У пошуках металобрухту зграйки металошукачів швендяють по каналізаційних колодязях і люках, лазять у трансформаторні будки. Серед таких збирачів щомісячно фіксуються сотні травм та уражень електричним струмом. Тож краще знайти справу до душі. Почати можна з відвідин місцевого центру зайнятості та соціальної служби для молоді. З початком літа тут зазвичай формується банк вакансій для школярів. Інформацію відвідувачам повинні надавати безкоштовно, до того ж усіх бажаючих консультують психолог і юрист. Не відмовляйся від їхніх послуг: якщо ти влаштовуєшся вперше, тобі дуже згодиться порада фахівця. Розглянь усі вакансії, зваж свої сили і вибери те, що тобі найбільше до вподоби.

Куди ж може влаштуватися сучасний підліток? Один з можливих видів діяльності — розповсюджувач газет і книг. Схема працевлаштування проста: ти отримуєш адреси і телефони роботодавців, після чого вдягаєш білу сорочку і йдеш на співбесіду. Зазвичай фірми просять пред'явити письмовий дозвіл на роботу від батьків. За бажанням оформлюється контракт або угода з фірмою, де чітко прописуються основні умови: тривалість робочого дня, обов'язки, сума винагороди тощо. На думку психологів, торгівля газетами — чудове заняття для підлітків. Це цікаво й пізнавально, бо щодня треба проглядати свіжу пресу. І не біда, якщо ти прийдеш додому ледь тепленьким після роботи. Зате в тебе з'являться навички спілкування з різними людьми, ти станеш розкутішим, упевненішим.

Чим більше знаєш, тим краще хочеш

Якщо тобі 12–16 років, ти можеш підробляти рекламним агентом. До обов'язків агента зазвичай входить роздача листівок та проспектів на вулицях або «ходяча реклама». Деяким щастить влаштуватися в офіс. Тут дещо інша специфіка: треба обдзвонювати підприємства і вмовляти їх дати рекламу. Зарплати як такої немає, ти отримуєш 15–20% від вартості угоди. Не варто забувати, що літо — «мертвий сезон», клієнтів небагато і заробітки так собі. Але є й плюс: ти можеш отримати досвід і навички роботи в агентстві, побачиш життя фірми зсередини, а може, і зав'яжеш ділові

стосунки. Підлітки часто повертаються на те місце, де успішно працювали минулого літа. І трапляється, що перед випускними екзаменами в них уже є точне уявлення про професію, котру хотів би отримати, і навіть майбутнє місце роботи.

Тим, хто ще не визначився з вибором, психологи радять спробувати себе в кількох спеціальностях. Сильним та фізично розвинутим хлопцям підійде посада кур'єра. Доведеться багато рухатися, зате є можливість добре вивчити місто, розвинути дисципліну та вміння точно розраховувати час у дорозі. Корисно й брати участь у різних екологічних акціях — наприклад, прибирати місто від сміття, чистити пляжі. Ближче до осені в центрах зайнятості можуть з'являтися заявки від сільськогосподарських підприємств: збір та переробка овочів і фруктів. Буде незле, якщо хлопець попрацює в різних сферах діяльності та визначить, де йому цікавіше.

ХТО КАЗАВ, ЩО ПРАЦЮВАТИ — ЛЕГКО?

Ті, хто мріє про «дохідне місце», нерідко йдуть у приватні фірми, причому не укладають ніяких угод, покладаючись тільки на усні обіцянки роботодавця. Безсумнівні плюси нелегального працевлаштування: доволі широкий вибір спеціальностей та вищі заробітки. Але робота тут, як правило, важча та триваліша, до того ж відсутній будь-який контроль із боку державних органів.

Школярі, які гарно володіють комп'ютером, можуть влаштуватися в інтернет-клубі. Власники охоче приймають підлітків, бо платять їм куди менше, ніж дорослим. Зазвичай вони слідкують за тим, щоб відвідувачі не перевищували відведеного їм часу, і консультують користувачів у всіх технічних питаннях. Робочий день тут може тривати 12–14 годин, оплата 15–20 гривень за добу. Медики не вітають цього заняття з кількох причин. По-перше, атмосферу більшості комп'ютерних клубів важко назвати здоровою: часто-густо вони містяться в підвалах та пристосованих приміщеннях, де сиро, холодно, а повітря важке та сперте. А ще там палять. По-друге, довге сидіння біля монітора не йде на користь зору та поставі.

Можна піти продавати морозиво, квас, мити посуд у кафе, розвантажувати товар у кіоски. Підлітки часто працюють на ринках — допомагають продавати речі, продукти. Стояти за прилавком на спеці, не маючи можливості відлучитися в туалет чи помити руки, теж нелегко. Чимало підлітків працюють понад 40 годин на тиждень, а це пряме порушення законодавства, як і робота у вечірній час.

Зазвичай у нас до працюючої молоді ставляться з розумінням. Мовляв, хай краще ділом займаються, а не дворами тиняються. Але тут є нюанс. За кордоном дитяча праця пильно охороняється державою, контролюється нею, і роботодавець знає, що коли він почне шукати пригод на свою голову, то він їх неодмінно знайде. У нас же поки що — повнісінька безкарність. А підліткова праця вигідна, бо за неї платять мізер, а обсяг роботи практично такий же. Є тут ще один, неприємний момент: працюючи у тіньовому бізнесі, ти вчишся обходити закон, уникати сплати податків. А це може перерости в погану звичку, а там і на кривеньку стежечку недовго вийти.

Зверни увагу, в яких умовах доводиться працювати, чи дійсно вони відповідають необхідним нормам. І старайся не триматися роботи, з якої доводиться вертатися пізніше, ніж було домовлено, або такої, на яку не хочеться йти. Може, тебе просто перевантажують, спихають на тебе чужі обов'язки. А може, ця робота просто не відповідає твоєму покликанню. Шукай далі.

Та навіть коли все складається вдало і враження від фірми найкращі, не варто працювати більше чотирьох годин на день. Байдуже, що ти нівроку зростом, що ти сильний, що ти витривалий. Ти — підліток, а не дорослий, і основним твоїм завданням залишається: а) вчитися; б) розвиватися; в) рости здоровим та щасливим.

Чого я від душі тобі й бажаю. А напрацюватися встигнеш. Ще й набридне.

Монітор із барельєфом

В Інтернеті з'явилися фотографії дуже незвичайного пристрою, який з деякою натяжкою можна назвати монітором. Принцип дії презентованого на зображенні «дисплею» зводиться ось до чого. Всередині корпуса квадратної форми є резервуар із так званою феромагнітною рідиною (FerroFluid). Така рідина являє собою густу суміш оливи і металевих часток. Під впливом електромагнітного поля форма поверхні екрана у визначених місцях може змінюватися з плоскої на об'ємну, формуючи, наприклад, міхур. Таким чином, «розставивши» міхурі в потрібних місцях, можна зобразити літеру, символ або якусь фігуру. Феромагнітна рідина на даний час застосовується деякими дизайнерами для створення оригінальних пристроїв у стилі Hi-Tech. «Дисплей» на основі FerroFluid, зокрема, можна було б використовувати в годинниках.

Золотий «футбук»

Уже на початку літа любителі футболу можуть придбати ноутбуки із позолоченими кришками і фірмовою символікою чемпіонату світу в Німеччині. Такий «сувенір» для уболівальників випустила японська корпорація «Toshiba». Футбольна тема торкнеться не тільки зовнішнього вигляду, але й інтерфейсу новинки. Та й технічні характеристики «футбуків» теж непогані.

У комп'ютерах використовується процесор «Intel Core Duo» із тактовою частотою 1,66 Ггц. Об'єм оперативної пам'яті складає 512 Мб, об'єм жорсткого диска — 80 Гб. Зображення виводиться на РК-дисплей із діагоналлю 15,4 дюйма і розширенням 1280×800 пікселів. Крім того, є DVD-рекордер, контролер Wi-Fi і чотири порти USB. Як і належить золотим виробам, важать сувенірні комп'ютери чимало — близько 2,7 кг. У якості програмної платформи використовується Windows XP. «Toshiba» планує випустити усього 600 ноутбуків із символікою FIFA, так що придбати їх зможуть тільки дуже забезпечені уболівальники.

Ноутбуки, що не промокають

А ті, кому не дістануться золоті, можуть «втішити» себе одним із ноутбуків, які не промокають. Ними оновила свій

модельний ряд компанія «Panasonic». Ударостійкі корпуси моделей з індексами Y5, W5, T5 і R5 витримують вагу до 100 кг і дійсно не бояться води. Завдяки спеціальним матеріалам, використаним у виробництві водостійкого корпуса, і хитромудрій системі дренажу, ноутбук витримує контакт із водою. Однак розробники уточнюють, що новинка впорається лише з невеликою кількістю води — наприклад, розлитою на клавіатуру склянкою чаю. Якщо ж із таким ноутбуком приймати душ — жоден дренаж і спецматеріали не врятують машину від загибелі. Так що подумай, чи варто брати із собою у ванну цю досить дорогу іграшку.

Нові герої Залу слави роботів

Зал слави роботів (Robot Hall of Fame), відкритий у 2003 році в Академії комп'ютерних наук Університету Карнеги-Меллона, найближчим часом поповниться новими учасниками. У кібернетичний «пантеон» «Robot Hall of Fame» потрапляють як найзаслуженіші роботи з реального життя, так і найяскравіші взірці з науково-фантастичної літератури. Так, на даний час у Залі слави можна побачити двоногого людиноподібного робота Asimo, створеного

фахівцями компанії «Honda», а також героя японських мультфільмів Astroboy (Atom Boy) і робота Robby, відомого за багатьма фільмами і телесеріалами. Цього літа місця в Залі слави роботів займуть ще п'ять «героїв». Одним із них стане роботизоване щеня Aibo, розроблене корпорацією «Sony». Роботи Aibo здатні самі орієнтуватися в просторі, можуть розпізнавати голосові і візуальні команди і танцювати. Більш того, механічні собаки «Sony» брали участь у змаганнях з футболу серед роботів. А у нинішньому році Зал слави поповниться трьома роботами, відомими за фантастичними фільмами.

Годинник-мобільник

Студент Бриджпортського університету Манон Манінава одержав приз у розмірі 10 тисяч доларів США за запропоновану концепцію годинника-мобільника «Triple Watch Cell Phone». За задумом студента, корпус «Triple Watch Cell

Phone» повинен складатися з трьох частин, з'єднаних одна з одною за допомогою шарнірних кріплень. Така конструкція дозволить складати апарат двічі. Причому в складеному вигляді мобільник можна буде закріпити в жорсткому браслеті на руці, перетворивши його в деяку подобу годинника. Концепція «Triple Watch Cell Phone» припускає наявність динаміка гучного зв'язку і чутливого мікрофона, завдяки яким власник зможе розмовляти, навіть не знімаючи пристрій з руки.

http://artforjoy.com

Твори з задоволенням

По суті сайт належить одній чудовій дівчині Любі — особистості обдарованій і неординарній, але зібрала вона на його сторінках стільки цікавого, пов'язаного з творчістю, що нудно там не буде. Покрокові уроки малювання і рукоділля, шпалери для робочого столу, ігри і різні конкурси, галерея, де ти можеш виставити свої роботи, і форум, на котрому можна їх обговорити... Усе це надано у твоє розпорядження цілодобово. Власниця сайта постійно стежить за «порядком» на його сторінках, тому щодня з'являється щось новеньке. Так на головній сторінці розміщається «Пісня тижня» — обов'язково щось з останніх гітів, які, звичайно, подобаються Любаші.

http://achenet.org/museum/

ACHE Art Museum

Кожен з нас хоча б раз потерпав від головного болю. Отож цей сайт належить одній американській асоціації, діяльність якої присвячена боротьбі з головним болем, а посилання приведе допитливого читача в однойменний музей. Тепер відірвемося на хвилину і поміркуємо, що ж за експонати можуть бути виставлені там. Можливо, голови? Або молотки? А от і ні. Там знаходяться картини, присвячені тому, як різні персонажі уявляють собі головний біль і все, що з ним пов'язане, наприклад, як врятуватися від нього. Надзвичайна справа, але більшість бачать її приблизно однаково або, як мінімум, малюють її в тому самому жанрі. Не знаю, у якому саме. У всякому разі, цікаво подивитися і порівняти зі своїми уявленнями і відчуттями.

http://sculpey.com/

Чарівний пластилін

Точніше, не пластилін, а полімерна глина. Як підказує досвід — глину фірми «Sculpey» легше розминати, ніж «Фімо» або «Пластику», тому простору для фантазії при роботі з нею набагато більше. На сайті фірми така різноманітність ідей і покрокових уроків з ілюстраціями, що встояти просто не можливо! Фігурки, рельєфні картини, рамки для фотографій, намистини для прикрас — це тільки частина великого списку виробів. При роботі можна використовувати кольорову глину або білу, що потім можна розмалювати акриловими фарбами, після «запікання», звичайно. Хоча ті, хто вже займався ліпленням, і самі це добре знають. А на сайт заглянути варто. Він, щоправда, англомовний, але картинки говорять самі за себе! І стає зрозуміло без слів, що потрібно робити.

http://narnia-land.narod.ru

Нарнія, країна Аслана

«Доброго дня, дорогий друже!» Такими словами зустрічають усіх, хто завітав на цей сайт: у країні Аслана ти — друг, а друзів там поважають. Цей сайт представляє в Інтернеті найповнішу і найрізноманітнішу інформацію про твір Клайва Льюїса «Хроніки Нарнії». Ця чарівна казка складається із 7 книг. Ці чудові книги повертають дорослих у дитинство, а дітям допомагають духовно зростати. На сайті ти зможеш прочитати усі 7 книг, а також ознайомитися з автобіографією К. Льюїса, скачати графіку, дізнатися все-все про Нарнію (історію, географію, етнографію і багато чого іншого), прочитати цікаві статті та факти. Поринь у захоплюючий і пізнавальний світ Нарнії і її творця Лева Аслана!

http://space.rin.ru/

На крок ближче до зірок

Про Піфагора, котрий жив у VI ст. до н.е., збереглося мало достовірних свідчень. Відомо, що народився він на острові Самос; мабуть, у молодості відвідав Мілет, де вчився в Анаксимандра; можливо, здійснив і більш далекі подорожі. Вже у зрілому віці філософ переселився в місто Кротон і заснував щось на зразок релігійного ордена — Піфагорівське братерство, що поширило свій вплив на багато грецьких міст Південної Італії... Але достеменно відомо, що він був великим астрономом. Життєписи Піфагора і багатьох інших відомих астрономів ти знайдеш на сторінках цього сайта, присвяченого астрономії і законам космосу. А ще почитаєш міфи і легенди древнього світу, дізнаєшся, за що спалювали астрономів на багаттях середньовіччя, побачиш зоряні карти і календарі, відкриєш для себе нові зірки, чорні діри і планети.

http://kinogid.com.ua

Фантастичний світ кіно

Багатомільйонні гонорари, приватні літаки, персональні замки, пильна охорона... Усе це невіддільне від образу голлівудських знаменитостей, що купаються в славі і багатстві. Здавалося б, живи та радій! Але... Коли в житті не вистачає реальних небезпек, їх заміняють вигадані. За стінами фешенебельних вілл міцно оселився страх. Якщо зібрати разом усі фобії зірок Голлівуду, то «фабрика мрій» перетвориться в суцільний жах... Хочеш дізнатися, чого бояться зірки кіно, або довідатися про справжні імена багатьох акторів, що знімаються під псевдонімами? Заглянь на сторінки цього сайта, де зібрана маса інформації про відомих акторів і акторок.

Дайвінг — морська казка

Літо надворі! І всі думки твої лише про відпочинок? Ти давно мріяв зайнятися підводним плаванням? Ти захоплено дивишся по телевізору фільми Жака Іва Кусто? Тобі подобаються морські рибки, корали і таємниці затонулих суден? А може, ти вперше чуєш про дайвінг і думаєш, що це лише сорт помідорів, які вирощує на дачі чи присадибній ділянці твоя бабуся? Тоді поринь у розповідь про підводне плавання, яку ми приготували для тебе.

Підводна діяльність

Сьогодні підводне плавання — це спорт, хобі, полювання за незвичними відчуттями, пізнання самого себе, наукова діяльність, а для декого навіть стиль життя. Займатися ним можуть як молоді, так і старші люди, він не вимагає надзвичайної фізичної підготовки. Без особливих напружень можна поринути у підводний світ та милуватися його красою. І при цьому зовсім необов'язково здійснювати якісь надлюдські подвиги.

Непрофесійна діяльність людини, що пов'язана з перебуванням її у підводному середовищі, має чимало різновидів, у тому числі: ● підводний спорт ● підводний туризм (рекреаційний дайвінг) ● технічний дайвінг ● підводне полювання (без акваланга) ● підводне фото і відеозйомка ● вільне пірнання (фрідайвінг) ● занурення з науковою метою.

Підводний спорт — вид активної підводної діяльності, що дозволяє людині розвиватися фізично, удосконалювати свою спортивну майстерність, досягати високих спортивних результатів. Як тільки він виник, одразу почав завойовувати популярність, і в 1959 році національні федерації об'єдналися у Всесвітню конфедерацію підводного спорту, президентом якої було обрано Жака Іва Кусто. До видів підводного спорту належать:

- плавання в ластах (у басейні) і марафонські запливи на відкритій воді;
- підводне орієнтування;
- підводна стрільба по мішенях (у басейні);
- підводне полювання;
- підводне фотографування в басейні і на відкритій воді;
- вільне пірнання (фрідайвінг) в басейні і на відкритій воді;
- акватлон, або підводне єдиноборство (у басейні);
- підводне регбі (у басейні);
- підводний хокей (у басейні).

Кожен з цих видів має своїх шанувальників й у нашій країні. Дайвінг-клуби відкриваються у великих містах, а найбільше їх у Криму, де влітку організовують навчання, фестивалі дайверів та змагання.

Що таке дайвінг?

Дайвінг — це модно, стильно і навіть круто! Тому-то про нього багато говорять — у газетах, по радіо та телебаченню. Навіть я після того, як повернувся з Червоного моря, котрий вечір підряд із запалом розповідаю Класикам про красу тамтешніх морських пейзажів. І все через те, що у перекладі з англійської дайвінг означає «підводне плавання», яким як видом спорту людство зацікавилося понад сорок років тому. Стародавні греки та запорізькі козаки, що дихали через соломинку, — не рахуються. Тим паче, що ти не поспішаєш повторювати їхні подвиги, правда?!

І дійсно, сучасні дайвери плавають з аквалангом, якого вигадав дідусь Кусто. Але не вір тому, хто скаже, що він одягнув аквалангу, щоб помилуватися рибками чи коралами. Насправді усі затівають це для того, щоб називатися крутим модним словечком «дайвер». І нехай тобі позаздрить той хлопець в окулярах, що настирливо крутився на останній вечірці біля твоєї дівчини. Хто він проти тебе, справжнього дайвера? (Стоп! Якщо ж ти дівчина, то в облягаючому костюмі для підводного плавання твоя фігура буде виглядати особливо спокусливо, врахуй це!) Спокусливо? Але не поспішай першим же літаком дістатися до узбережжя, щоб особисто переконатися у красі морського дна. Твоє перше пірнання потрібно ретельно підготувати.

Види дайвінгу

Існує чотири основних види занурення людей для дослідження морських глибин:

- **Дайвінг із затримкою дихання** (фрідайвінг, скін-дайвінг). Це найдавніші форми підводного плавання, які і досі практикують як зі спортивною, так і комерційною метою (у Японії та Кореї дайвери дістають перли).
- **Дайвінг у камері**. Це можуть бути порожнисті металеві кулі чи підводні човни. Вони дають змогу дайверу працювати на великій глибині.

- **Дайвінг зі стисненим повітрям,** яке подається з поверхні через шланг переважно безпосередньо у костюм. Такий вид дайвінгу використовується при будівництві мостів чи тунелів.
- **Дайвінг зі стисненим повітрям у балонах, які переносить сам дайвер** (скубадайвінг). Існує два типи акваланґів: з відкритим та закритим циклом дихання. У першому випадку дайвер видихає повітря у воду, а в другому — у ті ж балони. Закритий тип дихання використовують військові, щоб замаскувати появу бульбашок.

Який вид тобі обирати, вирішуй самостійно.

Спорядження

Чи доводилося тобі відчувати стан невагомості? Правильно, хіба у воді. І то переважно у морській, яка насичена сіллю. В ній можна вільно плавати зверху вниз і навпаки, тобто відчути себе у тривимірному просторі. Тільки там, побачивши черепаху на морському дні, ти зможеш всістися на неї та прокататися!

Щоб стати справжнім профі, тобі слід розібратися зі спорядженням. Воно включає у себе: ласти і маску; спеціальний костюм; балони з повітрям; BSD або компенсатор плавучості (та сама річ, що дозволяє пірнати і виринати); комп'ютер (маленький прилад, схожий на наручний годинник, який повідомляє, що з тобою усе гаразд).

Закупивши все необхідне, треба його освоїти. Зробити це краще у клубі під наглядом інструктора.

Май на увазі, що 70 відсотків світового дайвінгу контролює асоціація цього виду спорту PADI, що базується в англійському містечку Брістоль. Якщо ж твій клуб є членом цієї асоціації, то це саме те, що тобі потрібно.

Поради початківцю

Усім приємно привозити додому якісь сувеніри, повертаючись з відпочинку на морі. Але окрім них, можна прихопити з собою незабутні враження від пірнання, від хмари повітряних бульбашок, які проносяться повз акваланґіста. Та, головне, що у справжнього дайвера у фотоальбомі завжди буде більше знімків мешканців підводної стихії, затонулих реліквій, ніж друзів чи родичів. А щоб усього цього досягти, раджу тобі скористатися з порад досвідчених дайверів.

Перш за все варто пройти медичне обстеження та не отримати висновку: «Може займатися підводним плаванням без занурення у воду». Потім пройти курс навчання у дайвінг-клубі чи секції підводного плавання, в який входить теоретична підготовка, заняття у басейні та обов'язково «відкрита вода».

Придбання обладнання

Для того, щоб правильно підібрати потрібне обладнання, краще спершу сім разів пірнути у воду, а вже потім відвідати необхідні магазини. Це дозволить зекономити час, гроші та сили. Не кидайся на рекламні акції. Купуй вироби уже відомих фірм, наприклад: «Aqualung», «Scubapro» і «Mares». Не варто купувати й те, що тобі зараз не потрібне. Поменше всяких «наворотів та прибамбасів». Запам'ятай, що «піжонство тягне на дно, а практичність тримає на плаву».

Спершу всі дайвери плавають у тому, що може запропонувати клуб чи секція. Коли захочеш мати щось своє, то розпочни з комплекта № 1 — маска, трубка, ласти.

Маска повинна добре прилягати до обличчя, при потребі допускати зміну звичайного скла на скло з діоптріями. Ласти, як і туфлі, мають бути комфортними, не натирати ногу. Існує два типи ласт. Ласти із закритою п'ятою одягаються на голу ногу чи шкарпетку. Їх використовують ті, хто хоче поплавати з маскою і трубкою на пляжі чи потренуватися у басейні. Ласти з відкритою п'ятою вдягаються на взуття. Трубка — найпростіша деталь, але вона допоможе не відволікатися на дихання, а повністю зосередитися на спостереженні підводного світу.

Наступне, що тобі знадобиться, це гідрокостюм. Його вибір у першу чергу залежить від температури води, у яку ти захочеш занурюватися. Власний регулятор, компенсатор плавучості та комп'ютер-навігатор забезпечать комфортне плавання, і ти не хвилюватимешся, що поламаєш орендоване обладнання. Усі решта штучки краще вибирати, коли ти станеш майстром підводного плавання.

Приємних бульбашок!

Герої підводного царства

Одного недільного вечора Класні герої поверталися із заміської мандрівки. Проходячи поблизу озера, Джексон зауважив:

— Погляньте, як багато рибалок ще мріють про здобич. І хочеться їм тут сидіти...

Киця посміхнулася й промовила:

— Їм тут Клеопатра потрібна, яка колись покепкувала над Антонієм, що ловив рибу з човна.

— Як це було, розкажи, — попросив Пундик.

— Та просто. Вона наказала слузі, який добре вмів плавати під водою, зачепити на гачок вудки Антонія солену рибу. Як потім щиро вона посміялася, коли той бідолаха здивовано розглядав свою здобич!

— А хто з вас під час канікул хотів би побувати на концерті «Підводний Елвіс», який влаштовують щороку на Флориді тисячі любителів дайвінгу? — раптом запитав Джо у друзів.

— Якщо і слухачі під водою, то я пас, — першим відповів Джексон.

— Та ні. На 2-3 метри під воду занурюються музиканти і виконують там певні твори, а слухачі на березі визначають переможців конкурсу. Ними стають ті, хто грає голосніше та ближче до оригіналу.

— А я читав про підводні змагання англійців з художньої різьби по дині, — втрутився до розмови Пундик.

— Оригінально, а от бельгійський перукар у великій ванні стриже своїх клієнтів під водою. Цей досвідчений дайвер мріє потрапити у Книгу рекордів Гіннесса, — додав Джексон.

— Чого тільки не вигадують сучасні любителі підводного світу, щоб прославитися чи встановити якийсь рекорд! — підсумував Джо. — Я нещодавно навіть бачив по «ящику» репортаж про весілля з акулами у Таїланді.

— В Інтернеті є й анекдоти про акул та підводників, — додав Колібрик.

— Нічого собі веселощі! — здивувалася Киця і запропонувала: — Розкажіть краще про людей, які дійсно прославилися у вивченні підводного царства чи встановили спортивні рекорди...

Стародавні дайвери

Підводне плавання бере свій початок з того моменту, коли первісна людина вперше пірнула під воду. Пробула вона там зовсім недовго, але це їй дуже сподобалося. Саме в цей момент перед людиною постало запитання: як збільшити запас повітря у легенях? Спершу були спроби тренувати дихання, потім пірнальники придумали брати з собою під воду повітря у мішках, виготовлених зі шкіри бізона. Але ж з ними незручно! Мішки випливали з води на поверхню та й у них були дірки, через які втікало повітря. Окрім того, у мішках був просто малий запас повітря. Потрібно було якось їх вдосконалити. Над вирішенням цього питання билося не одне покоління стародавніх дайверів.

Проходив час, змінювалися правителі, держави, епохи. Розпочиналися та завершувалися війни, а допитливий розум людини весь час думав над тим, як продовжити її перебування під водою. Навіть Леонардо да Вінчі замислювався над цим і пропонував використати у якості резервуарів для повітря не що інше, як мішки з під вина...

Перші винахідники

Найкращим вирішенням цієї проблеми став винахід повітряного резервуару до двох метрів у висоту, який нагадував герметичний дзвін. Всередині нього були лавки для підводників, а зверху клапан та шланг, по якому ручним насосом закачувалося повітря. Усе було б добре, але ця конструкція була нестійкою і часто перекидалася. Важко було відливати таку суцільну конструкцію, а ще важче було знайти належну причину, яка би переконала пірнальника у необхідності залізти у неї. Задумка, можливо, і була загалом непоганою, але рівень техніки XIV століття не дозволяв втілити її в життя.

Коли ж вітрильні кораблі почали відходити на другий план і морські води розсікали судна з паровими двигунами, було зроблено наступний крок. Ним у 1837 році став винахід англійцем Августо Зібе водолазного костюма зі стальним шоломом. Це був величезний прогрес, але водолаз залишався прив'язаним шлан-

гом, по якому подавалося повітря до корабля, де був повітряний насос. Як наслідок, про якусь свободу під водою не могло бути й мови. Людство знову мало проблему: придумати щось таке, щоб не обмежувати своє пересування у морських глибинах.

Цікавим виглядало рішення двох французів — інженера Рукеройля та лейтенанта Денейруза, які запропонували у 1865 році апарат, що нагадував сучасний акваланг. Він одягався на спину і нагадував металеву коробку з ілюмінатором. Апарат мав оригінальний клапан, який регулював подачу повітря і дозволяв водолазу зберігати деяку плавучість під водою. Про цей апарат розповідав Жуль Верн у книзі «20 000 льє під водою». При його допомозі була зроблена спроба підняти легендарні іспанські скарби у затоці Віго.

Але і цей апарат не мав успіху. Підводникам довелося чекати аж до 1945 року, коли було винайдено акваланг — балони зі стисненим повітрям, які вдягалися на спину водолаза. Вони дали людині можливість вільно плавати під водою, насолоджуватися усією красою царства Нептуна та знімати все на відео.

ОДІССЕЯ КАПІТАНА КУСТО

І дала цю можливість людству людина, яка народилася 11 червня 1910 року поблизу Бордо. Це був Жак Ів Кусто. Його батько працював особистим секретарем у двох американців. Він часто по справах переїжджав з місця на місце, деякий час жив із сім'єю у США. Там, в одному з приватних закладів Нью-Йорка, навчався майбутній винахідник. До Франції сім'я Кусто повернулася, коли хлопцеві було 13 років. Саме тоді батько купив синові кінокамеру, щоб той знімав сімейне життя.

Але як тільки вона потрапила до рук юного Кусто, він з нею уже не розлучався. Кінозйомка стала його справжньою пристрастю. Невдовзі він створює свою першу студію з виробництва фільмів.

Після закінчення Вищої Національної Морської школи він отримує призначення на крейсер, що пливе на Близький Схід. У 1937 році офіцер Кусто перебирається у Тулон, де зустрічається з Філіппом Тайє, людиною, закоханою у море. Більшу частину вільного часу вони проводять на південному узбережжі Франції, де займаються підводним полюванням. Там вони знайомляться з Фредеріком Дюма, який у майбутньому стає легендарним Діді. Ця трійця більше не розлучається і усе своє подальше життя присвячує дослідженню підводного світу морських глибин. Перш за все вони пробують пристосувати існуючі системи дихання до роботи під водою.

У 1942 році Кусто створює компанію із виробництва наукових фільмів. Потім він зустрічається з інженером Емілем Ганьяном, який працює над створенням редуктора для газових сумішей. Вони обговорюють план його застосування у спорядженні для подачі повітря для підводників. Наступного року Жак Ів у морі особисто випробовує першу модель нового апарата. Все було настільки вдалим, що невдовзі акваланґом уже користувалися й інші любителі підводного плавання. А його винахіднику він дав можливість сповна задовільнити свою мрію про пізнання морських просторів.

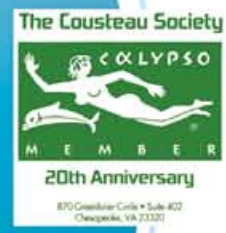

ДЕЯКІ РЕКОРДИ

Про морські пригоди Кусто та його рекорди можна почитати окрему книгу, а можна подивитися його фільми. Але ж є й інші цікаві рекорди. От, наприклад, Фіона Гауленд — аспірантка, що вивчає морську біологію в Абердні, під час змагань з плавання у Честері проплила 100 метрів під водою без ластів і на одному подиху. Цим вона покращила попередній рекорд француженки Наталі Десерак, яка здолала на 5 метрів меншу дистанцію. Росіянка Наталія Молчанова у фрідайвінгу пірнула на глибину 86 м. Найдовше під водою на одному балоні провів Брент Хадсон — санінспектор з канадського міста Ярмута. Його занурення тривало 6 годин, 31 хвилину та 8 секунд на 18-літровому балоні.

А от австралійські дайвери закріпили за собою рекорди при дослідженні археологічних знахідок. Саймон Мітчел та Тревор Джексон дісталися до плавучого госпіталю часів другої світової війни «Центавр», що спочиває на глибині 175 м. Найбільше ж рекордів фіксується у підводному плаванні з ластами. Там на кожній з дванадцяти дистанцій у чоловіків переважно домінують росіяни, а от у жінок — китаянки. Ми ж можемо радіти з того, що у Європі один з рекордів на дистанції 800 м з акваланґом належить нашій землячці Юлії Семенченко, яка у чеському Ліберецi показала час 6.44.26 хвилини. Віриться, що й інші українські любителі підводного плавання підуть її шляхом. Хай щастить!

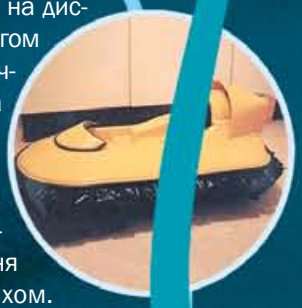

Фанк — неприборкане дитя ритму

Пригадуєш, минулого разу я розповідав тобі про музику соулу, яка стала великим культурним надбанням афро-американської культури. І закінчив свою розповідь на тому, що музика соулу перетворилась у фанк. Тож підсувайся ближче і слухай продовження історії.

Ритмічний і напружений

У кінці 60-х — першій половині 70-х років найяскравішим явищем в афро-американській популярній музиці став фанк. Чорні джазові музиканти 50-х років так називали грубувату та емоційну манеру гри, підкреслено протиставлену прилизаності комерційного джазу. В кінці 60-х років слово було запозичене виконавцями соулу, щоб означити радикальну течію цієї музики.

Композиції фанку побудовані на мелодійних і ритмічних структурах, що постійно повторюються, причому в кожної групи інструментів свої партії, що не перекривають одна одну. Внаслідок такої побудови гармонія фанку проста — музиканти можуть грати в рамках одних-двох акордів, а сольна імпровізація відсутня. Гітара виконує не соло, а роль ритмічного інструмента. У фанку використовують мідні духові інструменти, часто разом з бас-гітарою і ударними як ритм-секцію. У порівнянні з соулом, ритм у фанку могутніший і агресивніший. На фоні рівномірного ритму з'являються паузи, що створюють відчуття дискомфорту, напруження і тривогу. Вокал відповідає ритму, а не мелодії, — то несамовитий, лютий, істеричний крик, то, навпаки, спів плавно переходить в речитатив (щоб відтінити новий вибух емоцій). Фанк — це нервова, напружена музика, що неначе захлинається від збудження. Фанк відрізняється від соулу і змістом текстів. Ліричний герой соулу співає: «Я така ж людина, як і всі, у мене ті ж почуття і думки, я ваш брат і вимагаю поваги». А виконавець фанку кидає виклик західній цивілізації: «Я неприборкане дитя ритму, я відчуваю світ глибше і гостріше, я не такий, як ви, і цим гордий».

Біля витоків

Піонер фанку — Джеймс Браун. У 1968 році вийшла його пісня «Скажи на весь голос: я чорний і пишаюся цим». Вона настільки передала переворот, що відбувся в самосвідомості афро-американців, що перетворилася в маніфест їх боротьби за свої права. Музикант став володарем дум і духовним лідером чорної громади. Його пісні давали настанови з будь-яких питань: від сімейного життя до сфери освіти і політики. До Джеймса Брауна навіть звертався уряд США, щоб той допоміг вплинути на чорну громаду, коли політики виявлялися безсильними припинити масове безладдя.

Другий із творців фанку — Джордж Клінтон. Він висунув лозунг: одна нація, об'єднана почуттям ритму. Під «нацією» малися на увазі афро-американці, а за допомогою ритму фанку він мав намір звільнити свідомість і духовно визволити «чорних братів». Клінтон створив міфологію фанку, згідно з якою до фанку залучена вища цивілізація, принесена на Землю із Всесвіту.

Третій засновник фанку — Слай Стоун. До його гурту «Слай Енд Фемілі Стоун» входили як чорні, так і білі музиканти. Перебуваючи під сильним впливом Джимі Хендрикса, Стоун створив новий стиль — «психоделічний фанк». Група з успіхом виступила на фестивалі у Вудстоку в 1969 році. Але, на жаль, кар'єра Стоуна швидко і трагічно обірвалася. Однак вплив музиканта на американську популярну музику такий глибокий, що в 1993 році його ім'я занесли в «Зал слави Рок-н-ролу».

У другій половині 70-х років музика диско, що виникла на основі соулу і фанку, витіснила ці напрями з музичного ринку. Зірки соулу і фанку були вимушені обмежитися вузьким колом прихильників або перейти в диско. Фанк поступово перетворився в поп-фанк, джаз-фанк, а на межі 70-80-х років. став основою для репу.

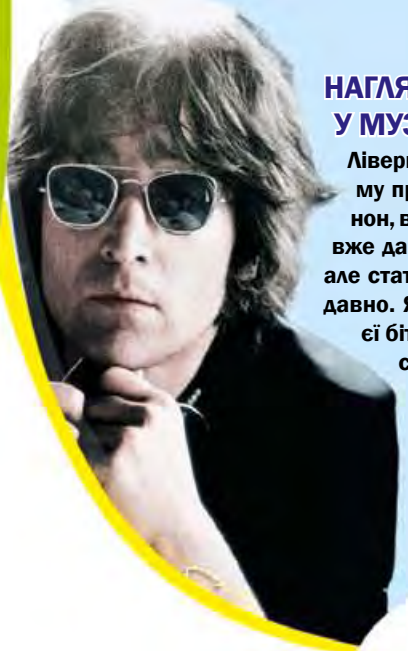

НАГЛЯДАЧЕМ У МУЗЕЙ?

Ліверпульський будинок, в якому провів дитинство Джон Леннон, відтепер став музеєм. Будівлю вже давно відкрили для відвідувачів, але статус музею вона отримала нещодавно. Як не дивно, бути наглядачами цієї бітломанської реліквії захотіли близько сотні осіб. Але організатори висунули доволі жорсткі вимоги до претендента. По-перше, він повинен був мати неабиякі комунікативні здібності, вміти проводити екскурсії і досконало знати біографію музиканта. У конкурсі переміг 22-річний Метью Вітфілд.

ГУЧНА МУЗИКА

Здавалося б, австрійцеві Геррі Фрідле, більше відомому публіці як Dj Otzi, не звикати до голосного звуку концертів. Але якось він відвідав звичайний мюнхенський паб і від рівня місцевого шуму тимчасово оглух. Праве вухо відключилося повністю, а ліве — на 50 відсотків. Лікарі порекомендували ді-джею трохи полежати в абсолютній тиші. І навіть свою музику заборонили слухати.

ВЕТЕРАНИ ДОСІ В МОДІ

Час іде, все змінюється, а найкраща музика залишається навічно. Тому й перемагають у британському хіт-параді ті самі співаки, що і 32 роки тому. В 1970-му і в 2002-му перше місце в чарті альбомів посів Елвіс Преслі, а перше місце в хіт-параді синглів закріпилося за «Beatles». Успіх Преслі в 2002-му пояснює випущений збірник «Elvis 30 Number One Hits», рівень продажів якого за 7 днів перевищив сумарну кількість проданих за цей же час дисків Пінк, «Coldplay» та Неллі. Що ж до бітлівського синглу «The Long and Winding Road» — це переспів пісні Уїллом Янгом та Гаретом Гейтсом.

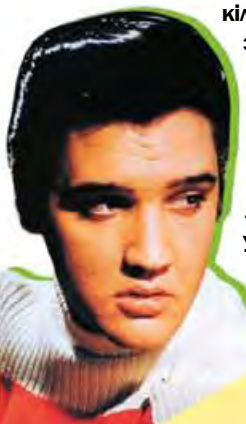

МУЗИКОТЕРАПІЯ

Якщо батьки тобі дорікають, що ти забагато слухаєш музику, розкажи їм про сучасний метод лікування у медицині — музикотерапію. Вона передбачає використання музики для лікування хворих з певними психологічними й не тільки проблемами. На початку XX століття відомий психоневролог Володимир Бехтєрєв почав вивчати вплив музики на організм людини і дійшов до висновку, що музика може знімати втому і заряджати людину енергією, позитивно впливати на системи кровообігу та дихання. Релігійна музика дарує людям відчуття спокою і духовної просвітленості, допомагає втамувати або полегшити біль. «Вальс квітів» Чайковського та музика Моцарта лікують виразку шлунка і дванадцятипалої кишки. Академік Бехтєрєв вважав, що матері недарма співають своїм малюкам, адже без колискової взагалі неможливий повноцінний розвиток дитини.

ФУТБОЛІСТИ НА СЦЕНІ

Чиї біографії вже тільки не лягали в основу різного роду сценаріїв, чиї лише факти з життя не давали приводу для написання мюзиклів та цілих книжок!.. Здається, лише футболістів та їхні біографії така доля обминула. Щоб надолужити згаяне, у столиці Аргентини Буенос-Айресі відбулася прем'єра мюзиклу, створеного за біографією легенди футболу Дієго Марадонни. У цій постановці знайшли відображення всі його перемоги і ганебні поразки. Сам футболіст на прем'єру не прийшов, мотивуючи це своєю зайнятістю, проте брав активну участь у підготовці мюзиклу. Може, і наші театральні режисери надумають поставити виставу про долю Олега Блохіна чи Андрія Шевченка?

ПОЛІТИКИ... СПІВАЮТЬ???

Як ти гадаєш, чи почали би політики користуватися значно більшою популярністю серед народу, якби почали співати? Щодо наших верховних мужів не знаю, а от у Німеччині нещодавно перше місце місцевого поп-чарту посіла незвична композиція. Називається вона «Tax Song» і виконав її бундесівський комедіант Елмар Брандт. В пісні йдеться про податки, але головною її родзинкою є те, що в ній автор співає голосом колишнього німецького канцлера Герхарда Шредера. Сингл продався уже тиражем понад 500 тисяч копій і користується неабиякою популярністю у німців. Тож я і кажу, може нашим політикам заспівати?

БОРОТЬБА ІЗ ПІРАТСТВОМ

Лейбл «Epic Records» запроваджує нову тактику в боротьбі з Інтернет-піратством. На думку менеджерів компанії, більшість пісень потрапляють в Інтернет ще до офіційного виходу диска з вини журналістів, яким надсилаються промокомпакти для рецензій. Саме журналісти і «кидають» нову музику в мережу, а тому боротися треба з ними. Тож відтепер «Epic» розсилатиме ознайомчі диски у заклеєних CD-програвачах. Переписати пісні з портативного CD-плеєра неможливо. Щоправда, такі заходи дорого коштують. Та й плеєр при бажанні можна розпиляти...

ШОК ДЛЯ «SPICE GIRLS»

Колишні учасниці поп-гурту «Spice Girls» сиділи якось у кафе і побачили групу підлітків, що наближалась до їхнього столика із фотоапаратом.

— Скажіть, а чи не можна...

— Так, ми залюбки з вами сфотографуємось, — защебетали поп-діви.

— Та ні. Чи не могли б нас усіх сфотографувати?

Дівчата були просто в шоці!!!

Епатажне шоу ОЯК для музичних гурманів

От скажи, як у наш час можна бути і стильним, і модним, і українським, і навіть популярним? Що для цього треба зробити? Намалюватися, щоб здалеку було видно! Та заспівати так, щоб почули і Дніпро, і кручі! Поєднати у своєму стилі театралізоване шоу, арт, рок, готик, класик, фолк! А ще — бути активним і прагнути більшого.

Усе це — про новий, але потужний гурт «Оркестр Янки Козир» (ОЯК), який встиг об'їздити не тільки терени України, а й побувати у Польщі та Англії. Їхня поява на сцені завжди супроводжується піротехнікою, яскравими костюмами, емоціями і передбачуваним драйвом та несподіваною зміною стилів в одній пісні. Так, вони оригінальні, універсальні й сміливі. Я закохався у їхні пісні з перших акордів і прагну поділитися цим почуттям з вами.

Нещодавно гурт був запрошений на один з наймасштабніших фестивалів рок-музики «Рок Січ» (Київ, Труханів о-в), ініціатором якого є Олег Скрипка. Це — перший фестиваль, який презентує публіці лише україномовні рок-гурти.

Стиль: радісне театралізоване арт-готик-фолк-класик-рок-шоу.
Мова: українська (німецька, англійська).
Потенційні слухачі: вік 16-45 років, студентство, творча інтелігенція, робітники.
Професійне кредо: динаміка, експеримент, професіоналізм.
Девіз: Бог! Любов!! Україна!!!

Склад ОЯК **Янка Козир**, фронтвумен гурту, народилася 3 січня 1981 року в місті Нововолинську. Закінчила КНУКіМ. Вперше засвітилась на фестивалі «Перлини сезону-2000», після чого вирішила заснувати власний гурт. Шиє, видумує різні костюми, може деколи позайматися спортом, вокалом. Любить голубці та коньяк. Вважає себе гарною, рум'яною, талановитою.

Олександр Литовка, продюсант, народився 6 червня 1960 року в Києві. Викладач, консультант, організатор. Захоплюється футболом, читанням, рибальством, мандрами. Пишається своїм життям і своєю країною. Характер вибуховий.

Олексій Ткачук, директор, дримбаль, свистуль, народився 14 вересня 1983 року на Бориспільщині. Закінчив школу мистецтв, спортивну позакласну школу і КНУКіМ. Під час гастролей слухає місцеві радіостанції, мріє, мовчить і відпочиває. Цілеспрямований, не надто балакучий, не дуже емоційний.

Дмитро Ольшанський, ударні, бек-вокал. Народився 30 жовтня 1970 року в Полтаві. Працює звукорежисером на радіо. Любить їздити нічним містом на мотоциклі та обожнює карликових бегемотів.

Сергій Радзецький, бас-гітара, бек-вокал. Народився 16 березня 1983 року в Дніпропетровську. Музична освіта — класична гітара. За плечима музшкола, музучилище та Університет культури. Постійно чимось займається. Слухає багато різноманітної музики.

Юра Ліуш, соло-гітара. Народився 3 січня 1983 року в Калуші Івано-Франківської області. За освітою інженер-технолог. Упереджено ставиться до людей і до себе, наполегливий, якщо щось до вподоби. Не любить дівчат у спідницях та блондинок.

Владислав Уласевич, клавіші, бек-вокал. Народився 12 грудня 1989 року в Запоріжжі. Любить тяжку музику, колекціонує кліпи. Пишається тим, що грає в ОЯК.

ХРОНОГРАФ

01.07.1967 світ почув пісню Скотта Маккензі «San Francisco». Вона стала одним з гімнів «покоління квітів» — хіпі.

12.07.2002 — перша «платина» Авріл Лавін. Її дебютний альбом «Let Go» став платиновим через п'ять тижнів після випуску.

20.07.1940 в журналі «Біллборд» з'явився перший хіт-парад. Відтоді цей чарт вважають найпершим мірилом популярності артистів.

25.07.2002 ім'ям легендарного бітла Джона Леннона названий термінал міжнародного аеропорту Ліверпуля.

ХІТ-ТОП-10

«Green Day» — «Wake Me Up When September Ends»
Мілен Фармер — «L'Amour N'est Rien»
Пінк — «Stupid Girls»
«Platina» — «Білет-Кіно»
Гайтана — «Два вікна»
«Город 312» — «Вне зоны доступа»
Ёлка — «Девочка-студентка»
Олександр Пономарьов — «Ти дочекайся мене»
Келлі Кларксон — «Because Of You»
Стас П'єха — «О тебе»

ПОПЕЛЮШКА З ОКОЛИЦЬ

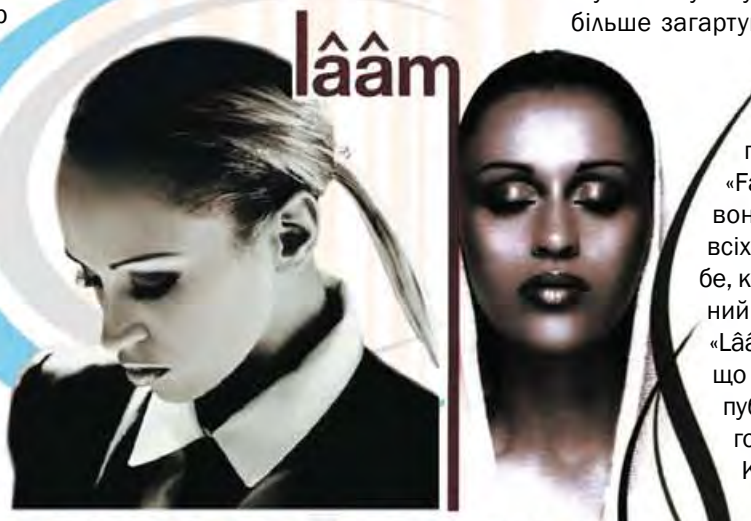

Пригадуєш, як я вже казав тобі, що у змішаних шлюбах народжуються по-справжньому талановиті діти. Ще пригадай, що справжній талант не боїться ніяких труднощів, подолавши які, він промениться всіма кольорами веселки. Що, цікавишся, для кого я роблю таку довгу прелюдію? Про Лаам, або Ламію, — французьку туніску з виразними карими очима.

ПРИГОДИ ПОПЕЛЮШКИ

Вона народилася поблизу Парижа 1 вересня 1971 року. Росла Лаам в родині з шести рідних братів та сестер та п'ятьох зведених. Дитинство видалося нелегким, і з шести років до повноліття вона жила у кількох притулках. Та любов до музики надихала і допомогла долати труднощі.

Коли в 15 років її перевели в новий притулок, одна з молоденьких вихователь ок помітила талант дівчинки і порадила їй записатися в місцевий вокально-інструментальний ансамбль. Лаам була старанною й талановитою ученицею, і тому згодом її відправили на навчання до школи співів у Париж. Там вона довела, що незабаром може стати доволі успішною співачкою. А коли дівчина відправилася на перше прослуховування, то вирішила виконати хіт Селін Діон.

Наступні кілька років пройшли у важкій праці. Молода співачка тільки те й робила, що розсилала до всіх студій звукозапису касети з демозаписами, а у вільний час співала в метро. Одного разу її запросили заспівати на вечірці. Природжений талант і харизма зробили свою справу — Лаам помітили два відомих композитори, що були присутні в залі. Скорені її голосом, вони познайомили співачку з Ервом Бенаму — директором звукозаписувальної студії. В результаті знайомства з'явився її перший сингл «J'ai le feeling pour toi» («Я відчуваю тебе»). Але це ще був не успіх для Лаам. Справжній шквал позитивних емоцій захопив її в 1998 році з репризою Мішеля Берже «Chanter pour ceux qui sont loin de chez eux» («Співати для тих, хто знаходиться далеко від дому»). Цей хіт виніс Лаам на верхівку французьких чартів. Так поволі на французькій сцені загорілася нова яскрава зірочка.

В лютому 1999 року Лаам знову опинилася на верхівці хіт-парадів із синглом «Assez» («Досить»), навесні того ж року з'являється її перший альбом «Préférence» («Перевага»), який складався з 13 треків. У квітні 2001 року вона випускає свій другий альбом «Une vie ne suffit pas» («Життя недостатньо»). До нього увійшло 16 пісень.

Її кар'єра пішла у нове русло, коли Люк Пламондон запропонував їй роль у своєму мюзиклі «Сінді». Незважаючи на поширену рекламу, вистава не мала очікуваного успіху, але цей провал ще більше загартував Ламію.

У квітні 2003 року вона вирішила випустити свій перший live альбом — «Face à Face». Згодом вона знову примусила всіх заговорити про себе, коли випустила студійний альбом під назвою «Lââm». Критики кажуть, що це чистий R&B. Але публіка не була від нього у захваті.

Коли інтерес до її творчості почав згасати, Лаам пішла на ризикований крок — випустила п'ятий альбом «Pour être libre». Останній його хіт «Petite sœur» виявився і справді суперпіснею і виніс співачку на верхівку хіт-парадів восени 2005 року. Тож можна сказати, що ризик себе виправдав. Гадаю, гордовита і наполеглива Лаам не зупиниться на досягнутому, і тому незабаром ми ще почуємо про найсвіжіші новинки з її горизонтів.

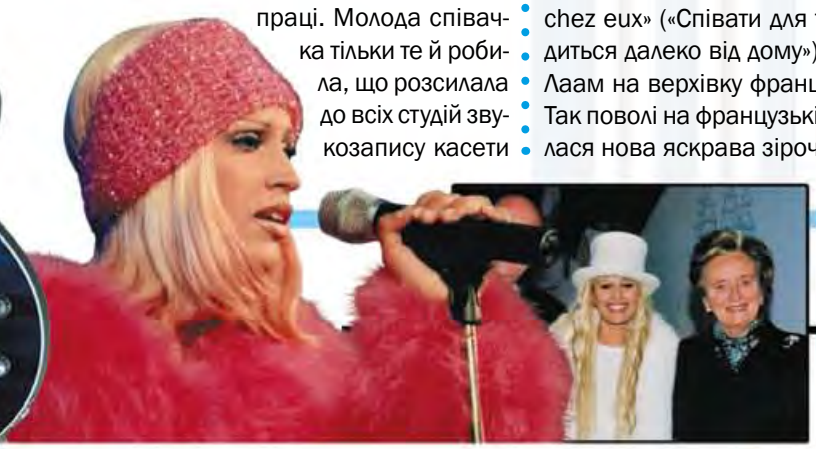

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Пропоную поповнити домашню фонотеку новинкою від грузинської співачки Ніно Катамадзе та гурту «Insight» під назвою «Black&White». Творчість Ніно не піддається категоризації — це неймовірно тонке та чутливе поєднання джазу, блюзу та грузинської народної музики. «Black» — камерна частина альбому. Музиканти записували всі інструменти одночасно, тому цей альбом цілком можна назвати «концертним». Друга частина дилогії «White» — це експеримент з електронним звучанням...

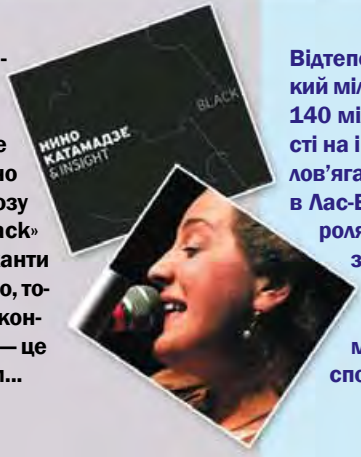

ЧУТКИ

Відтепер псевдо-Елвісів поменшає. Американський мільйонер Боб Сіллерман усього за якихось 140 мільйонів доларів викупив 85% власності на ім'я та подібність з Елвісом Преслі. Чолов'яга задумав втілити у життя кабаре-проект в Лас-Веґасі, де буде шоу з імітаторами короля рок-н-ролу. Сіллерман також планує збудувати «Heartbreak Hotel», який є своєрідним центром поклоніння Елвісу, а на його місці побудувати декілька менших мотелів, амфітеатр, ресторан та інші споруди, які приносять гроші.

ЧИ ПРАКТИЧНА ТИ ЛЮДИНА?

Так

Ні

Перед контрольними пишеш шпаргалки?

Знаєш, як готується яєчня?

Вмієш заварювати чай?

Свій одяг прасуєш самостійно?

Зможеш розвести вогнище у лісі?

Свої речі ремонтуєш самотужки?

Можеш проплисти 50 метрів?

Вмієш керувати човном?

Катаєшся на скейтборді?

Добре знаєш якусь іноземну мову?

Відвідуєш спортивну секцію?

Дотримуєшся правил дорожнього руху?

Знаєш, як замінити електролампочку?

Можеш з'їхати з гірки на лижах?

На ковзанці почуваєшся впевнено?

Тобі доводилося кататися на коні?

Знаєшся на мобільному телефоні?

За комп'ютером часто сидиш?

Катаєшся на роликових ковзанах?

Тебе не лякає темнота?

Ходиш іноді на риболовлю?

Тобі доводилося бувати на полюванні?

Маєш свій фотоапарат?

Політичними новинами цікавишся?

Тобі доводилося ночувати у наметі?

Можеш надати першу медичну допомогу?

Читаєш лежачи на дивані?

Мрієш стрибнути з парашутом?

Ти дуже практична людина. Тебе не злякає навіть життя Робінзона Крузо. Ти часто допомагаєш розв'язати проблеми своїм друзям і вони до тебе щораз частіше звертаються за допомогою.

Ти цілком можеш про себе потурбуватися. У тебе є хороший приклад у сім'ї і ти намагаєшся використати його на усі сто відсотків. У скрутних ситуаціях проявляєш настирливість і терпіння.

З деякими труднощами справляєшся легко, але трапляються ситуації, коли тобі потрібна чиясь допомога. Якщо проявиш більше завзяття, то самостійно долатимеш усі життєві дороги.

Ти майже зовсім не можеш про себе потурбуватися. Без допомоги інших тобі важко справлятися з проблемами. Ти мрієш про великі гроші і сподіваєшся, що за тебе все робитимуть інші.

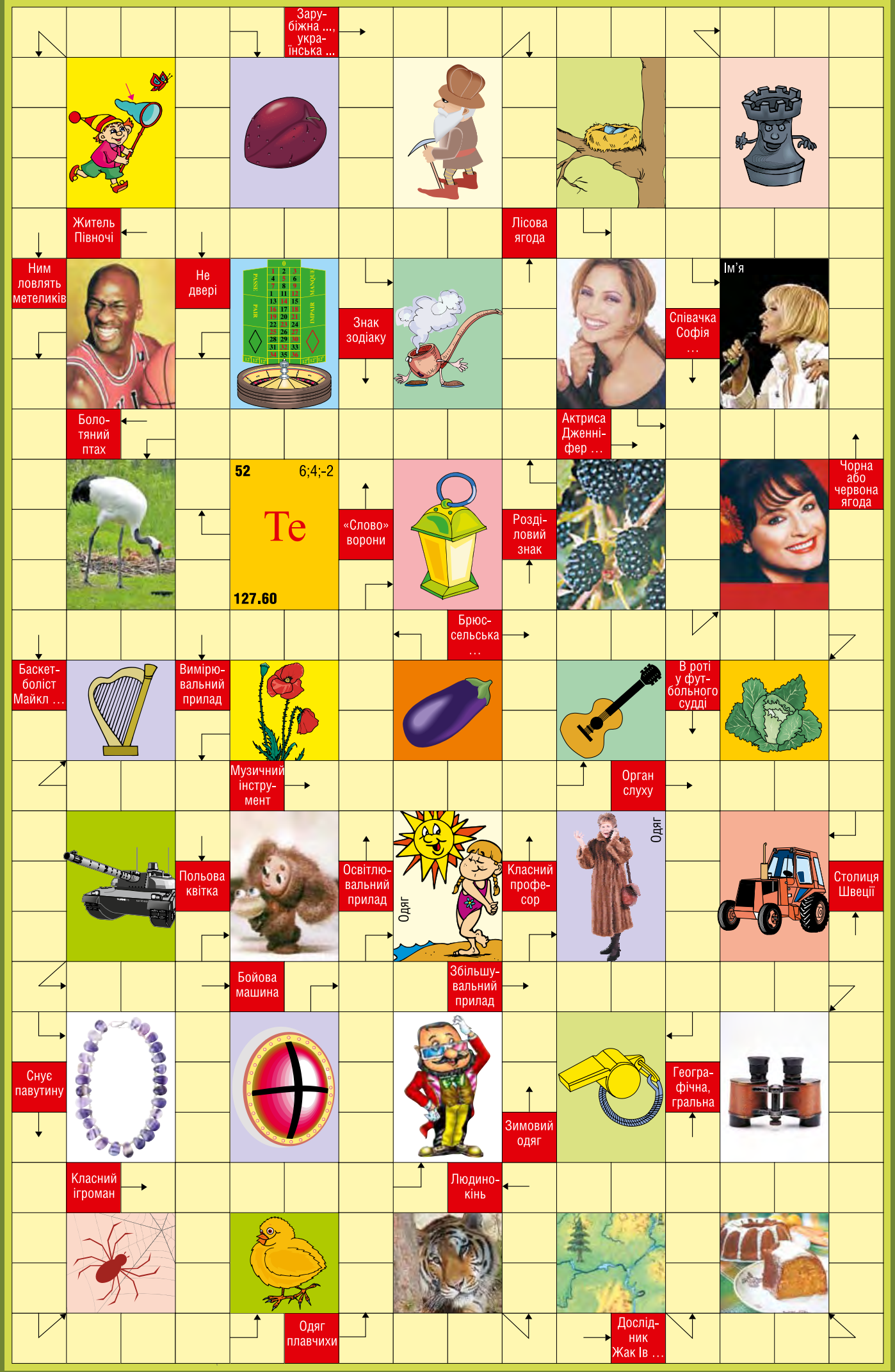
Зару-
біжна ...,
укра-
їнська ...
Житель
Півночі
Лісова
ягода
Ним
ловлять
метеликів
Не
двері
Знак
зодіаку
Співачка
Софія
…
Ім'я
Боло-
тяний
птах
Актриса
Дженні-
фер …
52
6;4;-2
Te
127.60
«Слово»
ворони
Розді-
ловий
знак
Чорна
або
червона
ягода
Брюс-
сельська
…
Баскет-
боліст
Майкл …
Вимірю-
вальний
прилад
В роті
у фут-
больного
судді
Музичний
інстру-
мент
Орган
слуху
Польова
квітка
Освітлю-
вальний
прилад
Одяг
Класний
профе-
сор
Одяг
Столиця
Швеції
Бойова
машина
Збільшу-
вальний
прилад
Снує
павутину
Геогра-
фічна,
гральна
Зимовий
одяг
Класний
ігроман
Людино-
кінь
Одяг
плавчихи
Дослід-
ник
Жак Ів …

klasword

Обмін карт

Ковба-сан і карти — це речі несумісні? Правильно? Так думали всі Класні герої до тих пір, поки котисько не показав ДуКласу одного оригінального фокуса.

На правах новачка Ковба-сан одразу отримав право продемонструвати його, як-то кажуть, широкій аудиторії.

Отож-бо, став наш котисько перед Класенятами, вибрав собі двох помічників (зголосилися Киця і Джексон) і показав їм, що в одній лапі у нього знаходяться чотири тузи, розкладені віялом, а у другій — чотири сімки.

Потім він поклав чотири сімки на колоду і голосно промовив:

— А зверху ми кладемо тузи.

При цьому він карти з другої лапи теж поклав зверху колоди. Потім взяв колоду, відрахував чотири карти і поклав перед першим помічником.

— Ось тобі тузи, а тобі — сімки, — продовжив Ковба-сан.

Він поклав перед другим помічником теж чотири карти, які взяв зверху колоди, і наказав обом помічникам накрити свої карти руками і міцно тримати. При цьому котисько ще раз нагадав, у кого які карти.

Потім фокусник зробив декілька чарівних рухів над картами, що у нього залишилися, щось прошепотів і запевнив помічників та присутніх глядачів, що тузи помінялися місцями з сімками.

— Якщо не вірите, можете подивитися на свої карти. Прошу, відкривайте!

І дійсно, той, що накривав тузи, показав чотири сімки. Тузи ж були в іншого помічника. Оце дива! Як це робиться?

Секретів тут два. По-перше, за тузами фокусник заховав чотири сімки. А в другій лапі він тримав чотири вісімки, які видавав за сімки. Щоб вони так виглядали, Ковба-сан дуже швидко їх продемонстрував. А далі все уже виходить автоматично. Подаючи помічнику тузи, фокусник дає йому сімки. Іншому, звісно, навпаки. Фокус простий, але вражаючий. Спробуй, переконаєшся. Успіхів!

Перетворення серветки

Пундик теж вирішив не відставати від друзів і продемонструвати всім майстерність ілюзіоніста. Він вийшов на сцену з паперовим пакетом, дістав із нього пиріжок і показав глядачам зі словами:

— Я купив дорогою смачний пиріжок з повидлом. Ось я вам зараз покажу.

Він надкусив пиріжок і показав його глядачам, щоб вони переконалися, що в ньому дійсно є повидло. Потім ще раз вкусив, пожував, ковтнув... Словом, за якусь мить пиріжка не стало. Тоді Пундик дістав із пакета серветку, витер нею рота і урочисто заявив:

— Зараз ви побачите чарівне перетворення серветки. Але спершу переконайтеся, що мій пакет порожній.

І він передав пакет пані Гані на оглядини. Пакет і справді був порожнісінький, про що пані вчителька урочисто повідомила усім присутнім, повертаючи гурману його пакет. Після цього Пундик поклав серветку у пакет, приклав його до рота і надув повітрям. Потім стиснув пакет так, що той тріснув і з нього посипалося дрібненьке кольорове конфетті. Таким чином на очах у всіх присутніх серветка перетворилася у кольорові фантики. Ті, що чекали пиріжка з повидлом, були, звісно, розчаровані. Але все одно всіх цікавило, як це сталося? Річ у тім, що всі дива заховано у «секретному» і дещо підготовленому пакеті. Це лише зовні він виглядає таким собі звичайнісіньким. Перед виходом до глядачів фокусник виготовив його з двох однакових пакетів. Від першого паперового пакетика було відрізано смужку у два сантиметри. Також у його дні було зроблено декілька дірок. У другий пакетик на дно накладається кольоровий папір і в середину вкладається перший, коротший пакетик. Зверху зовнішню сторону першого пакета по периметру приклеюють до внутрішньої сторони другого пакетика і таким чином глядачам здається, що вони бачать один звичайний пакет. Фокусник у нього може не покласти серветку, а зробити лише вигляд, заховавши її у руці. При цьому повітрям надуваються обидва пакетики, а тріскає лише зовнішній і з нього висипається кольорове конфетті. Оскільки у внутрішньому пакетику є отвори, то через них повітря собі вільно виходить, і навіть коли там буде серветка, то вона там і залишиться. Розповіла Пундику про цей фокус ***Анастасія Бойченко з Одеси***. Вона та й уся Класна компанія радить тобі включити цей фокус у свій репертуар. Невеличкі приготування варті того, щоб розвеселити своїх друзів.

Телефонний довідник

Давно професор Крапка не дивував Класне товариство якимись витівками. І щоб виправити цю помилку, одного вечора, завершивши опис чергового винаходу, він вийшов до Класної компанії з паперовим пакетом, на якому був намальований старовинний телефонний апарат, і сказав:

— Прошу підняти руки тих, у кого є свій мобільний телефон. Потім додав: — Телефони піднімати не треба. Ми ж довіряємо один одному, чи не так?

Ті, хто підняли телефони, опустили їх, а Крапка продовжив:

— Коли я був школярем, батьки давали мені двокопієчну монетку і просили подзвонити з автомата, якщо я десь затримуватимусь.

При цьому Крапка вийняв зі свого пакета монетку і показав Класикам. Потім він дістав з пакета невеличку книжечку і сказав присутнім:

— У мене зберігся також раритетний міський телефонний довідник нашого міста з тих часів.

Крапка розкрив книжку, взяв її за палітурку, показуючи глядачам, що всередині нічого немає. Потім він поклав довідник на стіл. Висипав зі свого пакетика на книжку кілька монет, дав пакет у руки глядачам для огляду та запитав:

— Хто хоче порахувати мої монети?

Він викликав на сцену Колібрика, той порахував монети, що лежали на довіднику, і поклав їх на місце. Було всього сім монет.

— Прошу взяти у глядачів пакет і тримати його розкритим, — попросив професор вундеркінда.

Той виконав прохання професора, а Крапка взяв зі стола довідник з монетами, схилив його над розкритим пакетом і зсипав з нього монети. Вони з дзенькотом попадали на дно пакета.

— Прошу вас висипати монети на стіл та ще раз їх перерахувати, звернувся вчений до помічника.

Цього разу той нарахував десять монет. Де ж вони взялися, адже Крапка показував усім розкриті порожні руки? І пакет, і книжка були порожніми. Коли і як нашому Крапці вдалося докинути монети у свій пакет? А може, це зробив помічник?

Перш за все скажу тобі одразу, що Колібрик тут ні до чого. Секрет цього фокуса криється у тому, що заздалегідь «підготовленим» був телефонний довідник. Монети не були вклеєні чи затиснуті між сторінками, адже фокусник перехиляв книжку так, що вони б повилітали, бо він навіть потряс книгою. Вони були заховані за тканиною, яка з'єднує палітурку. Фокуснику залишається лише зсипати монети у пакет так, щоб потрібний ріг книжки опустити у розкритий пакет. При потребі можна й непомітно труснути книгою, щоб монети висипалися зі схованки. При цьому глядачам треба показувати книгу в горизонтальному положенні, щоб монети завчасу не повипадали.

Зачаровані стаканчики

— Професоре, позичте мені на одну хвилиночку свого довідника, — звернувся до вченого капітан Немо. — Я вам теж дещо покажу.

Наближаючись до столу, Немо показав нам, що в одній руці у нього хустинка, а в іншій — два пластикових стаканчики. Такі, як з-під йогурту. Він акуратно виклав усе це на стіл, взяв професорський довідник, поклав поруч та заявив:

— Перебуваючи у Новій Зеландії, я потрапив на заняття до тамтешнього мага, який умів зачаровувати різноманітні предмети. Я попросив його і мене дечого навчити. Ось погляньте, наскільки вправним та уважним учнем я був.

Капітан Немо накрив довідник хустинкою, поставив на нього догори дном обидва стаканчики, все разом взяв у руку й підняв зі стола. Потім він перевернув книгу. А стаканчики не тільки не позлітали на підлогу, вони міцно трималися під книгою, мов намагнічені. Ось так!

— Оце так! — поправляючи окуляри, мовив Крапка. — Швиденько розкрийте нам ваш секрет.

Секрет цього фокуса у тім, що у хустинку заздалегідь вшито металеву скобку зі сталевого дроту. Фокусник ставить на хустинку стаканчики таким чином, щоб лапки скобки були у середині стаканчиків. Піднімаючи книгу, він бере її таким чином, щоб великий палець був посередині скоби. Тоді лапки скоби притиснуться до стінок стаканчиків і утримуватимуть їх на книзі. Щоб показувати цей фокус впевнено, треба добре потренуватися.

Сімейне фото

Хочеш дізнатися про уподобання та здібності своїх друзів чи товаришів у таборі відпочинку? Організуй цю гру. Вона допоможе не лише виявити лідерів у колективі, а й дасть багато інформації для роздумів. Головне, уважно спостерігати. Візьми на себе роль ведучого та попроси всіх уявити, що вони члени однієї великої родини, яка хоче зробити фотографію для сімейного альбому. Перш за все запропонуй вибрати фотографа, який керуватиме розташуванням членів родини для зйомки. Потім серед решти когось одного обирають дідусем — старійшиною даного роду. Він може допомагати фотографу.

Жодних інших вказівок учасникам гри ведучий не дає. Гравці самі вирішують, хто і яку роль виконуватиме у цій великій родині. Деякі члени сімейства (бабуся, мама, тато...) теж намагатимуться керувати розстановкою гравців. Та це й не дивно, адже у колективі може бути багато активних гравців. Ролі та місце розташування вказуватимуть на активно-пасивні нахили гравців.

Коли навіть «собачка» з «котиком» та «папуга» з «акваріумною рибкою» займуть свої місця, фотограф рахує до трьох і просить усіх викрикнути: «Сир!» Потім робить уявне, а ще краще — реальне фото, клацнувши фотоапаратом. Переможців у грі немає, але кожен може отримати фото на пам'ять і милуватися ним у майбутньому.

За м'ячем суперника

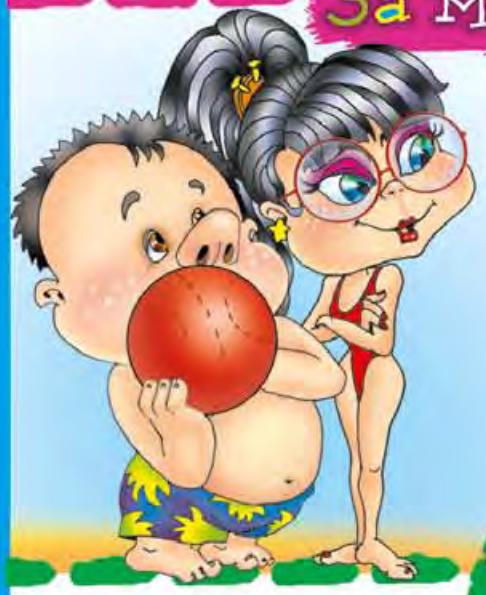

Про цю гру Киця розповіла нам після відпочинку у шкільному літньому таборі ще минулого року. Краще організовувати її на березі озера чи моря, але поки ще не дуже тепло, то можна пограти і в басейні. Всі учасники діляться на дві команди з однаковою кількістю гравців, наприклад по 5 чи 10. Гравці вишиковуються за стартовою лінією у колони за 2–3 метри від води. Перші номери команд тримають у руках м'ячі різного кольору.

За командою ведучого гравці кидають м'ячі якнайдалі у воду і тут же біжать за ними. При цьому кожен пливе за м'ячем суперника. Той, хто швидше приносить м'яча і передає своєму партнеру по команді, отримує призове очко. Як тільки обидва другі номери команд отримають м'ячі, знову лунає команда ведучого і гравці кидають їх у воду та біжать наздоганяти. Та з команд, що набирає більше призових очок, стає переможцем. Правила прості, але гра виходить рухлива та енергійна. Можна грати, зайшовши й повністю у воду. Зауваж, що у цій грі важливо не лише добре плавати, але й далеко кидати м'яча.

Невидимка

Назва гри у деякій мірі пов'язана з книгою «Людина-невидимка», яку Герберт Уелс написав понад сто років тому. Коли виникла сама гра, нам достеменно невідомо, але хотілося б, щоб про неї не забували. Бо гра досить весела, гамірна, розвиває спритність та уважність. Нашим Класикам вона дуже подобається і часто, зібравши велику компанію, вони грають у неї. Так було і цього разу. Класики вийшли у двір, взявши м'яч у Джомолунгми та Джексонівську кепку.

Всі чемненько стали в коло, обличчями до середини. Ти спитаєш, для чого знадобилася кепка нашого меломана? Відповідаю: для того, щоб потаємно передавати цю шапку-невидимку з рук у руки за спинами. (Якщо у вас немає такої кепки, як у Джексона, можете взяти будь-яку шапку чи кепку.) Але повернімося до гри. Отже, у якийсь момент Пундик, котрий стояв поряд з Колібриком, вирішив, що його сусідові прийшов час стати невидимкою. Тоді він неочікувано одягнув вундеркінду на голову чарівний головний убір, вигукуючи: «Бережіться невидимки!»

Почувши це, решта гравців розбіглися з кола, а невидимка чимдуж побіг до м'яча, що лежав у центрі кола. Як тільки він його схопив, то одразу вигукнув: «Стоп! Усім завмерти!» І гравці зупинилися. Невидимка-Колібрик оцінив ситуацію (адже він не такий влучний баскетболіст, як Джо), обрав гравця, який стояв найближче до нього, і спробував влучити у нього м'ячем. Йому вдалося це з першого разу, тому Колібрик одразу ж зняв з голови чарівну шапку, поклав її на землю і побіг якнайдалі. Усі решта стояли на місці, аж поки... м'яч не влучив у нового гравця. Тоді всі знову почали бігати.

А Киця, у яку влучив м'яч, швиденько підібрала його (звичайно, краще, якщо гравцеві вдається одразу його зловити) і побігла до шапки. Вона одягнула її, а отже, стала новим невидимкою, і теж дала команду: «Стоп!» У цей час має зупинитися колишній невидимка. Перед Кицею стояло те ж саме завдання: влучити м'ячем у когось із гравців. Пощастило, вона влучила у Пундика, скинула шапку і побігла якнайдалі. А гра тривала аналогічно, аж поки хтось із гравців не промахнувся. Вважали, що цей гравець програв, і гра починалася спочатку — всі знову стали у коло, в центр поклали м'яча, а шапка-невидимка знову помандрувала по руках за спинами гравців. Гравцеві, що програв, можна нарахувати штрафне очко. При повторному програші гравець може вибувати з гри. Вибір за тобою і твоїми друзями.

Вправні руки

Цю гру придумав наш гурман, коли у ці вихідні на дворовому чемпіонаті з бадмінтону у нього, а потім і в Джо навпіл зламалися ракетки. Шкода було ракеток, бо Пундику їх тато на день народження подарував. Та й дограти хлопцям кортіло, бо воланчик якось грайливо дивився хлопцям в самісінькі очі. І тут гурманові в голову прийшла блискавична ідея — замінити ракетки... руками. Ось так і народилася ця гра.

Перед тим, як розпочинати чемпіонат зі щойно видуманого виду спорту, на тому самому майданчику з твердим покриттям хлопці намалювали два кола діаметром три кроки. Відстань між колами — два кроки. Суть гри, за задумкою гурмана, полягає у тому, що гравці перекидають волан один одному долонями. Подають по черзі. При цьому кожен намагається не допустити падіння волана у своє коло та, відбиваючи, не вибити його за межі того кола, у якому стоїть суперник. Якщо ж гравець помиляється, то йому нараховується штрафне очко. Грають до наперед визначеної кількості штрафів, наприклад 11–15.

Можна також перевірити вправність рук, якщо замінити волан на обруч. При цьому гравці розходяться на шість-сім кроків та обмежують колами дещо більший простір навколо себе. Захищають вони його, намагаючись зловити обруч рукою. Кидок у відповідь виконують тою рукою, якою було впіймано обруч.Обирай свій варіант гри і достойного суперника. Хай щастить!

Мандрівка з Немо

Чи хотіли б ви поїхати зі мною до Збаразького замку? — запитав капітан Немо у Класиків.

Відповідь, звісно, була ствердною, адже усім давно хотілося вибратися кудись за місто.

— Це добре, — продовжив Немо. — Але візьму я не всіх. А кого саме, давайте з'ясуємо у грі. Домовилися?

Цього разу вже не всі одностайно кивнули головою, але що ж робити? Класики нашорошили вуха.

— Зараз ви по черзі називатимете своє ім'я та предмет, який візьмете з собою у мандрівку, а я уважно слухатиму та робитиму висновки. Колібрику, починай, — наказав Немо.

— Мене звати Колібрик і я візьму з собою рюкзак, — мовив наш вундеркінд.

— Тебе я не беру, — відповів капітан. — Кицю, прошу.

Гравці по черзі вступали у гру й отримували коментар від Немо. Одних він брав у мандрівку, а іншим відмовляв. Щасливчики вибували з гри, а решта боролися за право здійснити мандрівку.

— Подумайте логічно й оберіть потрібні предмети, — закликав гравців наш капітан, а тих, хто здогадався, просив зберігати мовчання й не підказувати.

Суть загадкової поведінки Немо зводилася до того, що той, чиє ім'я та предмет розпочиналися з однієї букви, отримували його згоду. Грали доти, аж поки всі не здогадалися про хитрощі капітана.

Ти теж так можеш розіграти своїх друзів. І необов'язково йти у мандрівку. Можна й інші варіанти придумати.

Руки догори!

Сумно! — філософськи зауважив Джексон, дивлячись у вікно, за котрим уже який день підряд було одне й те ж саме — нескінченна проливна злива.

— А все тому, що надворі погода зовсім нікудишня. Скучно, — резюмував Ковба-сан.

— А може, всіх наших на вечірку зібрати? — запропонував Пундик.

— Ну і як ми будемо розважатися? Що будемо робити?

— А ми гру організуємо! — радісно запропонував котисько. Тим паче, що для її проведення не потрібно жодних складних приготувань. Усіх, хто збереться у нас, ми поділимо на дві команди і посадимо за стіл одна навпроти одної. Одна з команд отримає монету. Гравці цієї команди мають опустити руки під стіл і там передавати монету один одному. Через 10-15 секунд суперники дають команду: «Руки догори!» Гравці піднімуть догори руки, затиснуті у кулаки. В когось одного з них у руці затиснена монета. Але суперники не знають, у кого саме. Потім лунає наказ «Руки на стіл!», і гравці мають опустити руки, випрямити пальці і притиснути долоні до столу. Хтось один з них накриває рукою монету. Зробити це він повинен так, щоб ніхто не почув жодного звуку. Суть подальшої гри полягає у тому, що суперники мають відгадати, у кого зараз знаходиться монета.

Якщо їм це вдається, то монета перейде до суперників і гра продовжуватиметься. Якщо ж гравці помиляються, то монетою володітиме та ж команда. Як такого переможця у грі немає, але кожна з команд намагається якнайдовше володіти монетою. Усім хочеться продемонструвати свою кмітливість.

✱ Увага! Призова гра «Класна мандрівка» на звороті плаката

Музичне місто

Джексон та Пундик познайомилися з двома симпатичними дівчатками з паралельного класу і запросили їх на прогулянку. І ось йдуть вони парком та про музичні гурти розмовляють. Звісно, що у кожного з них свої кумири, свої смаки. Раптом Джексон промовив:

— А мені недавно пощастило побачити повітряну гітару. Уявіть собі, що вам пропонують одягти оранжеві рукавички і ви берете у свої руки уявний інструмент. Ліву руку ви тримаєте на уявному грифі, а праву — біля стегна. Все готово — грайте! Ви не вмієте? Це не важливо, натискаєте ногою на педаль на підлозі — і ви рок-зірка! Лунає музика, а ви у такт перебираєте струни та б'єте по них. Прикольно, правда?

Дівчата переглянулися і вирішили, що їх розігрують. Хоча насправді, скажу тобі по секрету, така повітряна гітара дійсно існує і про неї можна прочитати в Інтернеті. Пундик лише очима покліпав і промовчав, а одна з дівчат запитала:

— Якщо ти такий начитаний, то, може, ти чув історію про Музичне місто?

— Ні, — відповіли обидвоє хлопців.

— Тоді я вам розповім. Значить так, жили у цьому місті лише музиканти та слухачі. Слухачі завжди говорили неправду, а музиканти — правду. І ось одного разу на центральній площі зібралися усі мешканці Музичного міста і кожен з них сказав іншим: «Усі ви слухачі!» Цікаво, а чи знаєте ви, скільки музикантів жило у цьому місті?

Хлопці задумалися, і прогулянка звелася до того, що вони по черзі висловлювали свої припущення, а дівчата над ними кепкували. А ти знаєш відповідь? То підкажи нашим хлопцям.

Три брати

Коли Пундик з Джексоном розповіли у Класі історію про Музичне місто, то Колібрик теж пригадав одну цікаву розповідь, якою одразу ж поділився з друзями:

— Помер якось власник фірми, що займалася виготовленням музичних іграшок для дітей. І залишив він цю свою справу в самому розквіті трьом синам. На складах у той час було багато готових іграшок, і вони їх розподілили згідно із заповітом батька у такій пропорції: Альфред отримав на 20% більше, ніж Джуліан, і на 25% більше, ніж Седрик. Джуліану дісталося 3600 іграшок. Спробуйте підрахувати, скільки іграшок дісталося наймолодшому з братів, якого звали не Альфред. Зрозуміло?

Класні герої тут же записали усі числа з умови задачі на дошці та взялися за розв'язування, а вундеркінд сказав:

— До речі, ті троє братів згодом продали свої долі, перестали займатися музичними іграшками, а переключилися на інший бізнес — виготовлення гітар для рок-груп. Та й це не основне. Цікавим тут є те, що відповідь ви можете знайти серед послідовності цифр від 1 до 9, записаних за порядком.

Ти теж поглянь на цифри 123456789 та відшукай відповідь.

Розважі ліки

Старшокласників нашої школи, які мріють у майбутньому пов'язати своє життя із медициною, наприкінці травня пані Ганя водила на зустріч із головним лікарем міської лікарні. Вона попросила його розповісти про свою професію та її перспективи у недалекому майбутньому.

Лікар розповів цікавинки зі своєї практики та про новинки у сучасній медицині. Та найцікавішими виявилися його роздуми про майбутнє лікарів.

Не переповідатиму тобі про все, що стосувалося клонування, пересадки органів та інших проблем. Але уяви, що ти хворієш і тобі прописали багато різних пігулок, які треба приймати у призначений час. І ось ти лежиш на дивані, читаєш книжку і раптом чуєш: «Пі-пі-пі! Час приймати ліки!». Знаєш, хто звертається до тебе? Можеш спробувати назвати кілька версій, але, звісно, не вгадаєш. Це «інтелектуальний» картон! Картон упаковки, в якій лежать твої пігулки. І це вже, виявляється, не фантастика! Та головне, як сказав лікар, майбутнім ескулапам потрібно добре і багато вчитися. На прощання він запропонував усім розв'язати таку елементарну задачку: «Як за допомогою терезів та 200-грамової гирки розважити 9 кілограмів лікувальної морської солі на 2 пакети — 2 кг та 7 кг, якщо дозволяється зробити не більше трьох зважувань?

Спробуй і ти розв'язати цю задачку, навіть якщо не плануєш ставати лікарем. Кмітливість може знадобитися тобі в будь-якій сфері діяльності.

Приз від Нептуна

Кожний заїзд відпочиваючих у таборі на березі моря не обходиться без свята Нептуна. Звісно, що від організаторів у першу чергу залежить, як розважатимуть відпочиваючих русалки та інші помічники морського володаря. Так-от, одного разу ведучий поставив 100 дітей у коло й оголосив, що на сьогоднішньому святі Нептун особливо щедрий і подарує комусь із присутніх фірмову дошку для віндсерфінгу. Щоб отримати цей приз, потрібно було сказати, на яке місце слід стати у цьому великому колі, щоб залишитися сухим на березі після того, як Нептун кожного другого відпочиваючого відправлятиме у воду. Тобто перший залишається у колі, другий іде плавати, третій залишається, четвертий — у воду... Коло щоразу зменшуватиметься, аж поки у ньому не залишиться один щасливчик.

Ти вже знаєш?! Ні? Тоді можеш підійти до моря, закрити одне вухо і прислухатися, скільки разів «прокаркає» одна з морських риб, яку з минулого року досліджують вчені. Нептун на святі оголосив, що вона, як і зозуля в лісі, може передбачити те заповітне число. Потрібно лише правильно підрахувати вигуки риби. Ти скажеш, що риба німа. Усі так думали. Але виявляється, помилялися. Насправді риба, що каркає, дійсно є, але чи треба на неї покладатися? Це уже інше запитання. А я раджу тобі сконцентруватися на першому питанні і вирахувати потрібне число, якщо кортить виграти дошку. Скажу по секрету, що як тільки усі відпочиваючі наблизилися до води, Нептун та його команда взялися за те, щоб якомога більше учасників свята закинути у воду.

Черга за морозивом

— Без якого винаходу не можуть жити американці згідно з опитуванням, проведеним у кінці минулого року? — запитав Колібрик у друзів, стоячи у черзі за морозивом перед Пундиком, але позаду Джо.

— Без авто та комп'ютера? — висловили припущення Джексон та Джо, які не стояли поряд у черзі.

— Напевно, без мобільного телефону, — запропонувала свою версію Киця, яка не стояла поряд ні з Джо, ні з Колібриком, ні з Джексоном.

— А може, це мікрохвильова піч, бо у ній вони собі все підігрівають, — вигукнув Пундик.

— А ось і ні. Ніхто з вас не вгадав. Цим найнеобхіднішим предметом виявилася зовсім інша річ. Вона набагато менша від названих вами.

Друзі посміхнулися і задумалися. У цю мить підійшла їхня черга, вони купили морозиво та всілися за столик. Колібрик не став їх довго інтригувати й розкрив таємницю.

А ти знаєш, за який предмет проголосували американці? Принагідно встанови, хто з Класних героїв і за ким стояв у черзі за морозивом. Якщо зробиш усе вірно, то можеш і собі купити морозиво, та не забувай потім скористатися тим предметом, за який висловилися американці, гаразд?

Мандруй з нами

Повертаючись з мандрівки цими вихідними, Класні герої застрибнули в електричку, розсілися, а тоді професор Крапка їх і запитав:

— Хтось скаже, яким номером автобуса ми прибули на залізничний вокзал?

— Та навіщо це нам, — відповів Пундик.

— Нам згодиться це наступного разу.

— Я пам'ятаю лише, що номер складався з трьох різних цифр, кажна з яких є простим числом, — почав згадувати Колібрик, а потім додав: — Перші дві цифри утворювали число, яке було подвоєним квадратом числа, що не входило у номер автобуса, а остання цифра не була сумою будь-яких двох простих чисел.

— Дякую, Колібрику! Ти такий уважний! Тепер ми точно можемо пригадати це число, — втішився Крапка і запитав:

— Як гадаєте, з якою швидкістю мчить наш поїзд?

— Мабуть, 60 км/год, а вітер зараз має швидкість понад 70 км/год і дує він у напрямку нашого руху. Цікаво, у яку сторону зносить дим від нашого тепловоза? — поцікавилася пані Ганя.

— Та годі вам про це. Ось у мене є цікавий гороскоп. ДуКласе, а скажіть-но, будь ласка, у який день тижня ви народилися? — втрутилася у розмову Киця.

— День народження я святкую 16 січня, окрім цього пригадую, що тоді у січні було три п'ятниці, які припадали на парні дні, — хитрувато посміхнувся ДуКлас.

— А хіба таке можливо? — запитав Джо.

— Звичайно, і ви легко можете визначити, у який день тижня я народився.

Це можеш зробити й ти, якщо теж хочеш знати, на який день тижня Киці слід читати гороскоп для ДуКласа. Не забувай також про номер автобуса та дим.

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

Стільниковий кросворд

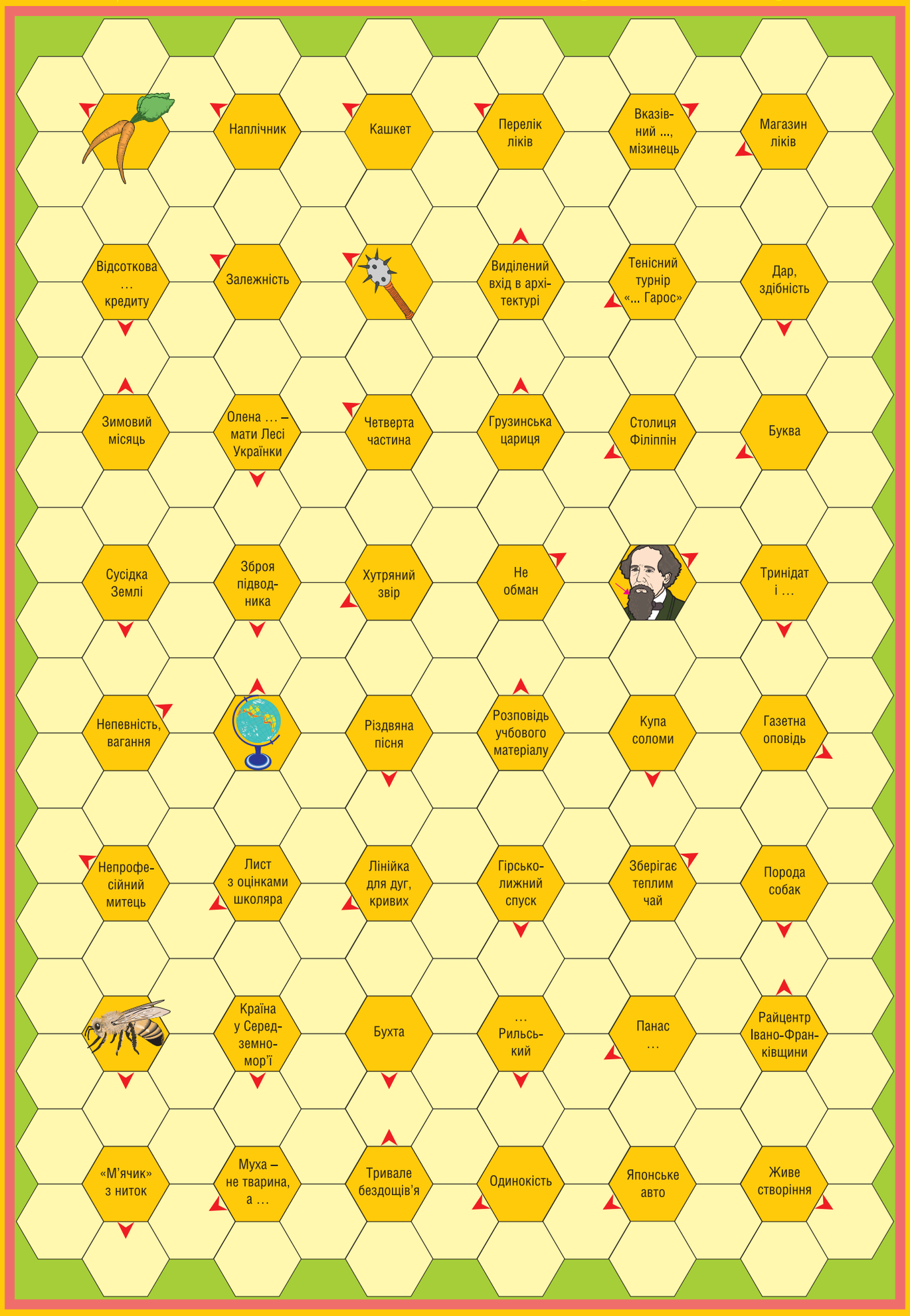

● Слова вписуються за годинниковою стрілкою.

В японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд. У цьому номері використані кросворди:

- **Юрія Нечипорука** (м. Дубно, Рівненська обл.);
- **Ігоря Поросюка** (м. Кременчуг, Полтавська обл.);
- **Наталі Горлінської** (с. Павлівка, Херсонська обл.);
- **Марійки Фурман** (с. Горностаївка, Крим);
- **Юрія Яренка** (с. Юрківка, Київська обл.);
- **Маргарити Усатюк** (смт. Кирнасівка, Вінницька обл.);
- **Світлани Левкової** (м. Малин, Житомирська обл.);
- **Юлії Скребець** (м. Бахмач, Чернігівська обл.);
- **Тетяни Луцик** (с. Бубнівська Слобідка, Черкаська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

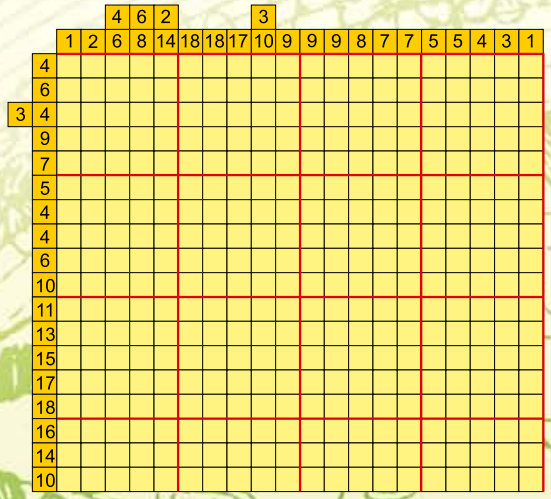

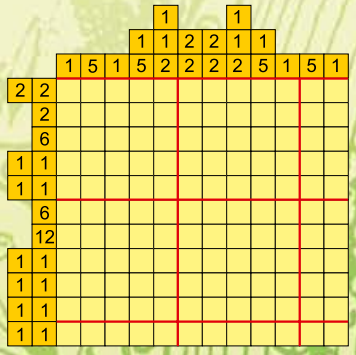

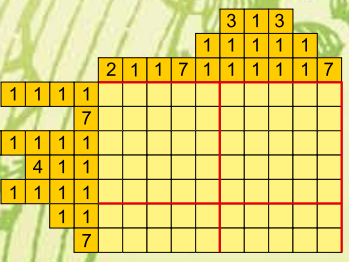

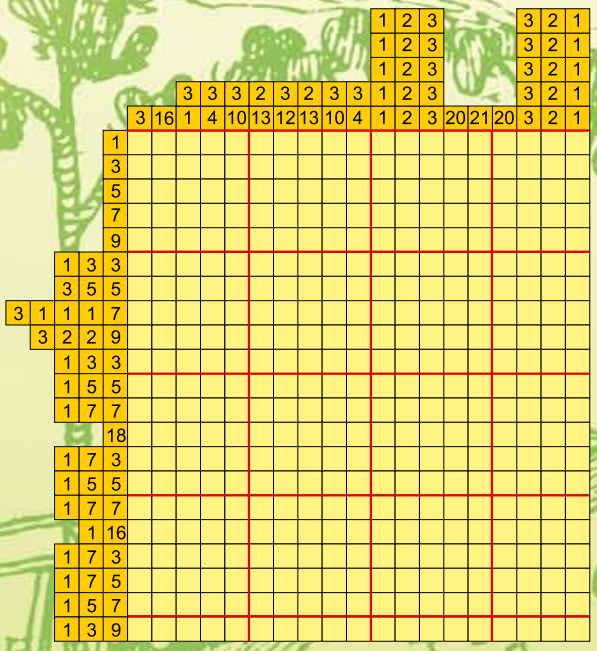

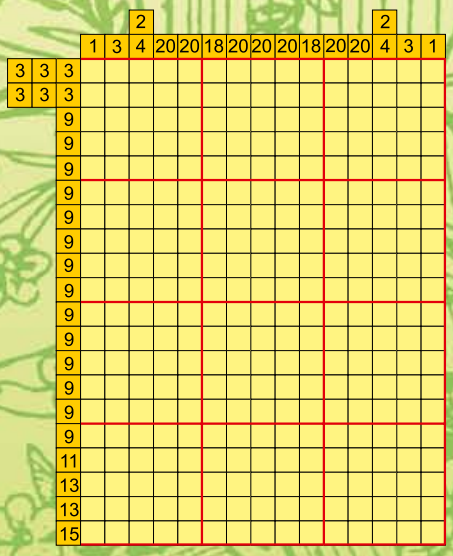

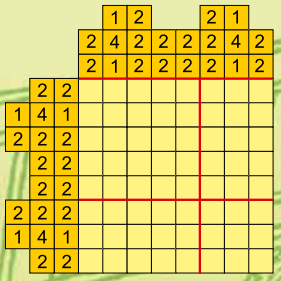

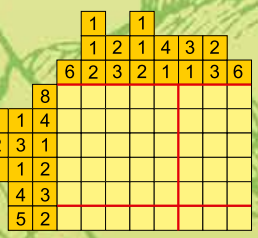

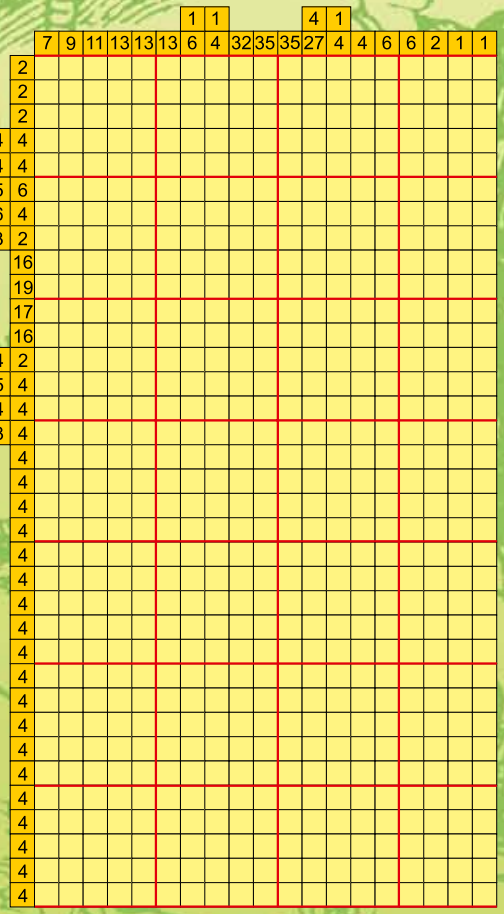

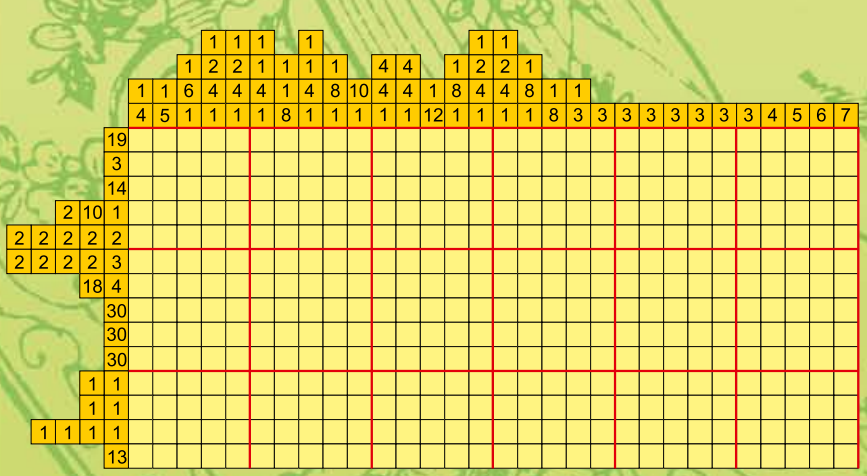

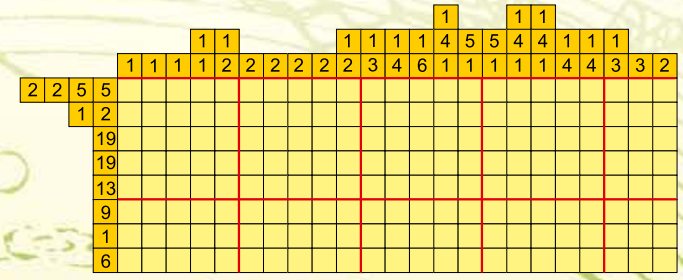

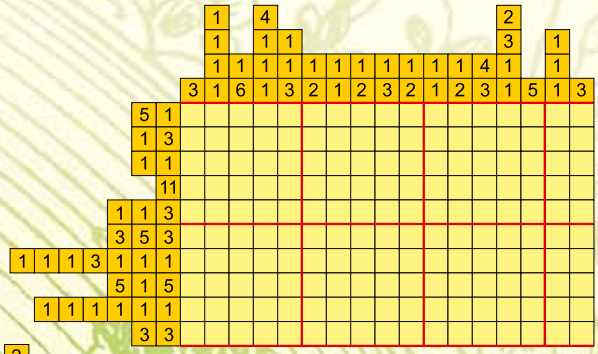

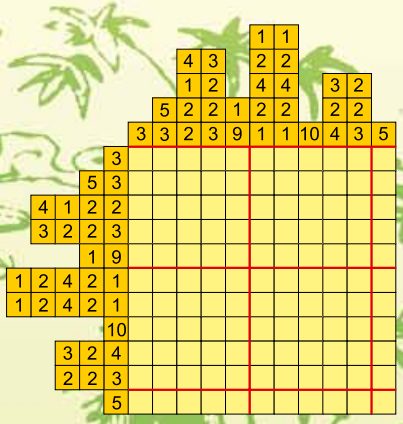

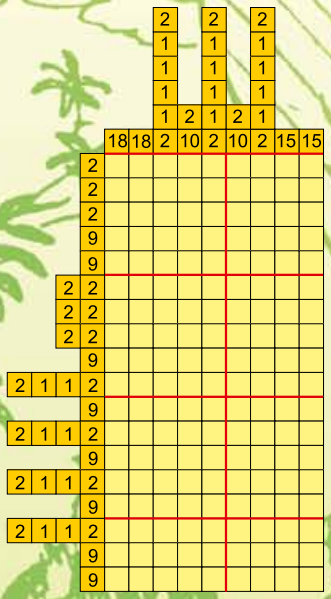

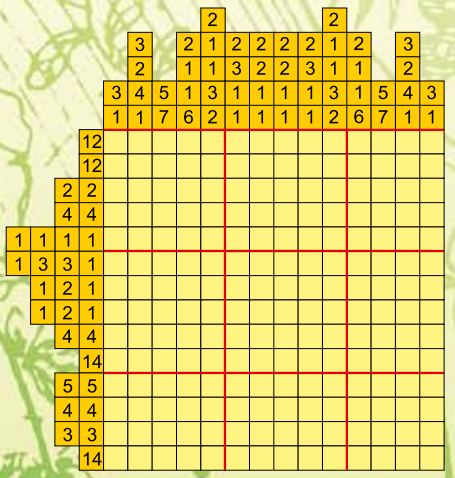

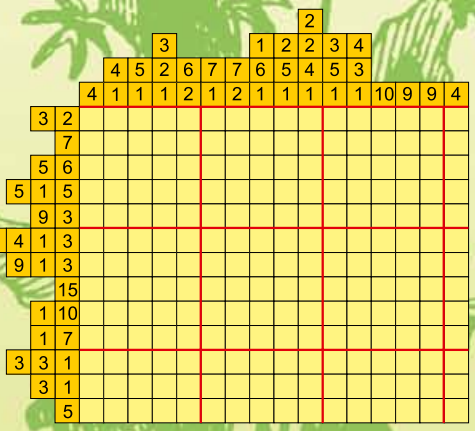

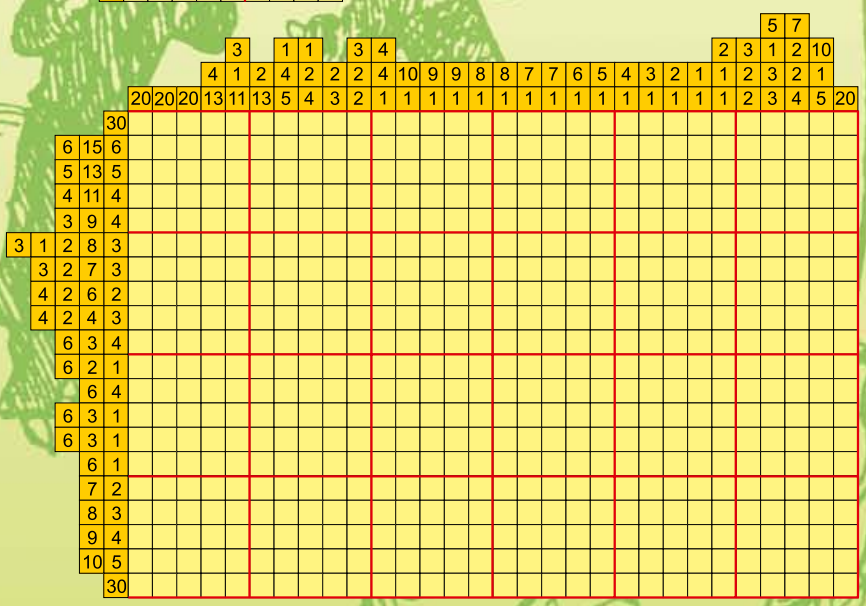

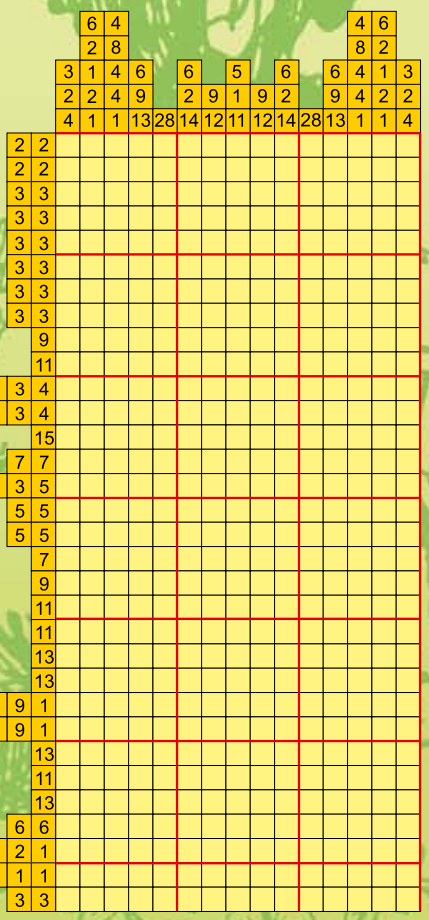

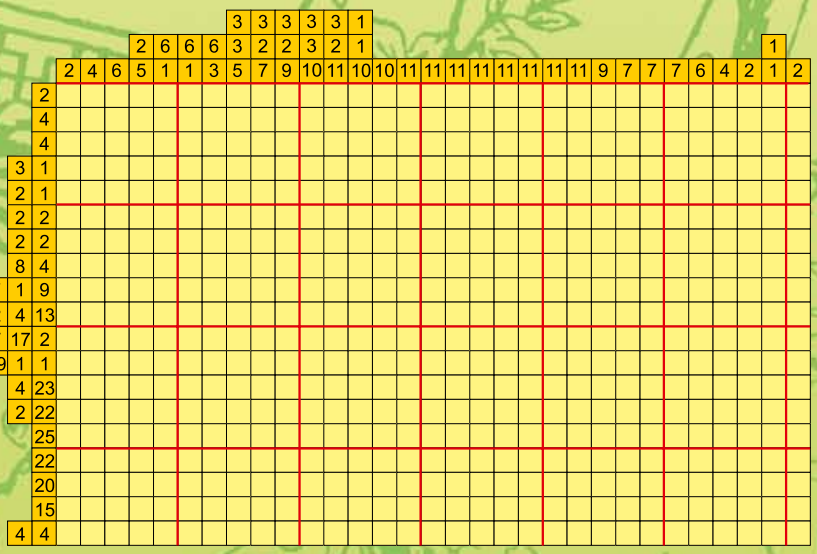

1 Уважно розглянь малюнки та підпиши під кожним хлопцем його ім'я. Для цього скористайся підказками:

- Андрій та Олег мають окуляри.
- Олег стоїть поміж Дмитром і Тарасом.
- Павло не стоїть на руках.
- Сергій та Дмитро нічого не тримають у руках.

2 Чи зможеш ти урівноважити останні терези? Скільки яблук для цього потрібно покласти на праву шальку?

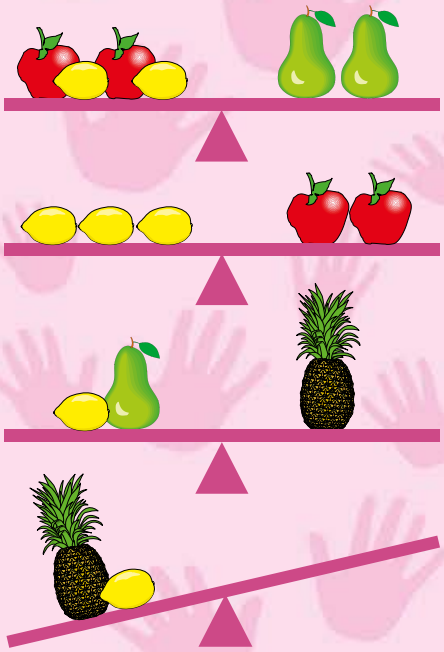

3 З деталей конструктора, якого привіз капітан Немо, можна скласти кораблика. Розфарбуй деталі у декілька кольорів так, щоб фігури однакового кольору не доторкалися між собою. Яку мінімальну кількість кольорових олівців можна для цього використати?

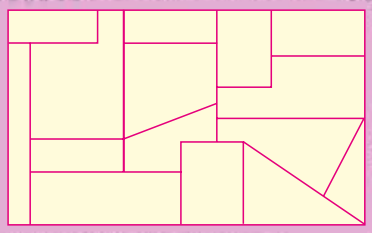

4 Хто з Класних героїв кинув ці кубики? Розстав їх у правильному порядку і прочитаєш його ім'я.

5 У магічному квадраті сума чисел по горизонталі, вертикалі та по обох діагоналях завжди є однаковою. Заповни його так, щоб виконувалася ця умова, знаючи, що у нашому випадку сума чисел становить **111**.

35	1			19	24
	32	7		23	
31		2	22		20
8	28			10	15
30		34	12	14	
4	36		13		11

6 Для побудови цього палацу використано **11** сірників. Переклади **4** сірники так, щоб утворилося **11** квадратів.

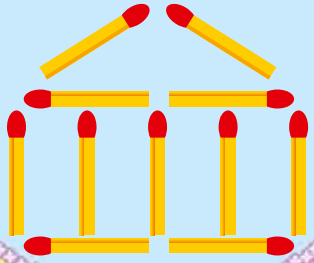

7 Пройди цим буквеним лабіринтом так, щоб прочитати підказку, яка допоможе тобі набрати правильний числовий код на замку. Таким чином ти зможеш звільнити добру фею, яку утримує злий чарівник.

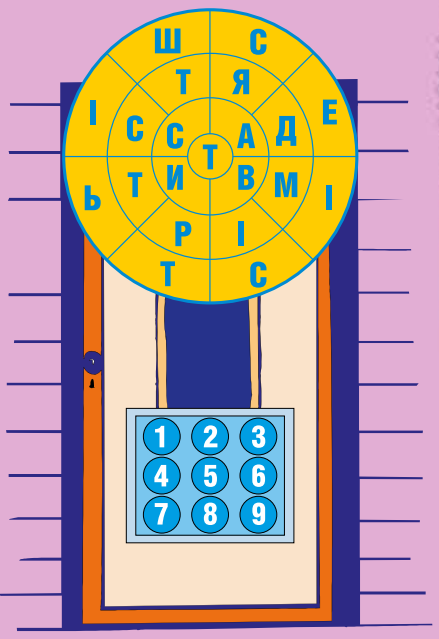

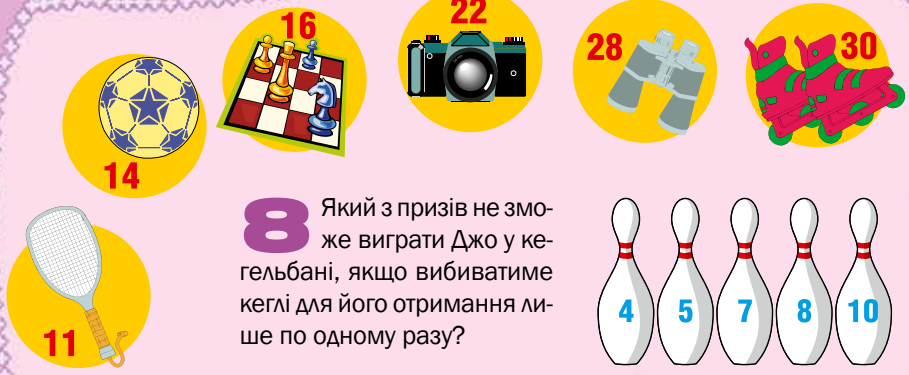

8 Який з призів не зможе виграти Джо у кегельбані, якщо вибиватиме кеглі для його отримання лише по одному разу?

9 З множини чисел **1**, **2**, **3**, **4**, **5**, **6**, **7** вибери такі, щоб розставити їх у порожні кружечки так, щоб сума по кожній прямій лінії дорівнювала **10**. При цьому на кожному окремому малюнку кожне з чисел не можна використовувати більше одного разу.

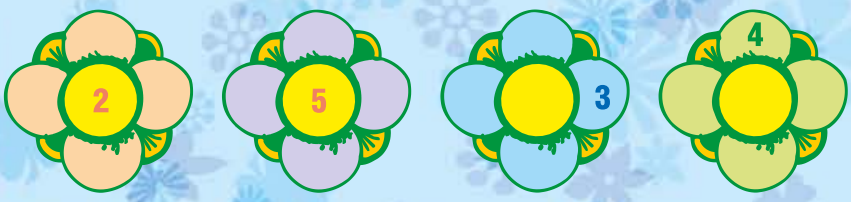

10 Чи складно вивчати китайську грамоту? Так! І в цьому ти зможеш переконатися. Троє учнів переписували з дошки ієрогліфи, та кожен з них допустив по одній помилці. Відшукай на кожному з аркушів такі значки, яких немає на двох інших.

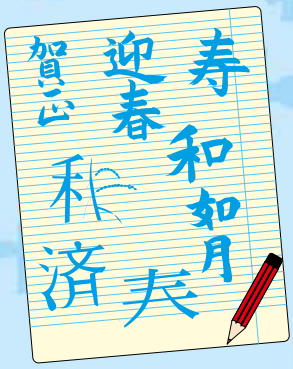

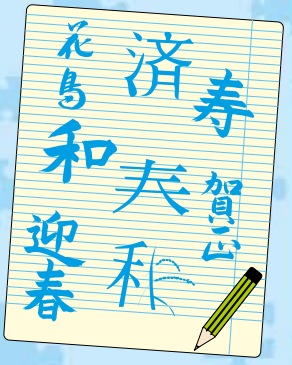

11 Пундик наловив риби для Ковба-сана і поклав її у лабіринті. Взяти її котисько зможе, якщо пройде так, щоб побувати на кожній клітинці один раз. Допоможи йому це зробити, намалюй шлях.

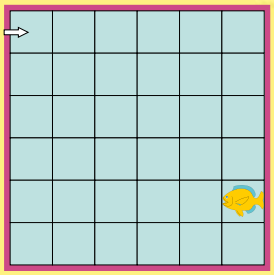

12 Не всі годинники показують правильний час. У майстерні по ремонту годинників запевняють, що один з них все ж йде вірно. Але от який? Встанови самостійно та врахуй, що один з годинників відстає на 1 годину, другий спішить на 30 хвилин, а третій відстає на 2 години 30 хвилин.

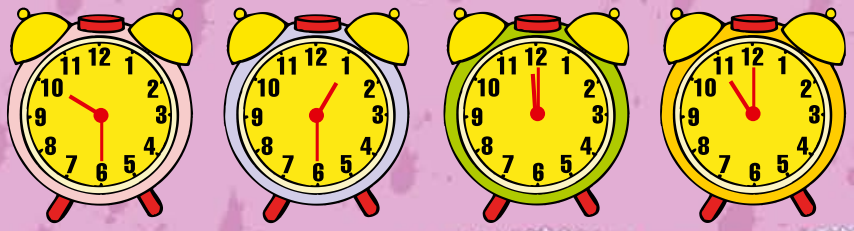

13 Біля входу на баштан стоїть піраміда з кавунів. Кожен, хто зуміє правильно написати числа на усіх кавунах, отримає право пройти на баштан і вибрати собі соковитий плід. Ти теж хочеш? Прошу, але при цьому врахуй, що сума чисел на кожних двох нижніх кавунах дорівнює числу, яке має бути написане на кавунові, що лежить на тих двох кавунах.

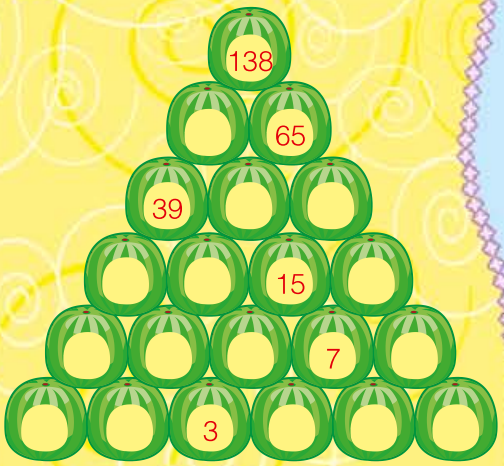

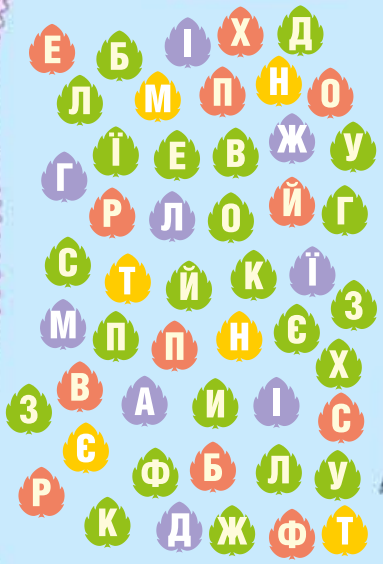

14 У далекій країні Червневий Листопад Класні герої зустріли одне земне листяне дерево. Його назву ти зможеш скласти з літер, які зустрічаються на листку лише один раз.

Читай у наступному «Класі»

Ці дивовижні крокодили
Поряд з нами

Who is хто?
Тіна Канделакі — найрозумніша телеведуча

Автоклас
Чудо на колесах

Джентльменклуб
Прийшов, побачив, насмішив!

Яан Раннап
Як ми дресирували бджіл
Класна проза

Класний спорт
Американський футбол наступає

Зірки світового футболу
(Тьєррі Анрі та Рональдіньо)
Легенди спорту

викреслянка від ДуКласа

Хто схожий на мавпочку?

Перед тобою три окремих ігрових поля. Жеребкуванням визначають того, хто розпочинає гру. Він обирає перше ігрове поле. Надалі ходи виконують по черзі. На кожному своєму ходу гравець викреслює один, два або три банани, які необов'язково розташовані поруч. Перемагає той, хто зробить останній хід. Грати краще простим олівцем, щоб мати змогу все витерти гумкою та зіграти повторно. Той, хто програв, обирає наступне ігрове поле і першим виконує на ньому хід. Надалі грають аналогічно. Переможцем гри стає той, хто зуміє двічі виграти на окремих полях, а той, хто програв, ...

ГРА ДЛЯ ДВОХ ОСІБ

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС®

К.....! Л.....! А.....! С.....!

передплатний індекс

40240